

နှစ်သက်ဖွဲ့

ဒုတိယပိုဒ်

BURMESE
CLASSIC
.COM

အောင်မြင်စာပေ
လီမိတက်

မိုးကုန်း

ဒုတိယ • ဒုတိယ

မြို့အထက်စု မြို့ကွဲရေး ဦးအေး
 တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မြို့ကွဲရေး ဦးအေး
 အချစ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး ဦးအေး

ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အချိန်ပြင်ပဗီယူးအား ဆန့်ကျင်ကြ၊
 နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော် တိုးတက်ရေးကို
 နောင်ယှက်ချက်မီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ၊
 နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နောင်ယှက်သော
 ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ၊
 ပြည်တွင်းပြည်ပ အချက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးအခြေအနေအထား

နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး၊
 အမျိုးသား၊ မြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး၊
 ဝိုင်းမာသည့် ဖွဲ့စည်းမှု အခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး၊
 ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ခွဲစည်းမှု အခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ
 ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး။

နိုင်ငံရေးအခြေအနေအထား

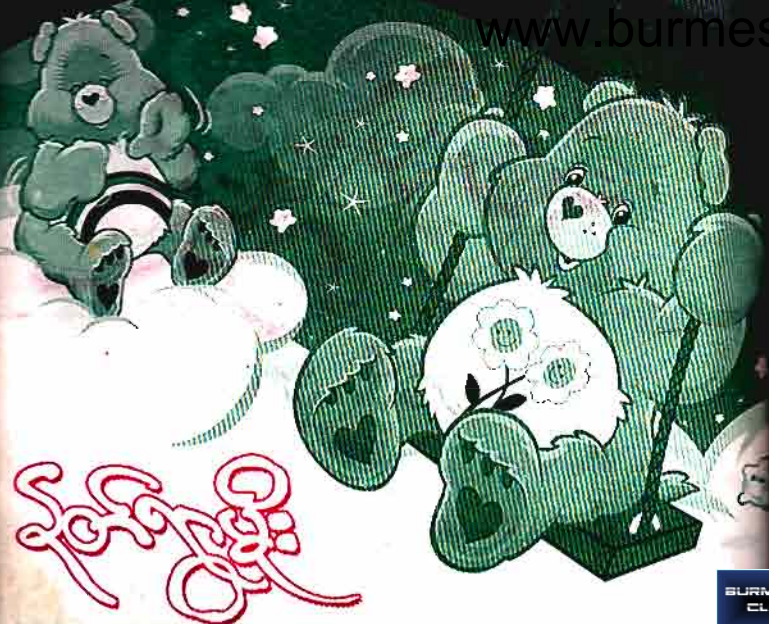
စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း
 ဘက်စုံ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး၊
 ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး၊
 ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ စိတ်ဝင်၍
 စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး၊
 နိုင်ငံတော် စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဝန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည်
 နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင် ရှိရေး။

နိုင်ငံရေးအခြေအနေအထား

တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓါတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တ မြင့်မားရေး၊
 အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ် မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊
 အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး၊
 မျိုးချစ်စိတ်ဓါတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး၊
 တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး။

BURMESE CLASSIC

မြတ်ဗုဒ္ဓ

ပုံနှိပ်ပုံစံတမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၅၀၀၁၉၉၀၂၀၈
မျက်နှာစုံခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၅၀၀၂၅၁၀၂၀၈

သုတေသန

ဦးအောင်မြင့်၊ အမှတ်(၇)၊ သိတကလေး၊ ကျောက်မြောင်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

အထွေထွေနှင့်မျက်နှာစုံပုံနှိပ်

အောင်မြင့်၊ အောင်မြင်ပုံနှိပ်တိုက်၊ အမှတ်(၁၆)၊ သစ်ရာပင်လမ်း၊ သုတေသန၊ ရန်ကုန်မြို့။

မြန်မာ့ကျေးဇူး

အောင်မြင်စာပေ၊ အမှတ်(၁)၊ အောင်ဘာလေးလမ်း၊ ကျောက်မြောင်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကုန်မြို့။

၅၄၁၇၄၅၊ ၅၅၂၁၀၃၊ ၅၅၂၁၀၄၊ ၀၉၈၀ ၃၄၅၈၁၊ ၀၉၅၀ ၂၁၃၅၄။

ထုတ်ဝေကြိမ် - ၂၀၀၈ ခုနှစ်၊ (စက်တင်ဘာလ)၊ အုပ်စု(၅၀၀)၊ တန်ဖိုး(၂၀၀)ကျပ်

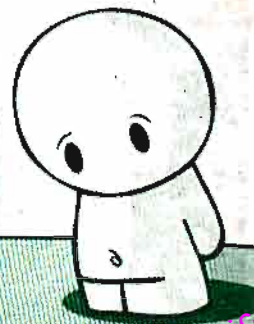

BURMESE
CLASSIC

ဦးအောင် နှလုံးသား
အသွေးအား
အမျိုး(မပါပြီ)
အားလုံးကို... ဆန္ဒနှင့်
အချိုးညီညီ ပေါင်းစပ်လိုက်သောအခါ
တစ်ဝိုက်တစ်ရာ ဝိတ်လျက်ကျလာပါလိမ့်မည်
ထိုတစ်ဝိုက်တစ်ရာကို
ကျွန်းမှ ယနေ့ထိ
နည်းလမ်းမျိုးနှင့်
ချဉ်းကပ်ပုံစံမျိုးဖြင့်
အနီးစပ်ဆုံးသော ထွက်လာမည်...
ပုံစံထွက်လာမည်
ထိုအရာမှာ အချစ်ပြစ်သည်
အချစ်သည် အချစ်နှင့်သာ
တူလိမ့်မည်လင်သည်။

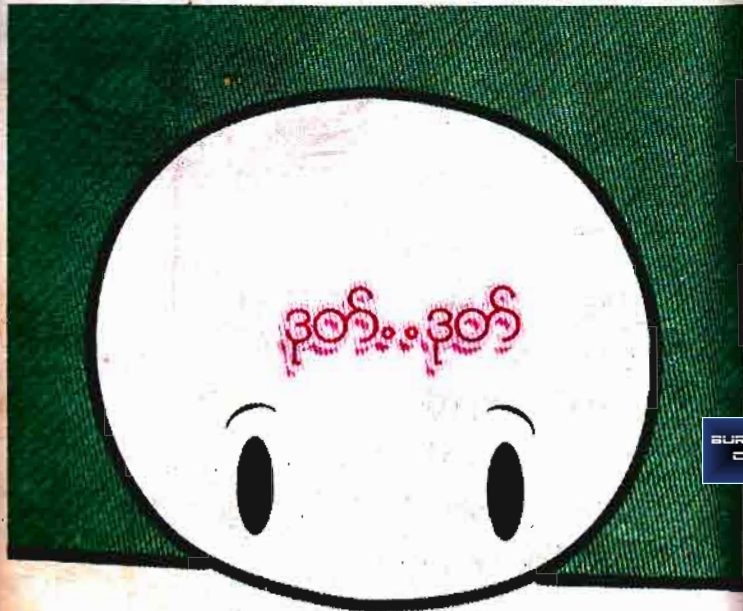

ကျွန်တော်အသက် မှားနိုင်ပါသည်။

အောင်မြင်စာပေ

BURMESE CLASSIC

သေချာချက်မှာ
ရင်ဘတ်ထဲက
ခြောက်ပေါင်တူတစ်လက်
သူမနှင့် မတွေ့ခင်ထိ
ငုတ်တုတ်
အလုပ်လက်မဲ့...

6

အချစ်သည်...
ကြွေငြာအင်အားကောင်းသော
ဆပ်ပြာနှင့် တူ၏။
လူကို သန့်၍တောက်ပြောင်စေသည်လေ။

အနုပညာ (၁)

“ဗွမ်း”

... ဗွမ်း... ဗွမ်း”

“နည်းနည်းလေးတော့... လွဲနေမယ်”
“လွဲလွဲလေးလည်း ကောင်းပါတယ်”
“စိတ်ကျေနပ်ရင် ပြီးတာပဲ”
“နေတတ်ရင် အေးဆေးလေး”

ကျော်ဒေးယျတစ်ယောက် ထူးအိမ်သင်၏ နည်းနည်းလေးတော့
လွဲနေမယ်သီချင်းကို... အလွဲလွဲအချော်ချော် အော်ဆိုရင်း လွဲတော့သည်
ထိနေနံနက်က...

...မည်ဟု ဘယ်လိုအတိတ်နိမိတ်မှ မပြသော်လည်း
...ဆပ်ပြာနှစ်ခါတိုက်မိသည်။ ပန်းစွန်းကို ရေလောင်းရမည့်
...နည်းကို လောင်းမိသည်။

အခုနိမ့်သည်...

သူတို့သန့်၍ တောက်ပြောင်စေတတ်ပါသလား?... .

ရေချိုးခန်းကနေ ပုဝါကြီးပတ်ပြီး ထွက်လာတော့... အရှိန်မ
သေနိုင်သောသီချင်းက သူ့နှုတ်ခမ်းမှာ လေဟုန်ခိုစီး၍ မျော့မျော့လေး
လွင့်ပါလာသေးသည်။ မေမေ နီးမှာစိုးသဖြင့် ခါးလေးကုန်း ခြေဖျားလေး
ထောက်ပြီး အိပ်ခန်းဝကို အဖြတ်၌... ဟ၊နေသောတံခါးမှ ပွနေသော
သူ့အိပ်ယာကို မေမေကုတင်ဘေး ကြမ်းခင်းပေါ်တွင် လှမ်းမြင်လိုက်ရ
သည်။ နေမကောင်းသော မေမေ... နီးနီးချင်း ရှုပ်ပွနေတာကို မမြင်စေ
ချင်... သီချင်းဆိုရပ်ကာ ခြေဖျားထောက်ဝင်သွားပြီး သူ့စောင်ကို ဆွဲ
အမ...

“ဂေါ...ဂလူး...ဂူး...”

“ဂလော...ဂလော...ဂူး...” ဆိုသောအသံကြီး ဆူညံသွား
သည်။

“ဟ... ဘာသံပါလိမ့်... မေမေ ဟောက်နေတာများလား!”
မဖြစ်နိုင်၊ မေမေ ဟောက်လေ့မရှိ၊ စောင်အနားရှည်ကို လက်နှစ်
ဘက်ဖြင့် ဆွဲဆန့်ပြီး... အလယ်လောက်ကို ရင်ဘတ်ပေါ်တင်၍ မေးစေ၌
ငုံ့မမ်းလိုက်မိသည်တွင် ဂလောဂလူးက ဆူညံလာပြန်သည်။ ခုမှပင် ရိပ်မိ
တော့သည်... သူ့ညာဘက်နားထဲက ရေသံ ဖြစ်သည်။

စောင်ကို အပြီးခေါက်လိုက်၏။ ခေါင်းအုံးပေါ် ခပ်ဆဆ ပစ်ချပြီး
ညာဘက်ကို ကိုယ်ကိုင်၍ တစ်စွေနှစ်စွေ ခုန်ကြည့်၏။ ဂလူး... ဂလူး...
ဂေါဂေါ မြည်သံစွဲ အလင်္ကာသာ ပြောင်းသွား၏။ စပေါ်မရှိသော ရေက
နားထဲကမပြောင်း။ ညာဘက်ကို အသားကုန် ကိုင်းချပြီး ဘယ်ဘက်နား
ထင်နှင့် ဘယ်ဘက်နားကို... ဘယ်လက်ဖနောင့်နှင့် ခပ်ဆတ်ဆတ် ထုချ
သည်။

“ဂလောဂလော... ဂူး ဂူး... ခုံ ခုံ... ဂူး ဂလောဂလော”
တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ကီးမညီရသေးသော သံစုံတီးဝိုင်းသံ လွှဲ
ထွက်လာပြန်၏။ ရော... ခက်ကပြီ။

ကိုယ်ကို ထပ်ကိုင်၊ နားထင်နားရင်းကို ကိုယ့်ဟာကိုယ် ပြန်အုပ်
ရင်း... အိပ်ခန်းပြည့် စွေစွေခုန်နေမိသည်။ ဂူးဂူး၊ ဂလောဂလော၊ ဂူးဂူး
ဂူး ဂလော ဂူးဂလော၊ ဂလောဂလော ဂူးဂူး...။

မေမေ အိပ်ယာပေါ်မှ သူ့အဖြစ်ကို ကြည့်ရင်း ပြီးရာမှ ရယ်နေ
ပြီကို သူမသိ။

ဂူးဂလောထဲ မောအောင် ပတ်ပြေးနေမိ၏။

“သားလေး... ဟင်းဟင်း... ဒီကိုလာ... မေမေ လုပ်ပေးမယ်”
ဒါတောင် တတိယအကြိမ်မြောက် မေမေခေါ်မှ သူ့ကြားခြင်းဖြစ်
သည်။

“ရေ... ရေဝင်သွားတာ မေမေ... အူနာမီ... အူနာမီ မြစ်
နေတယ်... တော်တော် အခံရခက်တယ်”

မေမေက ဆေးသောက်သည့် လက်ကျန်ဖန်ခွက်ကို လှမ်းယူသည်။
သူ့ကို ကုတင်အောက် ထိုင်ခိုင်းပြီး ညာဘက်နားကို ရေပြင်ညီ အလုပ်ခိုင်း
သည်။ ရေခွက်ထဲကို လက်ခလယ်ထည့်၍ ပါလာသော ရေစက် တစ်ပေါက်
နှစ်ပေါက်ကို ထောက်ကနဲ နားထဲ ထပ်ထည့်သည်။ ဒိန်းကနဲ မြည်သွားပြီး
နိုင်ဂါရာ ရေတံခွန်ကြီး နားထဲ ပျံ့ကျလာသလို ခံစားလိုက်ရသည်။

“အား!... အား!”

ချောင်ချီချောင်ကြားပါမကျန် သူ့တစ်ကိုယ်လုံး တွန့်လိမ်သွား
သည်။ သူ့အသည်းယား၍ တအားအား အော်နေစဉ်... .

“ခဏ... လေး၊ ခဏလေး... ထလိုက်သား၊ အဲဒီအတိုင်း စောင်း
ပြီးထ၊ ညာဘက်နားကို ခွက်မှောက်သလို ပြန်ကိုင်၊ ချမယ်... ကဲ!...
တစ်... နှစ်... သုံး၊ ကိုင်းချ... ဟုတ်ပြီ”

သူ အားရှိပါးရှိ ကိုင်းချလိုက်သည်။ ဂလူးဂလော ခေါ်ခေါ်မသံ
နားထဲက အသံတွေ လုံးဝရပ်သွားသည်။ ဟူးကနဲ သက်ပြင်းချ၍ ခေါင်းကို

ပြန်မတ်သည်။

“ဟာ! . . . ကောင်းသွားပြီ မေမေ”

လက်ဝါးနှစ်ဖက် ဟန်ပါပါ လှန်ပြောခြင်းဖြစ်၏။ အားရှိပါးရှိ ကိုင်းချလိုက်၍ လူတစ်ပတ်လည်ပြီး မေမေ့ကို ကျောပေးလျက်သား ဖြစ်နေ၏။

“ကဲ . . . ကောင်းသွားရင် ပြုတ်ကျနေတဲ့ ပုဝါတော့ ပြန်ကောက်ပတ်လိုက်ဦး သားရေ . . .”

“ဟိုက်! . . . ကန်တော့ မေမေ . . . ကန်တော့ကန်တော့ . . .”

ပုဝါကုန်းကောက်ပြီး မေမေ့အိပ်ခန်းမှ ပြေးထွက်လာတော့ မေမေ့ရယ်သံ နောက်မှာ ကျန်ခဲ့သည်။

ငယ်ငယ်ကတည်းက မေမေ့ရှေ့ ဖင်ပြောင်လာတာပဲ။

ဘာရှက်နေရဦးမှာလဲနော . . . ။

မြို့ထဲ သွားမှာမို့ အကောင်းဆုံး ဂျင်းဘောင်းဘီနှင့် တီရှပ် ဝတ်လိုက်သည်။ ဆံပင်ကတော့ . . . တမင် မပြီးမသင်သလို ကပိုကယို ဖြစ်အောင် အတော်လုပ်ယူရသည်။ ဂျယ်ရီတောင်ကုန်နေသည်။ ဆေးဖိုးပိုရင် ဝယ်ဦးမှ။ မေမေ့ ဆေးစာရွက်ကို ဂျင်းဘောင်းဘီ ညာဘက်အိတ်ထဲထည့်၊

ပိုက်ဆံအိတ်ခေါက်ကိုတော့ GIORDANO လွယ်အိတ်ထဲထည့်၍ မေမေ့အိပ်ခန်းဘက် ပြန်ကူးလာခဲ့သည်။

“မေမေ ဆန်ပြုတ် နွေးလောက်ပြီ . . . သောက်ပြီးမှ ဆေးသောက်နော်”

“ကောင်းပါပြီရှင်”

ရေမချိုးခင် ကုတင်ဘေး စားပွဲပေါ် တင်ထားသော ဆန်ပြုတ်ပန်းကန်ကို လှမ်းကြည့်ရင်း . . . မေမေ့ကုတင်ပေါ် ကျော်ဒန်းနီးအိတ် ပစ်တင်လိုက်သည်။ အပြင်ထွက်ခါနီးတိုင်း . . . ထုံးစံအတိုင်း မေမေ့ကို သူကန်တော့နေကျ၊ ကုတင်အောက်၌ ရိုရိုကျိုးကျိုး ငှူးတုပ်၍ ဦးသုံးကြိမ်ကို ထိခြင်းငါးပါးနှင့်ချသည်။

“ငါ့သား သူတော်ကောင်းလေး . . . အန္တရာယ်ကင်း ဘေးရှင်းပြီး သွားလေရာ . . . လာလေရာ ကူညီစောင့်မမယ့်သူ တွေ့ပါစေ . . .”

မေမေ့နဖူးကို နမ်းပြီး လမ်းပေါ် ထွက်ခဲ့သည်။

“ဟေ့ . . . ကျော်ကျော် ဘယ်လဲ”

“မြို့ထဲ”

“ဟ . . . ကျော်ဒေးယျ လှလို့ ပလို့ . . . ဘယ်လဲ”

“ရှုတင်လေ . . . ဟဲ ဟဲ”

“ဟော . . . သားဒေး . . . စောစောစီးစီး လန်းလှချည်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . အခုပဲ ပွင့်လိုက်တဲ့ပန်းပါခင်ဗျ”

“အူဒေး . . . ဘယ်ရဲ”

“ဒီနားခဏ . . . မုန့်ဝယ်ခဲ့မယ်”

“ရွတ် . . . ရွတ် ချောတယ်နော်”

“ကျနော့ကို ပြောတာလား”

“ဒီမြောင်းဖုံးပေါ်က ရေညှိတွေကို ပြောတာများ . . . ဟိ . . . ဟိ . . .”

“ဟေ့ . . . ဝက်ဝက်ကွဲလား ရွှေအပ်လားဟင် . . . များတို့ကတော့ ဆွချင်လို့”

“ဟိုက်! . . . လစ်ဟ . . . နပုလွိုင်တွေ . . .”

လူချစ်လူခင်... ပေါများခြင်းအားဖြင့် ဂုဏ်ယူရာ၏။ မလိုမုန်းထားသူ... တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မရှိခြင်းအားဖြင့် ပို၍ဂုဏ်ယူရာ၏။

ဘာထရန်ရပ်ဆဲလ်လား။ မိုက်ကယ်အိန်ဂျယ်လိုလား။ ရွာက ဘာဘုန်းကြီးလား... ဘယ်သူပြောသွားမှန်း မသိသော အဆိုအမိန့်ကို ငယ်ထိပ်တည့်တည့် ပန်ဆင်ရင်း... တွေ့သမျှ မြင်သမျှ နှုတ်ဆက်သမျှ ပြန်နှုတ်ဆက်ရင်း... သမိုင်းချည်စက်(ချည်မျှင်နှင့်အထည်စက်)၏ ပင်မရေနှုတ်မြောင်း ဝှံးအတက်ပေါ် ရောက်လာသည်။

ဖင်ထိုင်ခိုထဲက တင်ပါးကြီး အစ်ထွက်နေသော မိန်းမဝဝကြီးကို တင်၍... ဝှံးပေါ် နင်းတက်နေသော ဆိုက်ကားကို မြင်ရသည်။ နင်းလာသူက... တီဘီကိုဆန်နီ။ ဆင်းတွန်းလျှင်... ဆိုက်ကားဆရာဆိုသော ရာဇဏ္ဍန္တ ပျက်မည်စိုး၍... ပြေးရိုးခြေသလုံးတွေနှင့် မတ်တတ်ရပ်၍ အသားကုန် ထကျွေးနေသည်။ သူ့ကို ပြုံးပြရင်း ဝင်မကူရန် ခေါင်းယမ်းပြသည်။

“ဝင်မတွန်းနဲ့နော်... ငါ့အတွင်းအား ငါယုံတယ်...”
သူ နောက်က လှစ်ကနဲ ဝင်၍ မသိမသာ တွန်းပေးလိုက်မှ ဝှံးပေါ်ရောက်သွား၏။ ဒါတောင်...

“ဟေ့ကောင် ဖိုးကျော်... မင်း ငါ့ယာဉ်စကြာကို မထိပါဘူးနော်”
ဟု လှည့်အော်ဖြစ်အောင် အော်သွားသေး။

“အမိန့်မရဘဲ မထိရဲပါဘူး သခင်ဆန်နီရာ”

“ကူညီတာတောင် ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်ပါလား... ငါ့ဘဝနွယ်”
ဪ... မြင်မြင်သမျှ အဆင်ပြေချောမွေ့ ကျေနပ်ပျော်ရွှင်နေသော ပတ်ဝန်းကျင်ကိုသာ မြင်လိုတွေ့လိုသော သူ့မနောညာဉ်ကလေး ဖြစ်သည်လေ။

မနက်(၉:၂၀)နာရီကျော်ကျော်၌ အုတ်ကျင်းကားဂိတ်သို့ သူ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်ရှိလေသည်။ ရုံးချိန်ကျော်တော့မည်မို့ ကားဂိတ်၌ လူရှင်းစပြုပြီ။ တစ်ယောက်နှစ်ယောက်သာ ရှိသည်။

ထိုစဉ် ရွှေဧည့်သည်(၁) ဘတ်စ်ကားကြီး ခေါင်းထိုးစိုက်ဝင်လာခြင်းဖြစ်၏။ မတ်တတ်မတင် ခုံပြည့်နေလျှင် ရပ်လေ့မရှိသော သီးသန့်

ဘတ်စ်ကားဖြစ်သည်။ ကြိုတောင့်ကြံခဲ ရပ်ပေးလာသဖြင့်... အော်တိုပွင့်လာသော တံခါးမှ သူတက်လိုက်သည်။

“ဆွေ... ဆရာရေ...”

ကားပေါ် ရောက်ရောက်ချင်း ထုံးစံအတိုင်း မျက်စိဝေ၍ ခုံလွတ်ရှာမိသည်။ တစ်ခုံမှ မလွတ်... အပြည့်။ ထို့ပြင် စပယ်ယာက သူ့ကို ကျောပေး၍ ခေါင်းပိုင်းသို့ သွားနေသည်။ ဖြစ်ချင်တော့... စပယ်ယာက လွဲ၍ တစ်ဦးတည်း မတ်တတ်ဖြစ်နေသော သူ့ကို ခရီးသည်အားလုံးက ဝိုင်းကြည့်နေကြသည် (ထင်သည်)။ မျက်နှာသည် ထူပိန်းပိန်း ဖြစ်သွားသည်ကို သူ့ဘာသူ သိလိုက်သည်။ အင်း... ရဲကနဲ နေရောမည်။ ပရိသတ် ဗိုလ်ပုံအလယ်၌ ထီးထီးမားမား နေကျင့်မရှိသော သူ့စရိုက်ဖြစ်သည်။

ထိုစဉ်... ကယ်တင်ရှင် ပေါ်လာ၏။

“အုတ်ကျင်းပါဒေ... အုတ်ကျင်းပါဒေ...”

Rocker တွေသုံးသော ဒေ... ဟူသော မယ်တယ်သံက နွားနို့ရောင်းသော... ဝတ်စုံဖြူနှင့် နို့ပုံးကြီး ဂလောက်ကနဲ ဆွဲမသော ဘာဘူကြီးဆီကဖြစ်သည်။

“မေးတုန်းက မဖြေဘူး... အိပ်ငိုက်နေတယ်... အုတ်ကျင်း

၁၄ နတ်ရွာခိုး

တော်လာပြီ ဘာတာမှာဆင်း၊ ဘာတာပါဒေ... ဆရာရေ။

လယ်ယာကလည်း မယ်တယ်သံနှင့်ပင် ဒေ၊သည်။ ဘာဘူကြီး

နေရာသို့ သူလျှောက်လာပြီး ဘေးဘီကို မကြည့်ဘဲ ထိုင်ချလိုက်သည်။

သို့သော် လည်းပေါ့လေ...။

ဘေးဘီ မကြည့်သော်လည်းပေါ့လေ... မျက်စေ့ထောင့်စွန်းက

မတော်တဆ မြင်ရသမျှမှာ... သူ့ဘေးရှိ မွေးမွေးကြိုင်ကြိုင်လေးမှာ...။

ကုက္ကိုယလှလှလေး ဖြစ်ကိုဖြစ်ရမည်မှန်း... အာရုံသိ သိလိုက်သည်။

ဘေးကို မကြည့်မိသော်လည်း ဘောင်းဘီအိတ်ထဲက ပိုက်ဆံအိတ်

ကုန်းနှိုက်ရင်း အောက်ကို ကြည့်မိသည်။

ဖိနပ်အကောင်းစားထဲက ပြုထွက်နေသော... ခြေချောင်း

ဖောင်းဖောင်းအိတ်လေးတွေ...။

“ဟာ!.. ပိုက်ဆံအိတ်... ဖြော်... သတိရပြီ လွယ်အိတ်ထဲ

မှာ...။”

ဟနေသောအိတ်ထဲ လက်နှိုက်ကြည့်သည်။ မရှိ။ ရင်ဘတ်ကို

စမ်းသည်။ အိတ်ကပ်မပါ။ ဝတ်လာတာက တီရှပ်၊ ဘောင်းဘီရှိ ရှေ့အိတ်

နောက်အိတ်တွေ ထပ်စမ်းသည်။ ပြားချပ်ချပ်။ ဘောင်းဘီအိတ်ထဲက ဆေး

ဝယ်ရမည့် ဆရာဝန်လက်ရေးနှင့် စာရွက်သာ ထွက်လာသည်။ ပြဿနာ

တော့ အတောင့်လိုက်တက်ပြီ၊ အဲယားကွန်းကားထဲ သူ ချွေးပျံ့စပြုစဉ်

ရွှေပိုင်းက အသံထွက်လာ၏။

“ဘာဗျ...! မသိဘူးဟုတ်လား၊ ဒါ ရွှေဧည့်သည်ဗျ... ဘယ်

စီးစီး ပုံသေနတ်ရာလေ...။”

“မ... မ... သိလို့ပါ... န... န... နှစ်ဆယ်... ပဲ... ပါ...။

ပါ... ပါတယ်...။”

“ဟေ့လူ!... ရွှေချင်ယောင်ဆောင်မနေနဲ့၊ ခင်ဗျား... အိတ်

ကပ်ထဲမှာ နှစ်ရာတန်တွေ အထပ်လိုက်၊ ကျွန်တော်မြင်နေရတယ်”

“အဲ... အဲ အဲဒါက ဆ... ဆရာ... တော်... အ... အား

အားဆေး... ဝ... ယ်... ဝယ်... ခိုင်းလိုက်တဲ့... ဝတ်... ဝတ်

ဝတ္ထုငွေ... ငွေတွေပါ...။”

“နေ... နေ... နေပါဦး... ဆ... ဆ... ဆရာတော်က

ဘာ... ဘာ... ဘာ... အား... အားဆေး ဝယ်ခိုင်းတာ... လဲ”

ရောင်းသူဝယ်သူ အသံတော့ တူစပြုလာပြီဖြစ်သည်။ ထစ်အ၊

ခြင်းသည် ချက်ချင်း ကူးစက်သွားသည်။

“ဆ... ဆ... ဆရာတော် မှာ... မှာတာက နေ... နေ...

ပါဦး... ဘာ... ဘာ... တဲ့”

ခရီးသည်က တကယ်မေ့နေပုံရသည်။ အိတ်ထောင်ထဲ ဖြန့်က

သည်။ နှစ်... နှစ်... နှစ်ရာတန်ကြားက စက္ကူတစ်ရွက်... ပါ...။

ပါ... ပါလာသည်။ (စာရေးသူကိုပါ ကူးစက်သွားပြီဖြစ်သည်။)

“ဟော... ဟောဒီမှာ... ရေး... ရေးထားတယ်၊ ကျ... ကျွန်

တော်... အ... အ... အ သံထွက် မေ့... မေ့နေလို့”

စပယ်ယာက ဆတ်ကနဲ ယူလိုက်သည်။ ငြိမ်၍ပြေးနေသော

ကားပေါ်က ခရီးသည်တွေ စိတ်ဝင်တစား ပိုင်းကြည့်နေကြသည်။

“ဟော... ဒီမှာဗျို၊ ဆ... ဆရာတော် မှာ... မှာတဲ့ အ...။

အားဆေးက (H 5 N 1) အိပ်ချ်ဖိုက်အင်န်ဝမ်းတဲ့ဗျို...။”

တစ်ကားလုံး ဝါးကနဲ ရီသူရီ၊ ပြီးသူပြီး (အဲ... လုံးလုံး မသိသူ

လည်း ရှိပေမပေါ့)

“အဲ့ဒါ ကြက်ငှက်တုတ်ကွေးရောဂါဗျ... ဆရာတော်က အဲဒီ

ဆေး မှာလိုက်လား... ဟား... ဟား”

“ရှောင်... ရှောင်ရန်နဲ့ ဆောင်... ဆောင်ရန် မှာ... မှာလိုက်

တာဗျ၊ အဲ့... အဲ့ဒါ စာရွက်မှားနှိုက်မိတာ”

“ကဲ... နောက်တစ်ခါ နှစ်ဆယ်ပဲပါရင် ရွှေဧည့်သည်ကိုရှောင်

ကြားလား... ဒီတစ်ခါတော့ ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာလူမျိုးချင်း ကုသိုလ်ပြု

လိုက်မယ်၊ သုခ ပါလား...။”

“ပါ... ပါတယ်လေ... ဟဲဟဲ... ကျ... ကျွန်တော့်နာမည်

ဘယ်... ဘယ်လို သိ... သိနေတာလဲ”

“မှတ်တိုင်မေးတာဗျ၊ အရေးထဲ ဒုက္ခနဲ့ လာတွေ့နေတယ်၊ မေးရင် ဖြေနော်... ဘူတာရုံ၊ ဆင်ရေတွင်း၊ စံရိပ်ငြိမ်၊ အသံမကြားရင် လှည်းတန်း အနီးဆုံး”

စပယ်ယာ ကားနောက်ပိုင်းသို့ ပြန်လာနေပြီး သူ့အိတ်ထဲ ရှာ ကောင်းတုန်း။ ချွေးတွေ ပျံ့လာနေပြီ။ သူ့ဘေးက ဖြတ်ရင်း...

“လက်တို့တောင်းရအောင်လဲ သူတောင်းစားတွေ မဟုတ်ဘူးနော်၊ တွန်ကဲ့မော်တော်ယာဉ်ခလေး”

သူ့ဘေးက ဖြတ်လျှောက်သွားသည်... ခြောက်သရောင်းနေ သော လည်မြိုထဲ... တံတွေးကို ကုတ်ကုတ်ကပ်ကပ် ခြစ်စု၍ ရအောင် မြို့ရသည်။

“ဂလု”

သူ့အပြင်းအထန် စဉ်းစားသည်... သေချာသည်... ဂျော်ဒန်း နီးအိတ်ထဲကို ပိုက်ဆံအိတ် အသေအချာ ထည့်ထားသည်။

“ဟာ!... ဆိုက်ကားတွန်းတုန်းကများ ကျသလား”

သူ့စိတ်က ပြောသော်လည်း ပါးစပ်က အသံပါ ထွက်ကျသွား၏။ သူ့ဘာဆက်လုပ်ရမှန်းမသိ၊ လက်ထဲက ဆေးစာရွက်ကို မသိမသာ အသံ ထွက်ပြီး ငုံ့ဖတ်နေစဉ်... ဗျတ်ကနဲ့ သူ့ဘေးလာရပ်သော စပယ်ယာ၏ ဖိနပ်တစ်စုံကို တွေ့လိုက်ရသည်။ မထူးဘူး... တောင်းပန်ရတော့မှာပဲဟု သူ့အမော့...။

မျက်စိရှေ့တွင် နှစ်ရာတန် အသစ်ချပ်ချွတ်ကလေး။

“ဟာ!... အစ်မလေး ဂိတ်စကတည်းက စီးတာပဲ၊ ပေးပြီးပြီလေ ဟဲ... ဟဲ”

စပယ်ယာ၏မျက်နှာက သကာအိုး ဇောက်ထိုး မှောက်ထားသလို

မျိုး။

“ကျွန်မအတွက် မဟုတ်ဘူး... သူ့အတွက်”

“ဪ... ဪ... ”

ဪရင်း... ပြီးရင်း... မျက်ခုံးပင့်ရင်း... စပယ်ယာ လှည့်

ထွက်သွားသည်။

သူ့ရင်ထဲက အလုံးကြီးတစ်လုံး(ဘာလုံးမှန်းတော့မသိ) ရင်ထဲ ပြန်ကျသွားသော်လည်း... ညာဘက်မျက်နှာ တစ်ခြမ်းက ပိုပူလာ၏။ ရှက်ရှက်နှင့် သူမကို လှည့်ကြည့်တော့... သူမက မျက်နှာ ရှုတည်တည် လုပ်၍ ရှေ့တူရူသို့သာ ကြည့်နေသည်။

“ကျေး... ကျေး... ဇူးပဲ၊ ဘယ်... ဘယ်မှာ ဆင်းမလဲ၊ တာ... တာမေ့ ရောက်ရင် ကျ... ကျွန်တော် ပြန်... ပြန်ပေးပါမယ်”

“ကားပေါ်မှာကလည်း ဆွံ့အနားမကြားတွေချည်းပါလား”
ရေဝင်ထားသောနားက အူတုန်းမို့ ခပ်တိုးတိုး ပြောလိုက်သော သူမ စကားကို တကယ်ပင် မကြားလိုက်မိ။

“ဘာပြောတာလဲခင်ဗျ...!”

“ဪ... ဘတ်စ်ကား အောက်မေ့လို့ စီးလာတာ... ဆွံ့အနားမကြား ကျောင်းကားဖြစ်နေလို့”

“ဗျာ!!... ”

“အခုနကတည်းက... ကားခမပါဘူး မဟုတ်လားလို့... ကျွန်မ မေးနေတာ ရှင်မကြားဘူးလေ”

“တကယ်မကြားလို့ပါ... ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဘယ်မှာဆင်းမလဲ နားကို ကလော်ရင်း မေးမိသည်။

“တာမေ့ အပိုင်းထိပ်နားပဲ”

“ကျွန်တော်လည်း ဆင်းမယ်၊ ကျွန်တော် နှစ်ရာပြန်ဆပ်ပါမယ်ဗျာ၊ ပိုက်ဆံအိတ်ဗျာ! တောက်... ဆိုက်ကားတွန်းတုန်းက ကျတာပဲ ဖြစ်မယ်”

“ရှင်က ဆိုက်ကားနင်းသလား”

“ဟာဗျာ... ကျွန်တော့်ရုပ်က ဆိုက်ကားဆရာရုပ်လားဗျာ”

“ရှင်ထက် သားနားတဲ့ ဆိုက်ကားဆရာတွေ အပုံကြီး”

“ကျွန်တော် ဆိုက်ကားမနင်းဘူး၊ တွန်းတာ... တွန်းပေးတာ”
သူ့အသံ မာသွား၏။

“ဪ... ”

သူမ ဒါပဲပြောပြီး ထိုးရပ်သွားသည်။

“လှည်းတန်းပါတယ် ဆရာရေ...”

ထုံးစံအတိုင်း လှည်းတန်းပွိုင့်၌ ကြာလေ၏။ သူ ရုတ်တရက် ဘာဆက် ပြောရမှန်းလည်း မသိပါ။ မျက်လုံးကလည်း ကျိန်းစပ်စပ်မို့... ရှေ့ခုံ ကျောမှီပေါ် လက်မောင်းတင်၍ အိပ်ချလိုက်သည်။ ညက မေ့မေ့ကို ပြုစုနေခဲ့ရ၍ ကောင်းကောင်းမအိပ်ခဲ့ရ... အလို... ငိုက်တော့မည့် သူ့ မျက်ခွံသည် ပြန်ပွင့်သွား၏။

ခြေချောင်း ဖောင်းဖောင်းအိအိလေးတွေ... သဲကြိုးရစ်ထား၍ အစ်ထွက်နေသော ခြေဖမိုးနုလေးက ဆင်စွယ်ရောင်ကို ပန်းနုရောင် ကံထားသေး၏။ ကြည့်ကောင်းကောင်းနှင့် သူ့ဆက်ကြည့်နေလိုက်၏။ ခြေသည်လေးတွေကပင် ကိုင်ကြည့်ချင်စရာကောင်းအောင် လှရက်ပါပေ။ ဘယ်သူမှလည်း မသိ၊ လွတ်လွတ်လပ်လပ် အားရပါးရ ငုံ့ကြည့်နေစဉ်...

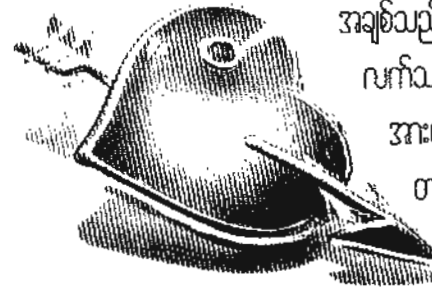
သူမ ခြေမျက်စိက သိသည်ထင်၊ ခြေချောင်းလေးတွေ... စုကနဲ ကုတ်ပြီး ခြေထောက် ဖောင်းဖောင်းအိအိလေး စကတ်ထမီထဲ နောက် ဆုတ်ဝင်သွားလေသည်။

သူ လွမ်းကျန်ရစ်ခဲ့ပြီ။

“ဟွန်း... တွန့်တိုလိုက်တာ...”

ကြည့်စရာ မရှိတော့မှ သူ့မျက်ခွံသည် ပိကျလာ၏။

ကမ္ဘာပေါ်၌ အလေးလံဆုံးအရာသည် မျက်ခွံတဲ။

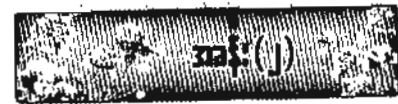

အချစ်သည်...

လက်သည်းဆေးဆိုးခြင်းနှင့် တူ၏။

အားတိုင်းယားတိုင်း

တသသ ကာလီချင်နေသည်လေ။

‘စန္ဒရာ’

အစစအရာရာ အဆင်ပြေ ချောမွေ့နေခဲ့သော သူမဘဝ... သည်မနက် အိပ်ယာထကတည်းကဘာတစ်ခုမှ အဆင်မပြေ၊ ဗိုက်နာ၍ နိုးလာခါမှ အေးခင်က ရေချိုးခန်းအိမ်သာတွဲလျက် အခန်းထဲ အဝတ်ဝတ် လျှော်နေသည်။ တံခါးပိတ်နေမှ ဗိုက်က ပိုနာလာကာ... အောက်ထပ် ဆင်းဖို့လည်း အချိန်မမှီတော့မှန်း ကိုယ့်ဝမ်းနာ ကိုယ်သာသိသည်... “ဟဲ့!.. ဘယ်သူလဲ... အေးခင်လား၊ တံခါးမြန်မြန်ဖွင့်စမ်း”

“ဒုန်း... ဒုန်း...”

သူမ တံခါးကို တဝှန်းဝှန်း ထုနေသော်လည်း အဝတ်တွေ ဆပ်ပြာ
စိမ်နေသော အေးခင်က... သူမ၏ MP4 လေးနှင့်ငြိမ်ရင်း သံစဉ်တို့နှင့်
အပြိုင် ပျံ့သန်းနေသမို့... မကြားရေးချ ဝစ္စနှစ်လုံးပေါက်... မကြား။

“ဟဲ့!... အေးခင်... အေးခင်”

“ဒုန်း... ဒုန်း...”

နောက်ဆုံး သီချင်းဆုံးမှ ဝှန်းခနဲ တံခါးပွင့်လာလေသည်။ အုန်းခနဲ
အေးခင်ကျောက် တစ်ချက်ထုပြီး...

“ခပ်မြန်မြန်ထွက်စမ်း...”

ဟု ဝေါက်ငမ်းပြီး ရေတန်းချိုးလိုက်ရပါလေသော မနက်ခင်း...။
မနက်ခင်းဆိုပေမယ့် ရှစ်နာရီလေးဆယ်ကျော်နေပြီ။ ညက ကာကာနှင့်
ရော်နယ်ဒင်ဟို ဦးဆောင်သော ဘရာဇီးလ်ကို သူမ(အင်္ဂလန်)က နိုင်သည်
လေ... ကွန်ပျူတာ ပိတ်တော့ တစ်ချက်ခွဲနေပြီ။ သူမကိုယ်သူမ ဂုဏ်ပြု
သောအားဖြင့် စီးထရစ် အားဆေးတစ်ပြား သောက်၍ အိပ်ချလိုက်
မိသည်။ ဖြစ်ချင်တော့ ဝမ်းနှုတ်ဆေးနှင့် လွဲချော်သွား...

အားရအောင် ရေချိုးပြီး...

“အေးခင်ရေ... နင့်အပြစ်နဲ့နင် ပြောင်စင်အောင် လျှော်ပြီး
အပိုင်သာ ယူလိုက်တော့”

အမြန်ဆုံး ဖီးလိမ်း၊ အောက်ခံတွေ အပြည့်အစုံ ဝတ်ပြီး အပေါ်
အင်္ကျီ လျှိုလိုက်မှ ကျောကုန်းက ခိုးလို့ခွင့်လှ ဖြစ်နေပြန်သည်။ အပေါ်အင်္ကျီ
ပြန်ချွတ်၊ အပေါ်ဝတ် အောက်ခံအင်္ကျီမျှောကြိုးပြားကို အပြားလိုက် ရင်
ဘတ်မှာချ ထိုအပြားအတိုင်း နောက်ကျောအထိ(ခိုးလို့ခွင့်အထိ) တောက်
လျှောက်ပွတ် ဆွဲကြည့်တော့...

“ဟဲ့!... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

ဖတ်ကနဲ မျှောကြိုးကို ကျောတွင် ကပ်နေအောင် လွှတ်ချပြီး
သကာလ နောက်ပြန်မှန်ထဲ ကြည့်လိုက်တော့... အလားလား၊ နိုင်ငံခြား
ထဲကို ကြိုးမှားတပ်ပေးလိုက်သောအရာ။ လေဗယ်တောင် မခွာရသေး။

အသစ်ချပ်ချွတ်၊ တတ်နိုင်ဘူး၊ ပြန်ချွတ်၊ အောင်မယ်... ကြိုးတပ်တာသာ
မှားချင်မှားမည်။ ချိတ်ကတော့ အကောင်းစား၊ လက်ညှိုးနှင့် လက်မထဲ
ဖိပွတ်ချလိုက်သည်နှင့် ဖျောင်းခနဲ ပြုတ်ထွက်သွားသည်။ အပေါ်အင်္ကျီ
အရောင်နှင့် လိုက်ဖက်မည့်အရာကို ရွေးရပြန်သည်။ နောက်ဆုံး၌ ခရမ်း
ရောင်ရင့်ရင့်တစ်ထည်နှင့် အိမ်ခနဲ အဝင်ခွင့်ကျသွားခဲ့။

နောက်တစ်ခု ထပ်အံ့ချော်ပြန်သည်။ ဖေဖေ မနက်စာ စားသွား
ပြီးပုံရသည်။

“ဟဲ့... အေးခင်၊ ငါစားချင်ပါတယ်ဆိုတဲ့ ဘရိတ်ဖတ်စ် ဘယ်
မလဲ!”

တကယ်တော့ စားပွဲပေါ်တွင် စားချင်စဖွယ်တွေ မျိုးပေါင်း စုံလင်
နေပါသည်။ (တော်ရုံတန်ရုံ မူကြိုတစ်ကျောင်းက ကလေးအပေါင်း ၀၀
လင်လင် ဖြစ်လောက်ပါသည်။) သို့သော်... သူမ မှာထားသည်က ထမင်း
ပူပူ ပဲဆီစစ်စစ်ဆမ်းနှင့် ဆားလေးဖြူး သမအောင် ရွှရွမွေထားသည့်
ဒီးပုတ်ခြောက် ဆီစိမ်လေးဖြစ်သည်။ ဟိုမှာ ငတ်ခဲသမျှ... အတိုးချ
လွှေးလိုက်မည်ဟု အားခဲထားရာမှ...

“ဘယ်မလဲ!... ငါးပုတ်ခြောက်”

“အဲ... အဲဒါ မမလေးရဲ့ရွှေဝါ ရွတာလေ”

“ဘာ!”

“ရွှေဝါ ရွပြီးခေါ်လာတဲ့ အမြီးတုတ်တုတ် ကြောင်ဖားကြီးက
ဂျလယ်ကြီး မမလေး၊ ကြောင်အိမ်တံခါးကိုဖွင့် ငါးပုတ်ခြောက်ကို ခွေးပြီး
သမ၊ အံမယ်... ကြောင်အိမ်တံခါးတောင် ပြန်ပိတ်ခဲ့သေးတယ်၊ အဲဒါတွေ
မြင်လို့ ကျွန်မပြောတာပေါ့၊ မမလေး ရွှေဝါ ရွနေတယ်လို့...”

“ဟဲ့... ရွတယ်လို့ မပြောရဘူး၊ ဒါ သူ့သဘာဝ၊ သူ့အခွင့်အရေး
ပူစီရိုက်၊ ဟယ်... ကိုးနာရီတောင် ထိုးတော့မယ်၊ တော်ပြီ... နိုးရောက်မှ
သိကို နန်းကြီးသုပ် ဝယ်ခိုင်းမယ်၊ ကားသော့ ဘယ်မလဲ”

“ညှဉ်ခန်းစားပွဲပေါ်မှာ မမလေး”

ဖြစ်ချင်တော့ ဒေါက်ဝှီးနေကျ သူမ အချစ်တော် စူဒိုထီး ဝက်ဝွန်

R+ ကားလေးက... ဒီနေ့မှ ဒေါက်မဦးဘဲ... ဂဏ် ဂဏ် ဂီး... ဂဏ်
ဂဏ် ဂီး... လုပ်နေ၏။ ဘယ်လိုမှ နှိုးမရ၊ သူမ ဒေါပွဲပြီး ကားထဲက
ထွက်လိုက်သည်။

ဖေဖေမာစီဒီးကားကြီးကို မျက်စောင်းထိုးလိုက်စဉ် ဖေဖေ တိုက်ပုံ
အကျီဝတ်ရင်း ကားရုံဆီ လာနေသည်။

“ဖေဖေ... သမီးကားလေး နှိုးမရဘူး... ဘာဖြစ်လို့လဲ မသိဘူး... ဒီနေ့တော့... ဟဲဟဲ... ဖေကား”

စကားမဆုံးခင်ပင် . . .

“ဖေ့က : မနေနဲ့... ဒီနေ့ ဖေဖေ F.M.I မှာ အထူးအစည်း
အဝေးရှိတယ်၊ နောက်တောင်ကျနေပြီ၊ လာ... တက်တက်၊ သမီးကို ရွှေ
စည်သည်ကားဂိတ် ဝင်ပို့ခဲ့မယ်... ဒီနေ့တော့ ဘတ်စ်ကားပဲစီး... သမီး
ရေ...”

သူမ သက်ပြင်းချရင်း ဖေဖေကားပေါ် အိမ်နဲ့ တက်လိုက်လေသည်။ ကောင်းပါသည်လေ... ဘတ်စ်ကား မစီးဖြစ်တာလည်း ကြာပြီပဲ။ ဟီဟီ... အရသာတစ်မျိုးပေါ့။

ဖေဖေက ဘုရင့်နောင် ဂိတ်စရှိ ရွှေဧည့်သည်(၁) ဘတ်စ်ကား တစ်စင်းဘေး ထိုးရပ်ပေးသည်။ ကားပေါ် တက်တက်ချင်း ပန့်ကေတွေနှင့် မပန့်တစ်ပန့် ကုလားဒိန်နှစ်ယောက်ရှေ့က ခုံတန်းလွှတ်နေသည်။ သူမ ဝင်အထိုင်၌ နောက်က အသံထွက်လာသည်။

“ဘယ်ဘုံက ကျလာတဲ့ အိန်ဂျယ်လေးပါလိမ့်၊ ဆင်းရဲ လိုက်တွန်း
ရအောင်”

“အဲလို မပြောရဘူးကွ၊ ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး ပြောရတယ်...
နတ်မိမယ်လေးမို့ လိုက်ပြီးတီးခေါက်ကြည့်ကြမယ်၊ ဟား... ဟား...”

သူမ လန်ပြီး ဘုရားတလိုက်မိစဉ် ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်နှင့် ကြွတော်

မူလာသူက . . .

“အမွဲလေး.. . . ဟိုဘက်နည်းနည်းတိုးပေးပါ”

နိဗ္ဗာန်ကြီးနှင့် အရာကြီး ဖြစ်သည်။ ဒို့တို့အဖြူဝမ်းဆက်နှင့် သူမ
ဘေးဝင်ထိုင်သည်။ ကားစပယ်ယာနှင့် နိဗ္ဗာန် အပေးအယူ အပြန်အလှန်
ညှိနေစဉ် ကားထွက်လေသည်။ သူမ ဘတ်စ်ကား မစီးဖြစ်သည်မှာ ဆယ်
ငနှစ် တစ်နှစ်စာ ကျော်ခဲ့ပြီမို့ တွေ့ရမြင်ရ ကြုံရသမျှ အသစ်အဆန်းသည်
ဖြစ်နေသည်။

စိတ်ဝင်စားဖွယ်တွေ ဝေစည်လို့... ခြော်... ဝေစည်သင့်

သော သနားစရာတွေလည်း ဝေစည်လို့... ကားက ဘယ်မှတ်တိုင်မှ မရပ်၊ သူမ လမ်းဘေး ငေးကောင်းကောင်းနှင့် ငေးလာစဉ် ကျွဲကနဲ ထိုးရပ်သည်။ ဘာမှတ်တိုင်မှန်းတော့မသိ... ဤတွင် သူ့တက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

“အင်း... အသားက ဝင်းနေတာပဲ၊ လူရည်သန့်လေးပါလား၊ ဟယ်... ရှေ့က ဟာမတွေလည်း လည်ပြန်တောင် ပြန်ကြည့်နေကြပေါ့၊ အံ့မယ်... မတ်တတ်ကိုယ်တော်လေးက ရဲကနဲ မျက်နှာလေးနဲ့ ဆယ် ကျော်သက်လေး ထင်ပါရဲ့၊ ရှက်နေပုံလေးက ချစ်စရာတော့ ကောင်းသား” ထိုစဉ်...

“အုတ်ကျင်းပါဒေ... အုတ်ကျင်းပါဒေ...”

ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်က ထအော်သဖြင့် သူမအတွေးများ ထိုးရပ်သွား စဉ် စွေ့ကနဲပင် သူမနံ့ဘေး အော်တိုမက်တစ် ရောက်လာခဲ့ခြင်း။

ပိုက်ဆံအိတ် ပျောက်နေပုံရသောကြောင့် နှစ်ရာနှင့် မေခလာ ထိုက်သည်။ ဇနတ္ထကိုယ်တော်က ရှေ့က လက်တန်းပေါ် မှောက်အိပ်လိုက် သောအခါ သူမစိတ်ထဲ တစ်စုံတစ်ရာသည်... ငေါက်နဲ ထွက်လာ၏။ မိန်းမလှထစ်ယောက်၏... မာနအငုတ်လေး ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

ဘယ်လိုပုဂ္ဂိုလ်လေးပါလိမ့်၊ မိန်းမတစ်ယောက်က သူ့ကို ကူညီ တယ်၊ စကားထောက် စကားခံလည်း ပြောတယ်၊ တကယ်ဆို သူက ဖောင် လောက်အောင် စကားတွေပြော၊ အရောတဝင် လုပ်သင့်ပါလျက်ကယ်နှင့် ငါ့ဘေးထားပြီး အိပ်ရင်း လိုက်မယ်တဲ့လား၊ ငါက အဲသလောက်တောင် စွဲဆောင်အား မဲ့နေသလား၊ မဟုတ်သေးဘူး... သူ့... သူ ငါ့ခြေထောက်ကို ငိုပြီး အနုလုံပဋိလုံ အကဲခတ်နေတာဖြစ်မယ်။

သူမ ခြေချောင်းကလေးတွေ ပိုလှအောင် ပြုပြင်လိုက်ပြီးမှ... အသာအယာ စကတ်ထမီထဲ ဆွဲသွင်းပစ်လိုက်သည်။

ကဲ... မှတ်ရော...။

ဟောတော့... လည်းတန်းမီးပွိုင့်က ကားမထွက်ခင်မှာပင် ဟောက်သံသဲ့သဲ့ သူ့ဆီက ထွက်လာပါရောလား၊ သူမ တင်းသွားသည်။

“ဟင်း... ဟင်း... ညက မီးကင်းကျတယ် ထင်တယ်”

သူမစိတ်က ပြောလိုက်ခြင်းသာပါ၊ သို့သော် မကျေနပ်စိတ်လေး ကြောင့်အသံက ထွက်ကျသွားသည်လေ... သူ့အသေအချာ ကြားလိုက် ရသမို့ အိပ်ချင်မူးတူးကြီးနှင့် ကျွဲမြီးတိုသွားသည်။ လည်ပြန်လှည့်၍...

“မီးကင်းစောင့်မယ့်ရုပ်လားဗျ... သေသေချာချာကြည့်”

“ဟန်း... ဟန်း၊ မီးကင်းစောင့်မယ့်ရုပ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကင်း တဲလေးရဲ့အပေါ် စောင်မြို့ပြီး တက်အိပ်မယ့်ရုပ်ပါ... ဟင်း... ဟင်း” ဘာကြောင့်မှန်းမသိ၊ သူ့ကို စချင်နောက်ချင်နေသည်။ သူ့အိပ် ဘာကို မကြိုက်တာလည်း ပါမည်။ နောက်က ငနာနှစ်ကောင်ကို ကြောက် တာလည်း ပါနေနိုင်သည်။

“ခဏဖြစ်ဖြစ် အိပ်ပါရစေဗျာ၊ မျက်လုံးတွေ ကျိန်းစပ်နေလို့ပါ၊ ညက မေမေ့ကို တစ်ညလုံးနီးပါး ပြုစုနေရလို့ပါ”... တဲ့၊ မျက်တွင်းချောင် တလေးကို ခုမှ သူမ သတိပြုလိုက်မိသည်။ ဩော်... သူက ပြုစုစရာ မေမေရှိသေးတာကိုး၊ ငါ့မှာသာ...

“ဆော့နို့နော်... အိပ်... အိပ်... စိတ်ချလက်ချအိပ်၊ တာမွေ ချောက်ရင် ကျ... ကျွန်မ နှိုးပါမယ်ရှင်”

ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ဖြင့် သူမ ညှတ်ပြောင်းစွာပင် ပြောလိုက်မိခြင်း ဖြစ်သည်။ ဆွတ်ကြင်စွာ မေမေ့ကို လွမ်းသောကြောင့် သူမအသံ အဖျား ဆွတ် တုန်ခါသွားလေသည်။ သူ့ကိုလည်း စိတ်ဝင်စားသွားသည်။

မေမေရှိရင် ငါလည်း သူ့လို မအိပ်မနေ ပြုစုခွင့် ရမှာပဲ။ သူမ တွေးနေဆဲ ကားသည် တရိပ်ရိပ် ပြေးနေ၏။

“တာမွေအဝိုင်းထိပ်ပါလား”

စပယ်ယာ အော်သံကြားမှ သူ့ကို နှိုးရန် သူမ သတိဝင်လာသည်။

“ဟိတ်... ဟိတ်... တာမွေရောက်ပြီ”

“နိုးနေပါတယ်ဗျာ... ခင်ဗျားလေးကို ဘေးမှာ ထားပြီး ဘယ်လို မင်းယောက်ျားက အိပ်ပျော်မှာလဲ”

ထိုစကားက သူမကို အနည်းငယ် ကျေနပ်သွားစေသည်။ ကား

ပေါ်ကဆင်းပြီး လမ်းဖြတ်ကူးရန် ပြင်ဆဲ... သူမက ဆင်းလိုက်လာသော ပန်နစ်ကောင်ကို လှမ်းကြည့်ပြီး ခြေလှမ်းအထုတ်...

“ဝစ်... ဝူး”

သူမလက်မောင်းကို ဇောင့်ကနဲ အဆွဲခံလိုက်ရပြီး နောက်သို့ တစ်ကိုယ်စာ ပြန်ပါအသွား၌ ထိုနေရာကို ကားတာယာတစ်ခုက... ဝေါကနဲ ဖြတ်ကြိတ်သွား၏။ သူမဆံပင်တွေပင် လေအဟုန်ကြောင့်... ဝေါကနဲ ဝဲလွင့်ကျန်ရစ်သည်။

ဘုရားဘုရား... ကားတိုက်တော့မလို့ သိသိလေး၊ သူသာ မဆွဲလိုက်ရင် ခုနေခါ ငါ... သူမ ဆက်မတွေးရဲ၊ သူ ဆက်တိုက် ဆွဲခေါ်လာသဖြင့် လမ်း၏တစ်ဘက်သို့ ရောက်နေပြီ။

“လွတ်... လွတ်တော့လေ၊ ကျေး... ကျေးဇူးပဲ”

သူကတော့ လက်မောင်းအိအိလေးကို ဆက်ကိုင်ထားချင်ပါသေးသည်။

“လမ်းကူးတာ သတိထား၊ အဲဒါ သေမင်း”

သူမ ခုမှ လန့်ဖြန့်ပြီး ဘာမှမပြောမိတော့ချေ။ လှေခါးအိမ်ရှိသော တိုက်ခန်းတစ်ခုရှေ့အရောက်...

“ခင်ဗျားလေး ဒီကစောင့်၊ လေးထပ်အထိ တက်ရမှာ”

“ကျွန်မ တက်နိုင်ပါတယ်”

နောက်က လိုက်လာနေသော ပန်နစ်နှစ်ကောင်ကို မြင်၍ သူမ ပြောခြင်းဖြစ်၏။

“ဒီတစ်ပေါက်ပဲ အတက်အဆင်းရှိတာ... ငွေလေးနှစ်ရာနဲ့ ကျွန်တော် ထွက်မပြေးဘူး”

“ဟင့်အင်း... လိုက်မှာပဲ”

ကျော်ဒေးယျ ဒေါသနှင့် ငေါက်မည်ပြုပြီးမှ...

“ဒီကလူတွေ ကျွန်တော့်ကို အားလုံးသိတယ်ဗျ၊ ခင်ဗျားနဲ့ တွဲတက်သွားရင် ကျွန်တော့်ကို တစ်မျိုးထင်ကြလိမ့်မယ်၊ ကျွန်တော့်အစ်ကိုကလည်း ဘာညာထင်ဦးမယ်၊ ဒီကပဲ စောင့်ဗျာ”

“ဩ... ကိုကောက်ညှင်း... ရှင်က စေးတယ်ပေါ့၊ ကျွန်မက ဆန်ကြမ်း... ဆိုတော့၊ ကဲ... ကြွ... ကြွ၊ ဒီကပဲ စောင့်ပါမယ်ရှင်”

သူ အပေါ်သို့ အပြေးတက်ခဲ့သည်။ ဝမ်းကွဲအစ်ကို ကိုသိန်းမြင့်သည် ဒီပရက်ရှင်တစ်ခုကြောင့် အိမ်ခန်းအောင်းခဲ့သည်မှာ ငါးနှစ်ကျော်လာပြီ။ ဘိုင်သေရှိနေလိမ့်မည်။ ငွေချေးမည်။ နှစ်ရာဆပ်မည်။ ဆေးဝယ်မည်။ အပြန် တက္ကစီတောင် စီးနိုင်သည်။

“ဟာ!... သော့ခလောက်ကြီး”

သူ မမျှော်လင့်စွာ တဒုန်းဒုန်း တဒိုင်းဒိုင်း ထုခေါ်နေမိသေးသည်။ စိတ်ဓါတ်ကျစွာ တစ်ထစ်ချင်း နင်းပြီး ပြန်ဆင်းလာမိသည်။ တစ်ပြားမှ ရှိမနေပဲ အိမ်နှင့်ဝေးရာကို ပထမဦးဆုံး ရောက်နေခြင်းပဲ ဖြစ်သည်လေ။ လောလောဆယ် ရှင်းရမည်က ငွေနှစ်ရာထက် ဂုဏ်သိက္ခာ၊ သူမက ဘာဖြစ်သည်မသိ... လိုက်တက်လာသည်။

“ဟူး... မတွေ့ခဲ့ဘူးဗျာ၊ အစ်ကိုသိန်း အမြဲရှိနေကျ၊ ဒီနေ့မှ... တောက်!”

သူနှင့်သူမ မြေညီထဲ လိုက်ဆင်းလာသည်။ ပန်နစ်နှစ်ကောင်က ပြန်လှည့်လာနေပြီ။ သူတို့နယ်မြေလည်း ဖြစ်ပုံရသည်။ ရန်တွေဘာတွေ ဖြစ်မှာလည်း သူမစိုးသည်လေ။

“ဒါဆိုရင် ရှင် လောလောဆယ် ဘာအစီအစဉ် ရှိသလဲ!”

“ဘာလုပ်ရမှန်းကို မသိတာဗျာ”

“ဒါဆို ကျွန်မအစီအစဉ်ထဲ ရှင်ခဏဝင်လိုက်၊ ဟိုက လာနေတဲ့ တက္ကစီကား တားလိုက်”

လာနေသောကားကို အလွတ်မို့ သူတားလိုက်သည်။

“ဘယ်သွားမလဲ ညီလေးတို့”

သူမကို မေးရန် လှည့်အကြည့် သူမက ကားထဲ ရောက်နေပြီ။

“ရှင်က ဘာလုပ်နေတာလဲ... တက်လေ”

“တက်... တက် ညီလေး၊ နောက်ကားတွေ ပိတ်ကုန်ပြီ”

နောက်က ဟွန်းသံတွေ တပွမ်းပွမ်း မြည်နေပြီမို့ ဆူ ကားပေါ်

တက်၍ တံခါးပိတ်လိုက်သည်။

“ဂျိတ်... ဂူး...”

“ဦးလေး တည့်တည့်မောင်း... ကျွန်မ လမ်းပြောမယ်”

“နေ... နေပါဦး... ကျွန်တော်က ဘယ်ကို လိုက်ရမှာတုန်းဗျ”

“သေချာတာက ရှင့်ကို ကားတင်ပြေးတာ မဟုတ်ဘူး... ကျွန်မ အစီအစဉ်လေးတစ်ခု ရှိလို့၊ ဦးလေး... ရွှေ့လမ်း ညာကွေ့၊ အဲဒီမှာ ကားပါကင်ရှိတယ်”

ပါကင်တစ်ခုဆီ ကားလေး ခေါင်းထိုးဝင်လာသည်။

“ဟိုကားအနီလေး ဘေးမှာ ဝင်ရပ်”

အတိအကျပင် ဝင်ရပ်သည်။ သူမက ကားပေါ်က ဆင်းရင်း...

“ရှင်လည်း ဆင်းလေ၊ ကားဆရာ ခဏစောင့်နော်... ကျွန်မ ဆက်သုံးမယ်”

သူ လိုက်ဆင်းပြီး သူမသွားရာသို့ ဘေးတိုက် လိုက်လာမိသည်။ ကြော်ငြာဆိုင်းဘုတ်တွေ ကုမ္ပဏီဆိုင်းဘုတ်တွေ ရှိနေသော အဆောက်အအုံ၏ဥပစာရှေ့ ရောက်သောအခါ...

“ကဲ... ဒီတစ်ခါ ရှင်စောင့်ရမယ့်အလှည့်ပဲ၊ ကျွန်မနဲ့ လိုက်တက်လာရင် ရှင့်ကို လူတွေက တစ်မျိုးထင်ကုန်လိမ့်မယ်... ဟောဒီ ခုံတန်းကပဲ ခဏစောင့်”

ပြောပြီး စကတ်ကွဲကြားက ခူးခွက်ခေါက်လေး ဖွေးကနဲ လှုပ်ပြု၍ တဒေါက်ဒေါက် ပြေးတက်သွားလေသည်။ ခဏအကြာ၌ ပြန်ဆင်းလာ၍ တက္ကစီထံ ပြန်လာကြသည်။

နောက်ကပင် နှစ်ယောက်စလုံး တက်ပြီး ကားမောင်းထွက်လာသည်။ သည်တစ်ခါတော့ မင်္ဂလာဈေးရှေ့ ဆေးဆိုင်တစ်ခုတွင် လမ်းဘေးကပ်ရပ်သည်။ သူမ ဆိုင်ထဲဝင်၍ သူပါ အူလည်လည်လိုက်ဝင်လာမိသည်။

“ရှင့်ဘောင်းဘီအိတ်ထဲက ဆေးစာရွက်”

သူ ခပ်ကြောင်ကြောင်ကိုင်ပြီး မေးဟန်ပြုစဉ် ဖျတ်ကနဲ ဆွဲယူပြီး ကောင်တာစာရေးမလေးဆီ ချပေးလိုက်သည်။

“ဒါတွေ အကုန်ရှိတယ်မဟုတ်လား!”

ကောင်မလေးက ဖတ်ကြည့်ပြီး...

“ရှိပါတယ်ရှင်”

“အကုန်ထည့်... ဘီလ်ယူခဲ့ပါ”

ကြပ်ကြပ်အိတ်အကောင်းစားနှင့် ထည့်ထားသော ဆေးတွေကို သူ့လက်ထဲ ထည့်ပေးပြီး... သူ ကြောင်အမ်းရပ်နေစဉ် သူမက ကားဆရာနှင့် စကားသွားပြောနေသေးသည်။ ပြီးမှ...

“ဘာရပ်လုပ်နေတာလဲ!... လာလေ”

သူမကိုယ်တိုင် နောက်ခန်းတံခါးဖွင့်ပြီး ကားဘေးက ရပ်ခေါ်နေသည်။

သူ ကားနောက်ခန်းထဲအရောက် အပြင်မှ တံခါးပိတ်ပေးပြီး...

“ရှင့်မေမေကို ပြောလိုက်ပါ၊ အမည်မဖော်လိုသူ အင်္ဂါသမီး တစ်ယောက်ရဲ့မွေးနေ့မွေးနံအရ ပုံသကူ ဆေးလှူတာပါလို့၊ ကားခယေးပြီးပြီ၊ မောင်းလို့ရပြီ...”

“ကားဆရာ... နေပါဦး၊ ဒီမှာ... ကျွန်တော် ဘယ်သူ့အကူအညီမှ မယူဖူးဘူးဗျ၊ အထူးသဖြင့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ အကူအညီဆို ပိုတောင် မယူသေးတယ်၊ ငွေဘယ်ကိုပြန်ပို့ရမလဲ၊ လိပ်စာနဲ့ ဖုန်းနံပါတ်တစ်ခုခုပေး...”

“သူများလှူဒါန်းတာလေရှင်... ရှင်က သာဓုတောင်ခေါ်ရမှာ၊ ကျွန်မနာမည် မဆန်ကြမ်းလို့ မှတ်ထားလိုက်၊ ရှင့်ကိုတော့ ကိုကောက်ညင်းလို့ မှတ်ထားမယ်၊ မောင်း... မောင်း”

သူမ လှပစွာ ပြီး၍ လက်ချောင်းကလေးတွေ ဖြန့်လှုပ်ရင်း ကျန်ခဲ့သည်။ အောင်မာ... လက်ဖျစ်လေးတစ်ချက်တောင် တီးလိုက်သေးသည်ကို ကားမကွေ့ခင် သူ မြင်ဖြစ်အောင် မြင်လိုက်ရသည်လေ။

အချစ်သည်...
 ချစ်ရင်းနှင့်တူ၏။
 ဝါးစွဲချို၏။
 အချစ်သည်ကုန်သော်လည်း ဝါးဂျိုရသေး၏။
 ဝါးစွဲအားရသော်လည်း ပူပူစေ့စေ့ရသေး၏။
 မှတ်တတ်ဖို့တော့ လိုသည်ပေါ့နော်...။

ပြော သလိုကြီး လုပ်ချသွားတာ မေမေ၊ သူက ကယ်တင်ရှင်မကြီး... အလှူရှင်မကြီး ဂိုက်စ...ပါးဖမ်းပြီး သားကို ပညာပြသွားတာ။
 “ဒီတော့ သားရင်ထဲ နှင်တင်တင်ကြီး ကျန်ခဲ့တယ်ပေါ့”
 “ဟုတ်တယ် မေမေ... မတင်မကျကြီး”
 “နာမည်လေးတောင် မသိခဲ့ဘူးလား သားရယ်”
 “နာမည်က ခပ်ဆန်းဆန်းပဲ... မတ်စံလှမ်းဆိုလား၊ သားကိုတော့ သူ့ဟာသူ နာမည်ပေးသွားတယ်၊ တာတဲ့... ကိုကောက်ညှင်းဆိုလား”

မေမေ အူလို့က်သည်းလို့ကို ရယ်မိသေးတာသတဲ့။
 တာကိုရယ်မှန်း သူတကယမသိ။
 “ဘာဟာသပါလို့လဲ မေမေရာ”
 “မြန်မာမုန့်တွေ လုပ်တဲ့အခါ မဖွယ်အောင် တရားလွန် မစားအောင် ကောက်ညှင်းနဲ့ဆန်ကြမ်း အချိုးညီအောင် ရောကြိတ်ရတယ် သားရဲ့... ကောက်ညှင်းက စေးတယ်၊ ဆန်ကြမ်းက ဖွယ်တယ်၊ ကောက်ညှင်းက မစေးဘဲ ဆန်ကြမ်းက စေးနေလို့ သားကို ကိုကောက်ညှင်းလို့ ခေါ်သွားတာ... ခပ်ထက်ထက် ကောင်မလေးထင်တယ်... ဟင်း... ဟင်း”
 “ခပ်ရဲ့ရဲ့ ခပ်စွာစွာလေးပါဗျာ၊ သူ့အလှူအတွက် သာဓုတောင် ခေါ်ခိုင်းလိုက်သေးတယ်”
 “သာဓုခေါ်လိုက်ပေါ့... သားရယ်၊ သူ့ကုသိုလ်ကို အသိအမှတ် ပြုလိုက်ပေါ့၊ သားက သူများကိုပဲ အမြဲကူညီခဲ့တော့ အရေးလည်းကြုံရော သမာဒေဝတွေက သားကိုကူညီမယ့်သူ လွှတ်ပေးတာ နေမှာပေါ့”
 “အောင့်တောင့်တောင့် အကူအညီကြီးပါ မေမေရယ်”
 “ဘယ်နားက အောင့်တာလဲ သား... ဒီနေရာကလား!”
 မေမေက သူ၏ဘယ်ဘက်ရင်ဘတ်ကို လက်ညှိုးနှင့်ဖိ၍ ပြောခြင်းဖြစ်သည်။
 သူ့ဘာမှမပြောဘဲ ရှက်ရယ် ရယ်နေခဲ့သည်။
 “အဲ့ဒီနေရာက အောင့်တောင့်တောင့်လေး ဖြစ်တာက... ခံလို့ ကောင်းတယ် မဟုတ်လား သား”
 “မေမေက စာရေးဆရာမ ပီသနေပြန်ပါပြီဗျာ၊ သား ရှက်တက်တက် ဖြစ်နေရတဲ့အထဲ... အဟဲ”
 “အင်... ဖင်ပြောင်တာတော့ မရှက်ဘူး၊ ရင်ခုန်တာတော့ ရှက်နေပြန်ပြီ”
 မေမေထိုင်နေသော ဒရင်းဘက်ကို အကြောင်းမရှိ အကြောင်းရှာ ဖုန်ခါသလို လက်နှင့် လျှောက်တောက်နေမိ၏။
 “သားဘဝမှာ Art of Living နေထိုင်ခြင်း အနုပညာမှာတာနဲ့

နေထိုင်ခဲ့သလဲ”

“Survive နဲ့ နေခဲ့တယ်လေ၊ သူတစ်ပါးကို ကူညီခြင်းပေါ့... သားငယ်ငယ်ကတည်းက မေမေသင်ပေးခဲ့တာပဲဟာ”

“ဒါပေါ့... သားဟာ ဖေဖေ မေမေတို့ကို ကူညီခဲ့သလို... သားသူငယ်ချင်းတွေအတွက်လည်း မရှိမဖြစ် ကူညီခဲ့သူပဲလေ၊ ပြီးတော့ သားတောညီနောင်တွေ ဒီပတ်ဝန်းကျင်မှာလဲ မရှိသလောက်ပဲလေ၊ ဆိုတော့ကာ... သား သွားလေရာ ရောက်လေရာမှာ သားကို နွေးနွေးထွေးထွေး ကြိုဆိုကြတယ်၊ ဟုဉာဏ် ပြုကြတယ်၊ အဲဒီအတွက် ပြည့်စုံတဲ့ ပျော်ရွှင်ကျေနပ်မှုကို သားပြန်ရတယ်”

“ဟုတ်တယ် မေမေ၊ အဲဒါ ပျော်ရွှင်မှု အစစ်အမှန်ပဲ”

“လူတိုင်းကို ကူညီနိုင်အောင် အဘက်ဘက်က ပြင်ဆင်ခဲ့တဲ့အတွက် သားဟာ ဘက်စုံတော်တဲ့ လူကလေးတစ်ယောက်လည်း အလိုလို ဖြစ်ခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား”

“သားကြိုးစားဆဲပါ မေမေရယ်”

“မေမေလေ... သားလေးရဲ့မေမေ ဖြစ်ရတာကို သိပ်ဂုဏ်ယူမိပါတယ်၊ နောင်ဘဝမှာ မေမေ လူဖြစ်ရင် မိခင်ဖြစ်ရင် သားရဲ့မေမေပဲ ဖြစ်ချင်တယ်”

သားဆံပင်လေးတွေကို မေမေက တယုတယ သပ်ရင်း ပြော၏။

“သားလည်း နောင်လူ့ဘဝပြန်ရရင်... မေမေသားပဲ ဖြစ်ချင်ပါတယ်”

သားနှင့်မေမေ ကြည်နူးနေစဉ်...

အိမ်ရှေ့တံခါးမှာ ဇော်ဝင်းတင့် ပေါ်လာ၏။

“ဟေ့ကောင် ရွှေဒေး... မင်းကလူပြန်မဖြစ်နိုင်ဘူး နတ်ပြည်ရောက်မှာကွ... ဟဲဟဲ... တစ်ဘက် နတ်သားငါးရာနဲ့ပျော်ရမယ့် နတ်သမီးဖြစ်မှာ... ဟား... ဟား... အန်တီမြတ် နေကောင်းသွားပြီလား!”

“ကောင်းတယ် မောင်ဇော်ကြီးရေ၊ သိပ်မကောင်းတာက မင်းသူငယ်ချင်း၊ ဟတ်ခ်အတက်ခ်... ဟတ်ခ်အဖဲယားစ်... လူနာသတင်း

မေးဦး”

မေမေက အင်ထရို ဝင်ပေးပြီး နောက်ဖေးခန်းဘက် ဝင်သွားသည်။ ထို့ကြောင့် ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ကို သံတော်ဦး တင်ရပါလေသည်။ ဇော်ဝင်းတင့်က ရည်းစားသုံးယောက် ထားဖူး၍ ဝါအရ ကြီးသည်လေ၊ အစအဆုံး ကြားနာပြီးသောအခါ ဇော်ဝင်းတင့်က သူ့မေးစေ့ကို လက်ညှိုးနှင့်ခေါက်၍ ပညာရှိလေသံနှင့်...
“အိမ်း... ငါ့ကောင်ကြီး ရွှေဒေး မင်းရင်ဘတ်ထဲကို အချစ်ဆိုတဲ့ ဘာမှန်းမသိသော ကမ္ဘာနာကြီး စတင်ဝင်ရောက်လာခဲ့လေပြီ... ဟုတ်တဲ့လား”

“ထင်တာပဲ...”

“ဟ... ကောင် ထင်ရအောင်... မင်းရင်ဘတ်လား သူများရင်ဘတ်လား”

“ငါ့ရင်ဘတ်ပါကွာ”

“ကိုယ့်ရင်ဘတ်နဲ့ကိုယ်ကွာ၊ ထင်မနေနဲ့... သေချာလိုက်၊ ကမ္ဘာနာစပြီ”

“အေး... အေးပါကွာ၊ အဲဒီတော့ ငါဘာဆက်လုပ်ရမလဲ”

“သူဝတ်စားထားပုံက ရုံးဝတ်စုံလား ကုမ္ပဏီယူနီဖောင်းလား...”

“ငါ့အမြင်တော့ သာမန်အဝတ်အစားပါပဲ”

“လုပ်ပြန်ပြီ... မြင်တာက မင့်မျက်လုံးလား... သူများမျက်လုံးလား”

“ငါ့မျက်လုံးပါကွာ”

“မင့်မျက်လုံးနဲ့ မြင်လို့ မှတ်မိတာ ပြောစမ်း”

“ငါမှတ်မိတာက သူ့ခြေသည်းလေးတွေ ခြေချောင်းလေးတွေပဲ... ကောင်းကွာ... ခေါင်းငုံ့ပြီး ခြေထောက်တွေချည်း လိုက်တာမယ့်ကိန်းပါလား”

“တစ်ခုတော့ ရှိတယ်ကွ၊ အဲဒီအချိန် တာမွေအဝိုင်းထိပ်ကားကိတ်မှာ ရွှေဧည့်သည်ကို သွားစောင့်ရင်...”

“ဒါပဲ ရှိတော့တာပေါ့။ ကောင်းပြီ... နက်ဖြန် ခြေသည်းစစ်ဆင်
ရေး စမယ်၊ ကဲ... အကြံပေးခဲ”

“ငါပေးတဲ့အကြံပါကွာ...”
လိုက်ကာအကွယ်မှ ချောင်းနေသော ဒေါ်ခင်လေးမြတ် ပြုံးသည်
ကို သူတို့ မသိလိုက်ကြ။

“အစ်မလေး... ဒီကုမ္ပဏီက ဒါရိုက်တာနဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါ”
အတွင်းရေးမှူးစားပွဲတွင် ထိုင်ပြီး လက်သည်းနီ ဆိုးနေသော
သိင်္ဂီဟန်သည် အစ်မခေါ်ခံရ၍ လန့်ပြီး မော့ကြည့်သည်။ အသက်လေး

ဆယ်ကျော် ခပ်ရို.ရို. ယောက်ျားကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်နေ၏။ သူမကို
အစ်မလေး ခေါ်သဖြင့် (ကွဲမ,မဟုတ်၍ ကွဲမြီးမတိုဘဲ)... မြီးညောင်ခိုး
မိမ့်တိန်တိန် ဖြစ်သွားသည်။

“လောလောဆယ် ဒီကုမ္ပဏီမှာ ဒါရိုက်တာတော့ မရှိဘူး၊ ရှုတင်
မန်နေဂျာလို့ခေါ်တဲ့ ရိုက်ကွင်းတာဝန်ခံကတော့ ကျွန်မပဲ... ကဲ!.. ပြော
ဦးလေး ဘာနဲ့ အရိုက်ခံချင်လဲ”

“ဗျာ!.. ဒီ.. ဒီလိုပါ ခင်ဗျ၊ ကျ... ကျွန်တော်က တက္ကစီ မောင်း
ပါတယ်၊ ငှားတဲ့ သူက ဒီလိပ်စာကဒ် ပေးခဲ့ပါတယ်၊ လူတစ်ယောက် ပို့
ပြီး ဒီလိပ်စာမှာ ကားခ လာယူပါဆိုလို့ ကျွန်တော်လာယူတာပါခင်ဗျ”

“ဪ... ဂလိုလား၊ ကောင်းပြီ... ကျေးဇူးပြုပြီး ဦးလေး
လက်နှစ်ဘက်ကို မိုးပေါ် မြှောက်လိုက်ပါ”

ဟိုလူက အူကြောင်ကြောင် မြှောက်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပြီ... တစ်ပတ်လှည့်ပါ”

တစ်ပတ်လှည့်ပြီး ခပ်အူအူ ပြန်မေးသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ အစ်မလေး!”

“လာပြန်ပြီ ဒီအစ်မလေး... ရပြီ လက်ချ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့
ကျွန်မတို့ MD က မိန်းမသားရှင့်၊ လုံခြုံရေးအရ လက်နက်ရှာတာ၊ ရပြီ
ဝင်တော့၊ ဒေါ်စန္ဒရာ အထဲမှာ ရှင်ကို... အဲ... အဘိုးကို စောင့်နေတယ်”

“ဟုတ်”

ဆိုဝန်ထမ်းများ ရယ်မောကျန်ခဲ့သည်။

သိင်္ဂီက အသံအုပ်အုပ်ဖြင့်...

“တို့မမ နိုင်ခြင်းပြန်ကြီးတော့ ဘာလုပ်နေသလဲ မသိဘူးဟေ့၊
ဒီမနက် ကားမပါဘူး၊ နောက်မကျစဖူး နောက်ကျတယ်၊ ခုလည်း တက္ကစီ
သမား ကားခလာတောင်းတယ်... လူတစ်ယောက်ကို ပို့တယ်ဆိုလား၊
ထူးတော့ ထူးနေပြီ၊ ကဲ... ကိုထွန်းစန်း ထုံးစံအတိုင်း အတိတ်ကောက်”

“ဖောက်”

ကွန်ပျူတာပညာရှင်လည်းဖြစ် မန်နေဂျာလည်း ဖြစ်သော

ကိုထွန်းစန်းက ခါးလေးနဲ့၍ ပါးစပ်က လက်ညှိုးကို ဖောက်ကနဲ နံကြားသို့
ရွှေ့ထောက်သည်။

“သေချာပြီ သိရှိရေ၊ သူညီအလယ်ထိုင်ပြီ”

မကြာပါ။ . . အခုနလူ ပြန်ထွက်လာသည်။

သိရှိကို ပြုံးပြရင်း. . .

“ကျေးဇူးပဲ အစ်မလေး”

“ဟုတ်ကဲ့ အဘိုးလေး၊ ဪ. . . ခဏလေး အဘိုး၊ ကားပေါ်
ရောက်ရင် ရမ်းသမ်းပြီး တိုင်မချလိုက်နဲ့နော်၊ ခင်လို့ သတိပေးတာ”

“ဘာ. . . ဘာဖြစ်လို့လဲခင်ဗျ!”

“အလည်မှာ ထိုင်နေတဲ့သူည ကွဲသွားမှာစိုးလို့”

“ဗျာ. . . !!”

“ဝါး. . . ဟား. . . ဟား. . . ဟား”

ကားသမား သူ့ခါးပုံစ တယုတယ အုပ်ကိုင်၍ ကုန်းကွကွ ထွက်
သွား၏။

“သိရှိ. . . ခဏ”

အင်တာကွန်းမှ ခေါ်သံထွက်ပေါ်လာ၏။

“ဟိုက်! . . . ဘွားတော်. . . လာပြီ မမလေး”

ငပြောင် သိရှိက လက်နှစ်ဘက် မိုးပေါ်ထောင် တစ်ပတ်လှည့်ပြီး
ကားသမားစတိုင် ခါးပုံစ အုပ်ကိုင်၍ အမ်ဒီရုံးခန်းထဲ ဝင်သွားလေ၏။

“ဘာတွေ သဘောကျနေကြတာလဲ! . . . တဝါးဝါးနဲ့”

“သူညအလယ်ထိုင်လို့. . . အဲ. . . ဒီနေ့ အူမြူးနေကြလို့ပါ မမ”

မမစန္ဒရာ မျက်နှာလည်း ပြုံးပြီးပျော်ပျော်ပင်။ လုပ်ငန်းခွင်သည်
ပျော်ရွှင်ဖွယ်ရာ ဖြစ်ရမည်တဲ့လေ. . . မမပဲ ပြောထားတဲ့ဟာ။

“မမ ဒီနေ့ ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ!”

“အဲ့ဒါပြောမလို့ နင့်ကို ခေါ်တာ”

“မမ ပြီးနေပုံထောက်တော့ ကိုထွန်းစန်းပြောတာ မှန်နေပြီထင်
တယ်”

“သူက ဘာပြောလို့လဲ!”

“သူညအလယ်ထိုင်မယ်တဲ့”

“သွားစမ်း. . . အရူးစကားနဲ့ အရူးအလုပ်တွေ”

“ဝမ်းတွင်းပါလေးပါ မမရယ်”

“အဲ့ဒါထား. . . မနက်က ငါ့ကားပျက်တယ်၊ ဖေဖေကလည်း အ
ငည်းအဝေးရှိလို့ ငါ့ကို ဘတ်စ်ကားဂိတ် လိုက်ပို့တယ်ဟ. . .”

“ပြန်လာမှ တို့မမ ဘတ်စ်ကား ပထမဆုံး စီးဖူးခြင်းပေါ့”

“အေး. . . ဟုတ်တယ်၊ ဘတ်စ်ကားပေါ်မှာ လူတစ်ယောက်နဲ့

တွေ့လာတယ်ဟာ၊ အဲဒါပြောမလို့... နင် လိုက်မဖွဲ့နဲ့နော်”

သိက္ခိဟန်သည် ညီအစ်မဝမ်းကွဲမို့ သူမ၏တိုးတိုးဖော်လည်း ဖြစ်သည်လေ။

“လူတစ်ယောက်ဆိုတော့ ယောက်ျားပေါ့နော်... မမ”

“အေးပေါ့ဟ”

သိက္ခိဟန်သည် သူ့မမ ဘတ်စ်ကားစီးခြင်းသည် အံ့တစ်ပါး ဖြစ်နေသလို ယောက်ျားတစ်ယောက်အကြောင်း ဘယ်နံရောအခါမှ မပြောဖူးခဲ့သဖြင့် အံ့နှစ်ပါး ဖြစ်ရချေ၏တစ်မုံ။

“ကားပေါ် တက်လာကတည်းက သူ့စကားနံက ဝင်းကနဲ့မို့ အားလုံး ဝိုင်းကြည့်တော့ ရဲကနဲ ဖြစ်သွားတဲ့ မျက်နှာလေးက သိသာလိုက်တာဟာ... ရှေ့ခုံက ကောင်မလေးနှစ်ယောက်ဆို လက်တို့ပြီး လည်ပြန်တောင် ကြည့်နေကြသေး။ လူအုပ်ကြားထဲ မားကနဲ ရပ်နေတာက စပယ်ယာကလွဲလို့ သူတစ်ယောက်ထဲလေ... ရှက်တတ်ခြင်းဟာ ရိုးသားခြင်းနဲ့ ဆက်စပ်နေသတဲ့ဟ... ”

“ဖြစ်စဉ်ကိုပဲ ပြောပါဦး မမရယ်... ဖွဲ့နွဲ့တာတွေက နည်းနည်းများနေလားလို့”

“နင်မြင်အောင် ပြောနေရတာဟဲ့”

“မြင်ပါ... မြင်ပါ”

“ငါ့ခုံဘေး လာဝင်ထိုင်ပေမယ့် ငါ့ကို မကြည့်ဘူးဟာ၊ ခပ်ရိုရိုလေး၊ စပယ်ယာနဲ့ အထစ် စကားတွေ ထများတော့ သူ ပိုက်ဆံအိတ် ပျောက်နေပြီ၊ ချွေးတွေ ချက်ချင်းစိုလာတော့တာ... စပယ်ယာကလည်း သူတောင်းစားမဟုတ်ဘူး... လက်တို့မတောင်းဘူး ဘာညာ အော်နေတော့ မျက်နှာလေး ငယ်သွားလိုက်တာ သနားစရာလေး”

“အဲဒီမှာ ဟတ်စထိတာလား!”

“ဘာမှမထိသေးဘူး... သူတက်မလာခင် ငါ့နောက်က တောဂေါ်လီနှစ်ကောင်က ဆင်းရင် လိုက်တွန်းမယ် ပြောထားလို့ ငါကလည်း ကြောက်နေတာလေ”

“အားကိုးရှာနေတာပေါ့... ”

“အေးပေါ့... ငါ သူ့အတွက် ကားခပေးပြီးတော့ ငါက ကော့လှရှင် ဖြစ်သွားပြီလေ... ငါက စကားပြောခွင့်ပေးထားပြီလေ... ဘာညာ သာရကာ မလာဘူး သူက အိပ်ချလိုက်တယ်၊ နင်စဉ်းစားကြည့်... ဒီပြင် ယောက်ျားဆို ဖောင်လောက်အောင် ပြောပြီပေါ့... ဖုန်းနံပါတ် ရအောင် တောင်းမယ်... ကြောင်မယ်ပေါ့... ခုတော့ အိပ်နေတယ်ဟယ်... ငါက စွဲဆောင်မှု မရှိဘူးပေါ့... အဲသမှာ ငါ နှာနည်းနည်း ကောက်ပေမယ့် ကောက်ချက်ချကြည့်တယ်... သူဟာ အခွင့်အရေးသမား မဟုတ်တာ သေချာသွားတယ်လေ”

“အဲဒါတော့ ဟုတ်တယ် မမ”

“နေဦး... ငါက ထပ်စတယ်၊ ညက မီးကင်းကျတယ် ထင်တယ် ဘာညာပေါ့... အဲဒီမှာ သူပြောပုံလေး ငါ ဟတ်စထိတာ... ခဏဖြစ်ဖြစ် အိပ်ပါရစေဗျာ... မျက်လုံးတွေ ကျိန်းစပ်နေလို့ပါတဲ့... မေမေကို တစ်ညလုံး ပြုစုနေရလို့ပါတဲ့... ငါ နင်ကနဲ ဖြစ်သွားတယ်၊ ငါက ပြုစုစရာ မေမေ မရှိဘူးလေ”

စန္ဒရာလေး စကားစ ခဏပြတ်ပြီး ငြိမ်ကျသွားသည်။

အမေနှင့်ပတ်သက်လာလျှင် သူ့မမ ခံစားတတ်လွန်းတာ သိက္ခိသိနေသမို့...

“ဆက်ပြောလေ မမ... ကောင်းခန်းစောင့်နေတာ”

“ကားပေါ်က ဆင်းပြီး လမ်းအကူးမှာ အမလေးလေး၊ သူကယ်လို့ သူကယ်လို့... နို့မို့ နင်နဲ့ ခုလို စကားတောင် ပြောနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

ပန်းနုဝါအသားပေါ် ကြက်သီးမွေးညင်းလေးတွေပင် ထောင်ကနဲ ထပြေးသွားသည်။ သိက္ခိ အနီးကပ်မို့ မြင်လိုက်ရ၏။

“သူ့အစ်ကို တိုက်ခန်းအောက်မှာ ငါ့ကို လိုက်မလာနဲ့တဲ့၊ သူ့ကို သူများတွေ တစ်မျိုးထင်မယ်တဲ့... ငါလေ ဒေါသဖြစ်လိုက်တာ၊ အဲသမှာ သူ့ကို ငါ ကောက်ညှင်းလို့ ခေါ်လိုက်တာ၊ ကိုယ်တော်ချောက သိပ်မချောက ကံကောင်းချင်တော့ ပိုက်ဆံရမလာဘူး... သိလား”

“အဲဒါ ကံကောင်းတာလား မမရဲ့”

“ဟဲ့... သိင်္ဂီစုတ်ရဲ့၊ အဲဒါ ငါကံကောင်းတာပေါ့၊ ဟိုတောပန့် နှစ်ကောင်က အဝေးက ရစ်နေပြီလေ”

“ပေါက်ပြီ... ပေါက်ပြီ၊ သူပိုက်ဆံရလာရင် မမခေါ်ရာ ဘယ်လိုက်တော့မှာလဲ၊ ဟုတ်ပ... ပိုက်ဆံနဲ့ များခေါ်လာသလိုတောင် ဖြစ်နေပြီ... ဟိဟိ...”

“သိင်္ဂီနော်... ထုလိုက်ရ၊ ငါ... ဒီရုံးအောက်ထိ ခေါ်လာသေးတယ်... နင်မရောက်သေးဘူး”

“ဟုတ်လား... ဇာတ်ရိုက်က တက်နေပြီ၊ ဒီကအပြန် မမ ဘယ်ကိုပင့်သွားလဲ!”

“ဆေးဆိုင်ပေါ့ဟ... ဆေးဝယ်ပေးပြီး မွေးနေ့အလှူလို့... သာဓုခေါ်ပါပြောပြီး တက္ကစီပေါ် ပြန်တင်ပေးလိုက်တယ်လေ”

“အွန်... ဒါပဲလား!”

“အေးလေ... အဲဒါပဲဟာကို”

“ဟာ... ကောင်းခန်းရောက်မှ မီးပျက်သလိုကြီး၊ ဘယ်လိုကြီးလဲ သူက နာမည် နေရပ်လိပ်စာ မမေးဘူးလား”

“မေးတယ်... ငါက မဆန်ကြမ်းလို့ ပြောလိုက်တယ်”

“ဟင်... ကဗျာလည်းမဆန်ဘူး... ဒီမယ် မမ... မြောင်းမပေးတတ်ရင် ရေမလာဘူး... မမ ဘယ်လို ဆက်ကမလဲ”

မမ လှပအောင်မြင်စွာ ရယ်လေ၏။

“ဟား... ဟား... ဒီမှာ စန္ဒရာပါဟ၊ ငါက အဲသလောက် မအာပါဘူး... ကားဆရာကို သူ့အိမ် ကြည့်ခိုင်းလိုက်တယ်လေ... ဟောဒီမှာ အသောကလမ်းက သူ့အိမ်လိပ်စာ”

“ဟာ... မမက သူ့အိမ်ထိ လိုက်မယ်ဆိုရင်တော့ မိန်းမဈေးကျတာပေါ့”

“ဟုတ်လား... ဘယ်လောက်ကျမှာလဲ”

“မရွံ့ပါနဲ့ မမရာ... သူ့အိမ်ကို ဘာအကြောင်းပြချက်နဲ့ သွားမလဲ”

မမသည် မဲပြုံးပြုံးတာတောင် လှနေသည်ဟု သိင်္ဂီကတော့ ထင်သေး၏။ တကယ်လည်း မဲပြုံးနှင့်တောင် လိုက်ဖက်တင့်တယ်ပါသည်လေ။

“ဆေးလှူလိုက်တဲ့ လူနာကို မြင်ဖူးချင်လို့ဆိုပြီး... လူနာသွားမေးမယ်လေ... ဆေးတစ်ဖုံစာ သွားထပ်လှူမယ်... ဒါ လူမှုရေးအရ ဈေးကျစရာ အကြောင်းမရှိလောက်ပါဘူး”

“မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှုအရ ပြောရရင်တော့...”

“တော်... တော်... မိသိင်္ဂီ၊ ကလီရှေးအတွေးအခေါ်တွေ လာလုပ်မနေနဲ့၊ မိန်းမမှာလည်း အခွင့်အရေး ရှိတာပဲ၊ စုံစမ်းခွင့် ရွေးချယ်ခွင့်လေ၊ နင်စဉ်းစားကြည့်... ယောက်ျားတွေကျတော့ မျက်စိထဲ မြင်သမျှ သဘောကျရင် ချဉ်းကပ်ခွင့် ချစ်ရေးဆိုခွင့် ပေးထားတယ်... တို့မိန်းမတွေကျတော့ လာပြောသမျှ လက်တစ်ဆုပ်စာလောက်ထဲက အပေါ်ယံ အကဲခတ်ပြီး ပြန်ရွေးရတာ၊ ချိန်ထိုးကြည့်... တို့ရုံးတယ်”

သိင်္ဂီ ထောက်ခံမဲ တင်းသွား၏။

“ဟုတ်တယ်နော်... ပိုတန်ဖိုးရှိအောင် အိမ်ကလီ လုပ်နေပြန်တော့လည်း တန်ဖိုးပိုမထားဘဲ ခေါက်သွားမှာ စိုးရသေး... နည်းနည်း အခွင့်အရေး ပေးမိတာနဲ့ အထင်စမောပြီး ရောင့်တက်လား ရောင့်တက်သေး”

“အေး... ငါကတော့ ငါ့ကိုယ်ငါ လိမ်ညာမနေဘူး၊ ကိုယ်တကယ်ချစ်လာရင် ကြိုက်သလို ချစ်မယ်ဟာ... ပြန်ချစ်လာအောင်လည်း လုပ်သင့်တာ လုပ်ရမှာပဲ... ဒါပဲ”

သိင်္ဂီက ချိန်ချိန်ဆဆ မေးသည်။

“မမက မြင်မြင်ချင်း အဲဒီလူကို အဲသလောက်တောင် ဖြစ်သွားလား”

“အရမ်းစိတ်ဝင်စားသွားတာဟ၊ တစ်မျိုးပဲ... စကားပြောကြည့်ချင်တယ်... လေ့လာချင်တယ်၊ သူ ဘယ်လိုဝန်းကျင်နဲ့ ဘဝကို ဖြတ်သန်းနေသလဲ သိချင်တယ်၊ သူ့အတွင်းသားကို နှိုက်ထုတ်ကြည့်ချင်တယ်”

“ရှန်!”

သိင်္ဂီ 'ရှန်' က အလန့်ထည့်ကာ 'ရှန်' ဟန်ပေါက်နေသည်။
အတွင်း သားနှိုက်မယ် ဆိုလိုက်သကဲ့သို့။

"ယောက်ျားတွေဟာ ချစ်သူရှေ့မှာ ဖြူစင်ရိုးသားသူ ကြင်နာတယ်
သူ၊ မြင့်မြတ်သူအဖြစ်... အမြဲဟန်ဆောင်နေလေ့ရှိတယ် သိင်္ဂီရဲ့"

"အစစ်ပဲ... သီလရှင်တောင် ကန်တော့ပါသေးရဲ့ အော်တတ်
က ချစ်သူရှေ့မှာ သူတောင်းစားကို ငါးရာတန် ပစ်ချပေးတာမျိုးပေါ့...
ဟင်း... ဟင်း"

"အဲသလိုပဲ... ချစ်သူကို လူကြားသူကြားမှာ မထိရက်မကိုင်ရန်
အောင် နေပြမယ်... အဲ... ဆိတ်ကွယ်ရာလည်းရောက်ရော ဖောက်
ရော၊ အေး... သူနဲ့ငါ ဆိတ်ကွယ်ရာကို သွားကြည့်ချင်တယ်"

"ရှန်... !!"

သည်တစ်ခါ သိင်္ဂီ၏ 'ရှန်' က အာမေဍိတ်သံ လွန်ကဲနေ၏။
တစ်ဆက်တည်းပင်...

"အံ့မလေးလေး... မမ အတွေးကြီးက ရင်သပ်ရှုမောစရာကြီး
ပါလား"

"သိင်္ဂီမနော်... နင်က ရင်သပ်ရှုမောချင်တိုင်း တလွဲတွေ လျှောက်
မတွေးနဲ့၊ ဆိတ်ကွယ်ရာဆိုတာ အများကြီးရှိတယ်၊ ကိုယ့်အတွက် အန္တရာယ်
မရှိနိုင်တဲ့နေရာကိုတော့ ခေါင်းသုံးပြီး ရွေးပေါ့ဟဲ့..."

"ဒီမှာ မမ၊ မမဟာ ယောက်ျားတွေ မပြောနဲ့၊ မိန်းမချင်းတောင်
လည်ပြန်ကြည့်ရအောင်... ဆွဲဆောင်မှုရှိတာ ကိုယ့်ဟာကိုယ် သိရဲ့လား"

"ဆွဲဆောင်မှု အဲလောက်ရှိလား... ဟိ... ဟိ... ကျေးဇူးပဲ"

"နေပါဦး... ဆက်ပြောမယ့်စကား ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့်"
သိင်္ဂီက ဆက်ပြောသည်။

"အဲ... ဆိတ်ကွယ်ရာမှာ မမနဲ့ တွေ့တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်
ဟာ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ဖောက်ပြားလာမယ်လေ... အင်အားသုံးလာမယ်
ဆိုရင် ဒါအန္တရာယ်ရှိကိုရှိတယ်... ဒါကို သိင်္ဂီ ပြောချင်တာ၊ သဘာဝအရ
သူက အင်အားကြီးသူလေ၊ ကဲ!... မမ ငြင်းမလား..."

မမစန္ဒရာကို သိင်္ဂီ လှပစွာ ခွန်းတုန်ပြန်ခဲ့သည်။

"သိပ်ကောင်းတဲ့စကားပဲ သိင်္ဂီ၊ သူ အင်အားသုံးလာခဲ့ရင် ငါနဲ့နိုင်
တယ်... ဒါပေမယ့် ငါသေချာချင်တာက ငါ အကဲဖြတ် ရွေးချယ်တဲ့ ငါ
ချစ်သူဟာ မိန်းမသားအပေါ် အင်အားမသုံးတတ်သူသာ ဖြစ်စေရမယ်၊
ကောင်းမှုမှာ ရှက်ရွံ့တတ်သူဟာ ဆိတ်ကွယ်ရာမှာလည်း ဘာမှမလုပ်ဘူး
တဲ့... ဗုဒ္ဓဟောတဲ့ ဩတပတရား သူ့မှာ ရှိကိုရှိရမယ်... ဒါသေချာတယ်၊
ရှက်တတ်တဲ့ 'သူ' ဟာ ငါ့ဖူးစာရှင် ဖြစ်လာဖို့ သမာဒေဝတွေက ငါစီးလာ
တဲ့ကားပေါ် တင်ပေးလိုက်တာပဲ"

"ဟိုး... ကင်... မမစန္ဒရာ၊ အဲဒါတော့ နည်းနည်းများသွားပြီ
အားပါသွားပြီ"

"ငါသိနေတယ် သိင်္ဂီ၊ ငါ will power က သိနေတယ်... သူဟာ
ငါ့ဖူးစာရှင်"

သိင်္ဂီဟန် သူ့မမကို တစ်လျှောက်လုံး အကဲခတ်နေခဲ့သည်။

ချောလည်းချော... လှအားလည်းပြင်း၊ တစ်ခါမှလည်း ရည်းစား
မထားခဲ့ဖူး၍ မူးကို ဖြစ်ဟင်သည်ဟု ပထမတော့ စွပ်စွဲချင်မိသေးသည်။
ပြောရင်းပြောရင်း... သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်စွာ အားမာန်ပါလာမှန်း၊ သူမ
ကံကြမ္မာကို သူမကိုယ်တိုင် ဖန်တီးနိုင်စွမ်းတွေလည်း ရှိခဲ့သိခဲ့သဖို့...

"မမရယ်... ဒါဆိုလည်း သူဆက်သွယ်ချင်ရင်... သူ့ဘက်က
ခက်မနေအောင် လိပ်စာကဒ် ပေးလိုက်ရင် ပြီးတဲ့ဟာ၊ ကိုယ်က သူ့အိမ်
သွားမှ အဆက်အသွယ် ပြန်ဖြစ်မှာကြီးက သိပ်မကောင်းဘူး ထင်တာပဲ၊
ဥပမာ... လိပ်စာဘယ်က ရသလဲဆို အခက်"

မမ ပြုံးပြန်သည်။

'မမ ပြုံးလျှင် မိုနာလီလာရေ ခေါင်းမြီးသာ ခြုံထားပေရော...'

"ငါ အဲသလောက် မနံ့ပါဘူးဟဲ့၊ သူ့ကို ဒီရုံးအောက်ကို တမင်ခေါ်
လာတာလေ... သူစိတ်ဝင်စားရင် သူ့ဘက်က ကြိုးစားလို့ရအောင် လမ်း
တစ်စ ပစ်ချထားလိုက်တာပေါ့ဟ၊ ဟာဟ... မပိုင်ဘူးလား"

"ပိုင်ပါတယ်... ကောင်းပါတယ်၊ ဖတ်တင့်ငုံတတ်လွန်က ဆက်

ရန် 'မျှော်' ပေါ့... ဟတ်လား"

"ဟဲ့!... မျှော်ရတာလည်း အရသာတစ်မျိုးပဲ... ရင်တခုန်ခုန်နဲ့"

ထိုစဉ် ဖုန်းမြည်လာ၏။

"ဟလို... ဖေဖေလား!"

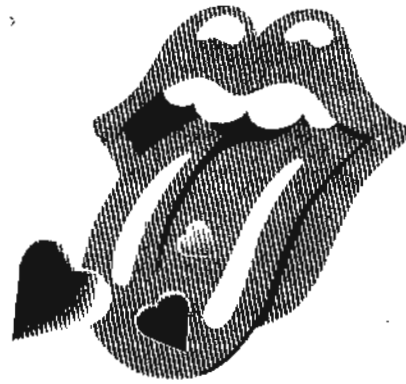
"....."

"သမီးကြိုးစားနေပါတယ် ဖေဖေ"

သီဂီဟန် ထထွက်လာရင်း... သားအဖ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပြောပလေ့စေ။

"အင်း... ဟိုကိစ္စပဲ ဖြစ်မှာပါ"

ဟူ၍ တွေးလိုက်မိသေးသည်။

အချစ်သည်...

နေကြာစေ့ပေါ်နှင့် တူ၏။

တွေ့လျှင် ကောက်စားမိ၏။

ဘယ်တော့မှလည်း မဝ။

များများစားမိက

လျှာကြီး ထူပူကျန့်ခဲ့သည်ပေ။

သူ

တို့နှစ်ယောက် မနက်(စး၃၀)ကတည်းက တာမွေအပိုင်း ထိပ် ကားဂိတ်သို့ ရောက်နေကြသည်။ မတ်စံဂျမ်း (သို့မဟုတ်) မဆန်ကြမ်း (သို့တည်းမဟုတ်)ခြေသည်းလေးကို လာစောင့်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း... အထူး တင်ပြစရာ မလိုပါ။ ဘာမှ စားမလာကြ။ အနီးအနား၌လည်း ထိုင်စောင့်၍ ကောင်းသော 'ဒေါင်' က မတွေ့မို့ ဇော်ဝင်းတင့်က နေကြာစေ့အထုပ်ကြီး ဝယ်ကာ တစ်စေ့ချင်း စားရင်း တစ်ကားချင်း မျှော်ကြသည်။

ဤသို့ဖြင့် (၉း၃၀)ဖြစ်သွားသည်။ နေကြာစေ့ နောက်တစ်ထုပ် ကုန်သွားသည်။ အကယ်၍ ဤကဒ်လေးသည် ရုပ်ရှင်ကဒ်တစ်ကဒ်သာ ဖြစ်ခဲ့ပါလျှင် နာရီကို (စး၃၀)မှ စပြ။ ရွှေဧည့်သည်ကားကြီးတွေ ခေါင်းထိုး

ဝင်လာ... ခြေသည်းလှလှလေးတွေ၊ ခါးနှင့် ခါးအထက်ပိုင်း အောက်ပိုင်း လှလှလေးတွေ၊ ဖူးခေါင်းလှလှ ခြေသလုံးလှလှလေးတွေ... ဆင်းကြတက် ကြ ထွက်ခွာသွားကြသည်ကိုပြ၊ အိတ်ဇောမှ မီးခိုးမှုတ်ပြ၊ နေကြာစေ့ခွံတွေ တစ်စတစ်စ ဖွေးလာတာပြ၊ နာရီ (၉:၀၀) (၉:၁၅) (၉:၃၀) အစရှိသည်ပြ၊ ကင်မရာကို အသေထားပြီး ဇာတ်ကောင်နှစ်ကောင် ဟိုထောင့်ဒီထောင့် တဖျတ်ဖျတ် ရွှေနေပုံပြ...

ခြောက်ထပ်ကြီးဘက်မှ စန္ဒရာ မောင်းလာသော စူဇူကီးကား လေး အပိုင်းထိပ်ဆီ ဦးတည်လာနေသည်။ သူတို့မျှော်သောကား မဟုတ်၍ တစ်ယောက်မှ သတိမထားမိ။ တဖြည်းဖြည်း... တဖြည်းဖြည်း... နီးလာ နေသည်။ သိရှိလည်း ပါသည်။

ကားထဲက စန္ဒရာ၏ မသိစိတ်က အပိုင်းထိပ်မှတ်တိုင်က ပလက် ဖောင်းဘက် ကြည့်ချင်လာသည်။ လည်ကလေးလှည့်... မျက်နှာကလေး အစောင်း၌... 'ဖောင်း' ဆို ကျုံးကန်နေသော စီရော်နယ်ဒို ဝင်လာသည်။

သူ့ကို မြင်ကာနီးမှ ဘောလုံးဂျာနယ် ဖတ်နေသူက ရော်နယ်ဒိုနှင့် ကျော်ဒေးယျကို ကာလိုက်သောကြောင့်ပါ။ သူမ လမ်းပေါ် မျက်နှာပြန်မူ သွားမှ... ထိုဂျာနယ်ဖတ်သူ ဂျာနယ်ကို ခေါက်သိမ်း၍ ခါးကြားထိုး ထွက် သွားလေသည်။

ဟုတ်ကဲ့... ရုပ်ရှင်ကဒ်သာ ဖြစ်ခဲ့လျှင် ဤသို့ပြပါက ကြည့်နေ သော ပရိသတ် ရသတစ်ခုခုရရန် အကြောင်းရှိပါ၏။

သို့သော် ရုပ်ရှင်ကဒ် မဟုတ်မူ၍... ဤအခန်းကို ဂရုတစိုက် ကြည့်နေသူ လည်းမရှိ... ဇာတ်လိုက်မင်းသားနှင့် မင်းသမီး သီသီလေး လွဲချော်သွားသည်ကို ဟာကနဲ အားမလိုအားမရ ဖြစ်မည့်သူလည်း နုတ္တိ။

စောစောက ဘောလုံးဂျာနယ် ဖတ်နေသူကလည်း ဤဇာတ်လမ်း ၌ အရေမရအဖတ်မရ (မင်းသမီးပင် မပွေ့ရဘဲ) ကံကြမ္မာဆိုသော အဓိက ဗီလိန် ဖြစ်သွားသည်ကို... သူ့ကိုယ်သူပင် ယောင်လို့တောင် မရိပ်မိဘဲ ဖုတ်ဖက်ခါ၍ ထသွားလေသည်။

"ဟေ့ကောင် ရွှေဒေး... မင့်ခြေသည်းလေးတွေ ဘယ်ဆီနေလဲ"

မသိဘူး၊ ငါ့ခြေထောက်တွေတော့ ယိမ်းထိုးနေပြီ၊ ပါးစပ်ထဲလည်း ထူပူနေပြီ၊ ဗိုက်လည်းဆာပြီ၊ အမေနဲ့ရွာကိုလည်း လွမ်းပြီ၊ အိမ်သာလည်း တက်ချင်ပြီ၊ နောက်ပြီးတော့...

"လုံလောက်ပါပြီကွာ၊ လာ... တစ်ခုခု သွားစားကြမယ်"

"တော်... ပ..."

တာမေ့အပိုင်းထိပ် မှတ်တိုင်ကို ဖြတ်ကျော်လာသော စူဇူကီးအဖြူ လေး ရပ်နေကျပါကင်ထဲ ခေါင်းထိုးဝင်လာ၏။ မနေ့ညက မမစန္ဒရာအိမ် လိုက်အိပ်ပြီး... စန္ဒရာ၏ဘီရိုထဲက စိတ်ကြိုက်ယူဝတ်ခွင့်ရခဲ့သော သီရိ ဟန်က... ကျော့ကျော့လေး တံခါးဖွင့်ဆင်းလာသည်။

ကားတံခါးမှန်တွင် ပေါ်နေသော သူမအရိပ်ကို ကြည့်၍ မွေ့ယာ ကြော်ငြာသော မင်းသမီးလို ပခုံးစွန်းကို တွန့်ကြည့်လိုက်သေး၏။

"တစ်နေ့... အဲဒီမွေ့ယာပေါ်... ငါလဲ တက်ပြီး တွန့်ပြမယ်"

သူမနှင့် ဒီအင်္ကျီက ပိုလိုက်တယ်ဟု... ပိုပိုသာသာ တွေး၍ မသိမသာ တစ်ပတ်လည်အောင် မှန်ထဲ လည်ပြန်ပင် ကြည့်လိုက်သေး... သူမမလေးကတော့ ကားပေါ်က ခုထိ ဆင်းမလာ။

သူမ မှန်နား မျက်နှာကပ်၍ ချောင်းကြည့်လိုက်တော့... ကားစတီယာရင်ပေါ် လက်အုပ်လေးနှစ်ဖက် ချီတင်၍ မျက်စိမှိတ်ပြီး... ပါးစပ်လေး ပွစိပွစိ လုပ်နေသော မမစန္ဒရာကို တွေ့ရလေသည်။

စန္ဒရာသည် ခေါင်းလေးငုံ၍ တစ်ယောက်တည်း လျှောက်လာနေ ၏။ သူမ ရုံးခန်းသို့တက်မည့် လှေခါးရင်းသို့ ဖြည်းဖြည်းချင်း ချဉ်းကပ်လာ နေ၏။ သူ ခေါင်းကလေး တဖြည်းဖြည်း မော့လာ...

လှေခါးရင်း ခုံတန်းတွင် ထိုင်နေသော ကျော်ဒေးယျလည်း... တဖြည်းဖြည်း ထလာ၊ သူ့လက်ထဲမှာ အထုပ်တစ်ထုပ်... သူမအနီးက အဖြတ်၌...

"ကျွန်တော် အကြွေးလာဆပ်တာပါ... ရော့... ယူပါ"

"အို... ကျွန်မ အလှူအတန်း လုပ်တာပါ၊ ကျွန်မရဲ့စောနာနဲ့ ဒါနကို ကျေးဇူးပြုပြီး သာဓုခေါ်ပေးပါရှင်"

ဒုတိယအပိုင်း

သူမ သူ့ကို ကွေ့ရှောင်ရန် ကြိုးစားသည်။

သူက ထုပ်စီးလိုက်တိုးသည်။

“ပြန်ယူပါဗျာ... ကျွန်တော် သူများကူညီတာကို လက်ခံလေ့

မရှိလို့ပါ”

“အို... မယူပါဘူးဆို၊ ဟိုမှာ လူတွေ ကြည့်နေတယ်”

ကျော်ဒေးယျ ဘေးလူတွေကို လှမ်းကြည့်စဉ် သူမ ဖြတ်ကနဲ

သူ့ကို ရှောင်၍ကျော်တက်လိုက်၏။ မထင်မှတ်စွာပင် သူမ လက်ကို

ဖတ်ကနဲ သူ လှမ်းဆွဲလိုက်သည်။ သူမ ဆောင့်ရုန်းသည်။ မလွှတ်။ ပြုတ်တူ

လို ညှပ်နေသည်။

“အို... လွတ်”

“မလွတ်ဘူး... မယူရင် မလွတ်ဘူး”

“မယူပါဘူးဆို”

“ကျွန်တော်ပေးနေတာ ဘာလဲဆိုတာ ငုံ့ကြည့်ပါဦးဗျာ”

ပိုက်ဆံထင်၍ သူမ ကြည့်လိုက်သောအခါ ဘယ်လိုကဘယ်လို

သူ့ လက်ထဲ ရောက်လာမှန်း မသိသော ပန်းရောင်အသည်းပုံ ပူဖောင်းကြီး

ဖြစ်နေသည်။

“ရော... ယူပါဗျာ”

“အို... သေတောင်မယူဘူး၊ လွတ်ဆို လွတ်နော်”

ကလစ်ကနဲ သီဂီ တံခါးဖွင့်၍...

“မမ... မမစန္ဒရာ”

“သေတောင်မယူဘူး... ဟင်...”

သူမ ကားစတီယာရင်ပေါ်မှာသာ ရှိနေသေးသောအဖြစ်။

“ဘယ်သူက ဘာပေးလို့... ဘာကို သေတောင် မယူတာလဲ

မမ”

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူးဟယ်”

သူမ ခုမှ ကားထဲကထွက်ကာ တံခါးပိတ်ပြီး အင်္ကျီကို နေသားချ

လိုက်သည်။

“ဘယ်သူက ဘာပေးလို့... အသေခံပြီး မယူတာလဲဟင်”

“အဟိ... ဘာမှမဟုတ်ဘူး၊ နင် အိမ်ရှေ့ရရနေနော်၊ ဘာမှဝင်မ

ပြောနဲ့... ရုံးအောက်မှာ သူရောက်နေဖို့များတယ်၊ ငါ့ဟာငါ ကြည့်ကျက်

ပြီးပြောမယ်... နင်အသာနေ”

ခုမှပင် သီဂီ သဘောပေါက်သွားသည်။

“ဪ... အခုနက ငါ့အစ်မ စိတ်ကူးထဲမှာ ဇာတ်တိုက်နေတာ

ကိုး၊ ဟိဟိ... သီဂီက မမ ဘုရားတရား ကြည်ညိုနေတယ်မှတ်လို့”

သူမ ရုံးအောက် လှေခါးရင်းကို လှမ်းမကြည့်ဘဲ တဒိတ်ဒိတ်

ရင်ခုန်ရင်း... ခေါင်းငုံ့၍လျှောက်လာနေသည်။ နီးလာလေလေ ရင်ထဲ

ဒုတိယ... ဒုတိယ မြည်လာလေလေ ခုံတန်းအဖျားလေးကို မျက်ရိပ်က

မြင်ရမှ အားတင်း၍ ခေါင်းမော့ကြည့်လိုက်သောအခါ ခုံတန်းလျားပေါ်မှာ

ကြောင်တစ်ကောင်။

“ညောင်... ညောင်”

မဆီမဆိုင် သူမခေါင်းထဲ ဖျတ်ကနဲ ကဗျာတစ်ပုဒ် ဝင်လာသည်။

ညကမှောင်...

ခွေးကဟောင်...

ကြောင်ကညောင်...

လူကငေါင်... တဲ့။

ကဲဟယ်!... ငါက ‘ဒေါင်’ ။

သူမ ကြောင်ခေါင်းကို ဒေါင်ကနဲ ခေါက်ချလိုက်မိလေ၏။

“ညောင်... ခွီး”

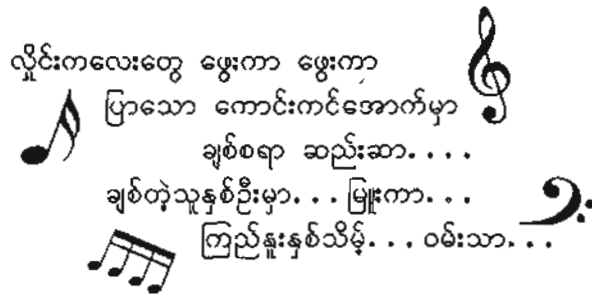
သီဂီက ယောင်...

“အမေ...”

(ကာရန်များနှင့် တည်ဆောက်ထားသည့် ပိုက်မော်ဒန်ကဗျာဟု

ခေမန်မည် ထင်ပါဘိ... ဝဂျီ။)

ဇော်ဝင်းတင့်က အသံသေတ္တာဆီမှ ခပ်တိုးတိုး လာနေသော သီချင်းကို နားထောင်ရင်း ဝက်သားပေါက်စီကို ပလုတ်ပလောင်း စားကာ MTV ကို လှမ်းကြည့်၍...

“ဟင်!.. ဒလမှာ ရိုက်ထားတာလားမသိဘူး... ရေအရောင်က စူပါကော်ဖီမစ် အရောင်ကြီး”

“စူပါက စပွန်စာ လုပ်တာဖြစ်မှာပေါ့ကွာ... ကော်ဖီ ပင်လယ် ကြီးလို့ တင်စားတာဖြစ်မယ်”

ဇော်ဝင်းတင့်က ပေါက်စီကို ပလုတ်ပလောင်းစားရင်း အရေးကြီးသောလုပ်ငန်းကိစ္စ ဆွေးနွေးသောလေသံနှင့်...

“စားသောက်ပြီးရင် ဒုတိယအစီအစဉ်ကို ဆက်လက် အကောင်အထည်ဖော်မယ်... ဟေ့... အချဉ်ပေးဦး၊ ဆိုတော့ကွာ... မင်းကို သူ

ထားခဲ့တဲ့ လှေကားရင်းကပဲ စပြီးချီတက်ရမှာပဲ... အဲ့ဒီလှေခါးရင်းကို ခြေကုတ်ယူပြီး တစ်ခန်းဝင် တစ်ခန်းထွက် မြေလှန်မယ်ကွာ”

“ငါတို့ဘက်က အဲ့သလောက် ကြိုးစားနေတာ သိသွားရင်... ယောက်ျားဈေးများ ကျမလားလို့”

“ဟေ့... ဒီနေ့ တရားဝင် ဘယ်ဈေးပေါက်လဲ!.. မှောင်ခိုဈေးကောင်းရင် ငါ့ကို ထုတ်ကွာ... မော်ဒယ် agency တွေ ငါ့ကို အလှမွေးပလေ့စေ”

“ဟေ့ကောင်... ငါအကောင်းပြောနေတာ၊ ဘတ်စ်ကားဂိတ်မှာ စောင့်မိတာတောင် ငါလိပ်ပြာမလုံဘူး... ပြန်ရအောင်ကွာ၊ အိမ်မှာ မေမေတစ်ယောက်တည်း နာလံထခါစကွာ”

ဇော်ဝင်းတင့် မစ်ရှယ်တစ်ဝိုက်သောက်ရင်း...

“စစ်ဆင်ရေး မစသေးဘူး၊ မင်းက လက်နက်ချမယ် တကဲကဲ့နဲ့ကွာ... ဒါကြောင့် မင်း ရည်းစားမရတာ၊ ဟေ့!.. ပေါက်စီ နောက်တစ်ပွဲ”

“ဖူးစာဆိုတာ နဖူးမှာ စာရေးပေးလိုက်တာတဲ့ကွာ... ဖူးစာပါရင် ပြန်ဆိုမှာပဲ၊ ငါတော့ ကံကြမ္မာနဲ့ သံသရာကို ယုံတယ်”

“ဟေ့ကောင် ရွှေဒေး၊ ကံကြမ္မာဆိုတာ မင်းကို အစလေးပဲ ချပေးတာကွာ... ကိုယ်က လိုက်ဆွဲရတယ်၊ နောက်တစ်ခါ ဆုံဖို့ဆိုတာ ရန်ကုန်မှာ လွယ်မယ် မထင်နဲ့၊ မင်းတို့ နေဖူးတဲ့ နယ်မြို့လေးလို ဒဏ်ခံက ကံက... ကြမ္မာမယ် ထင်မနေနဲ့”

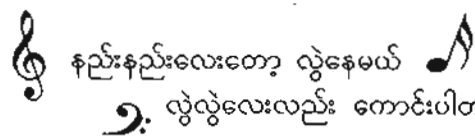
“ဒီမှာ ဇော်ကြီး... ဘဝဆိုတာ အင်မတန် တိကျတဲ့ တိုက်ဆိုင်မှုတွေနဲ့ တည်ဆောက်ထားတာတဲ့ကွာ”

“အိမ်... ငါဖတ်ဖူးတဲ့ ကျမ်းဂန်မှာတော့ ဘဝဟူသည် ကမောက်ကမ အံ့ချော်မှုတွေနဲ့ ဖွဲ့စည်းအပ်သော မနုဿတို့၏ နေရပ်ဒေသတစ်ခုသာဖြစ်၏... တဲ့”

“ဘယ်ကျမ်းဂန်လဲ!.. ပြော”

“ဆရာကြပ်ကလေးရဲ့ စာပေါလောကမှာ အတိအလင်းရေးထားတာ... သွပ် သွပ် သွပ်...”

MTV အခွေပြောင်းသွား၏။

ထိုစဉ်ခိုက်ဝယ်... ထိုရပ်ဝန်းဒေသတစ်ဝိုက်၌ တစ်ပြိုင်နက်
ဖြစ်ပျက်နေသော အခင်းတစ်ခုလည်း ရှိလေသည်။

“လာပါ မမရယ်၊ အဲဒီကပ်စေးနဲ့ ကော်တစ်ရာဆီက စားရခဲလို့ပါ။ နှင်တို့အမ်ဒီပါ ရအောင်ခေါ်... အမ်ဒီပါမ ဧကူးမှာတဲ့”

“သွားပါဟယ်... နင်ကောငါကော အိမ်က စားလာပြီးသား ပဲဟာ... သူများကျွေးတိုင်း နင်သာ ငတ်ကြီးကျပြီးစား... သွား”

“ဒီမှာ မမ... လေးလေးမောင် ဘာပြောထားလဲ၊ ကိုယ့်အလုပ် သမားတွေနဲ့ လက်ရည်တပြင်တည်း စားသောက်နေထိုင်ပါ၊ ဒါဟာ မိသားစု စိတ်ဓါတ်ကို ပြတာပဲ... ဒါမှ မိသားစုအလုပ်လို သဘောထားမယ်တဲ့၊ မိဘစကားနားထောင်တဲ့ သမီးလိမ္မာလေး မစန္ဒရာ မဟုတ်တော့ဘူးလား”

သီဂီက စန္ဒရာမေဖေ ဦးဖေလေးမောင်ကို လေးလေးမောင်ဟု
ခေါ်သည်။

“အင်း... သီဂီမတို့ကတော့ ငါ့ကို အတောင့်လိုက် ပစ်ပြီ... ငါ နေ့လည်ကျရင် နင်တို့နဲ့အတူတူ ထမင်းချိုင့် ဖွင့်တာပဲလေ... နင်တို့ဟင်း တွေလည်း ငါ ခံခံမင်မင် စားတာပဲ”

“အဲဒါက နေ့လည်၊ အခုက မနက် မမရဲ့၊ ဟိုနားမှာ အသစ်ဖွင့်တဲ့ တရုတ်ဆိုင်က ပေါက်စီကောင်းတယ်တဲ့၊ လာပါ မမရယ်၊ မစားလည်း ညလေးတို့ကို လိုက်စောင့်ရောက်ပေး . . .”

စန္ဒရာ ဘယ်လိုမှ မတတ်နိုင်ပါလေတော့. . စားပွဲမှ ထရိုင်း. . .

“ညည်းကောင် ထွန်းစန်းက ငါ့အပေါ် . . . ဒါများ နည်းနည်းရှိနေသလားလို့”

စန္ဒရာက နှာတံကို လက်ညှိုးထိုးပြရင်း မေးခွင်းဖြစ်သည်။

“သူက ခြောက်တောက်တောက်ပါ မမရဲ့... ခုလည်း သုည အလယ်ထိုင်လို့ ဒကာခံတာပါ”

“အဲဒါတွေ ငါ မသိဘူး... ငါ့ကို ရှိသတဲ့ လုပ်ရင်တော့လား...
ဖေဖေလူ မကလို့ မိုးနက်မင်းလှဖြစ်ဖြစ် ငါက ဖြုတ်ပစ်မှာ” ။

တကယ်တော့ သူမကိုယ်တိုင်လည်း ရုံးအောက်က လှေခါးအဝကို ဘာရယ်မဟုတ် စိတ်က ရောက်ရောက်နေသည်လေ။ . တအောင့်နေလျှင် ကားထဲ ဟိုဟာကျန်သလိုလို ဒီဟာကျန်သလိုလိုနှင့် ဆင်းကြည့်ရန် ကြံနေဆဲ ဖြစ်သည် မဟုတ်လား။ . . ။

ဤသို့ဖြင့် ထွန်းစန်း၊ သီဟိုဠ်၊ သီသီချို(ဆိုင်ဝန်ထမ်း)နှင့် စန္ဒရာ
တို့ ပလက်ဖောင်းအတိုင်း လျှောက်လာကြသည်။

သည်လောက်ဆိုလျှင် ဇာတ်သဘောအရ... ကျော်ဒေးယုနှင့် ဇော်ဝင်းတင့် ဝင်ထိုင်နေသောဆိုင်သည်... အသစ်ဖွင့်သော ဝက်သား ပေါက်စီ ကောင်းသည့်ဆိုင်ဖြစ်ကြောင်း ခန့်မှန်းနိုင်ကြမည် ထင်ပါသည်။ ဇော်ဝင်းတင့်ကလည်း ဝက်သားပေါက်စီကို ပလုပ်ပလောင်း စားပြထား သည်လေ... စန္ဒရာတို့အုပ်စုလည်း ထိုဆိုင်ကိုပင် ဦးတည်ချီတက်လာ နေပါပြီ။

သိသော် . . .

ထိုသို့သော်မှာ ထင်မှတ်မထားသော ကံကြမ္မာ... သို့သော် ဖြစ်နေပါသည်။ ထိုကံကြမ္မာသည် အုတ်သဲကျောက် တင်သော... ချက်ပလက် ခေါင်းတိုကားကြီး ဖြစ်ပါသည်။ လမ်းထဲက စက်ဘီးဟောင်းလေး ရောက်ကျောက်ကျက်ကျက်နှင့် နင်းထွက်လာသော ကလေးငယ်ကို ကားကြီးက ဝှက်ဆွဲသွားပါသည်။ ကားဆရာက သိတောင်မသိ၍... လှည့်တောင်မကြည့်ပါ။

“ဟာ... !!”

ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားသည်က ကျော်ဒေးယျ... သူ့ဗီစီအတိုင်း ငေါက်ကနဲ ထပြီး ဖျောက်ကနဲ ရောက်သွားပြီ... လဲကျနေသော ကလေးကို ကောက်ပွေ့ပြီး ဖြစ်နေသည်။ ဖြစ်ချင်တော့ ဇော်ဝင်းတင့်ကို စားပွဲထိုး ဗလကောင်းကောင်း ကောင်လေးတစ်ယောက်က ဆွဲထားသည်။ လက်ဖက်ရည်ဖိုး အရင်ရှင်းခိုင်းနေသည်။ ဒါမျိုးတွေ ရိုးနေပြီဆိုသော လက်သီးကြီးကိုလည်း ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားလေသည်။

ကလေးက ခေါင်းကွဲပြီး သွေးတွေ မြင်မကောင်းအောင် ဖြာဆင်းလာသည်။ ကျော်ဒေးယျက ထိုးရပ်လာသော တက္ကစီကားပေါ် ကောက်တင်ပြီး ပါသွားလေ၏။

“ဟေ့ကောင် ဇော်ကြီး... ကလေးစက်ဘီး ကြည့်ထားလိုက်” ဟူ၍ လှမ်းအော်သွားသေးသည်။

ဇော်ဝင်းတင့် အိတ်ထဲ စမ်းသည်။ နေကြာစေ့အခွံတွေသာ ထွက်လာလေသည်။ ကျော်ဒေးယျ ကားအမြီးလေး အပျောက် စနွှာရာတို့အုပ်စု ခိုရိမောမော ဇော်ဝင်းတင့် ဘေးစားပွဲသို့ ရောက်လာလေသတည်း။

နေအတော်စောင်းမှ ပြန်လာသော ကျော်ဒေးယျ၏ ပိုက်ဆံအိတ်လည်း ခါလီဖြစ်နေပြီမို့ နာရီချွတ်၍ မနည်းကြီး တောင်းပန်ပြီး သူတို့၏ စစ်ဆင်ရေးကြီး မအောင်မြင်စွာ ဆုတ်ခွာခဲ့ရလေသတတ်။

ကမ်း...။

အေးခင် တောခဏပြန်သွား၍ မနက်စာကို... ကော်ဖီဖျော်၊ ပေါင်မုန့် မီးကင်ထောပတ်သုတ်၊ မုန့်ပုံးဖောက်ပြီး... ပန်းကန်ပြားထဲ ထည့်ထားလိုက်သည်။

ဖေဖေက ထိုင်ထိုင်ချင်းပင် ကော်ဖီတစ်ခွက်သောက်ပြီး...

“သမီးလုပ်ငန်း အဆင်ပြေရဲ့လား...”

“သင်တန်းကတော့ အဆင်ပြေပါတယ် ဖေဖေ... ခုံအပြည့်ပဲ၊ နောက်တစ်သုတ်တောင် တန်းစီနေပြီ၊ Chatting ကတော့ သိပ်မဝင်ကြဘူး... ချိတ်တာတွေ ပြုတ်ပြုတ်ကျနေလို့ စိတ်ညစ်ဖို့ကောင်းတယ်”

“စိတ်ရှည်ခွဲသန် သည်းညည်းခံတဲ့ သမီးရဲ့... ဘယ်လောက် ကောင်းတဲ့ စကားလည်း လုပ်ငန်းတစ်ခု လုပ်ကိုင်ရာမှာ ဆုံးဖြတ်ချက် နှစ်မျိုးကို မလွဲမသွေ ကြိုရမယ်... တစ်ခုက ချက်ချင်းဆုံးဖြတ်ရတာ... နောက်တစ်ခုက ခေါင်းအေးအေးနဲ့ အချိန်ယူပြီး ဆုံးဖြတ်ရတာ... ချက်ချင်းဆုံးဖြတ်ရတဲ့ကိစ္စမှာ အပိုင်းနှစ်ပိုင်း ရှိတယ်.....”

ဖေလေးမောင်ဆိုသော ဖေဖေ၏ မဆုံးတီးလုံး ဓါတ်ပြားဟောင်းကြီး စလေပြီဟု စနွှာရာတော့ ယူဆလိုက်၏။ မုန့်တွေ တစ်ခွက်တစ်ခု

စားရင်း အတွေးတွေက ပျံထွက်သွားလေသည်။
မစ္စတာဂီတာ ကဖေးကို ရောက်သွား၏... ဘယ်သူနဲ့ ရှိရဦးမှာလဲ... သူနဲ့ပေါ့။

“သူစားလေ”
“ပိုက်ပြည့်နေတယ်”
“ဘာစားလာလို့လဲဟင်...!”
“ပဲပြုတ်နဲ့ ထမင်းကြော်”
“ဟင်... မေမေက ဒါပဲ ကျွေးသလား!”
“ဆင်းရဲသားပါဗျာ... ဒါပဲ စားနိုင်ပါတယ်”
“ဒါကြောင့် စားပါလို့ ပြောနေတာပေါ့”
မိန်းကပ်ကြည့်ပြီး ပန်းကလေး တွန့်သွားပုံလေး ချစ်စရာကောင်းသေးတော့...။

“ကျွန်တော့်မှာ ကော်ဖီဖိုးတောင် အနိုင်နိုင်ပါဗျာ”
သူမ စလင်းဘက်ကို စားပွဲပေါ် တင်လိုက်သည်။
“ဖွင့်ကြည့်လေ”
“ဘာတွေ ပါလို့လဲ!... ဖားတွေ ကြွက်တွေ ကျွန်တော် ကြောက်တယ်ဗျ”
“ကတည်းမှပဲ ဖားတွေကြွက်တွေ အိတ်ထဲ ထည့်ပါမလားရှင့်... ကြွက်သလောက် စားရဲအောင် ပိုက်ဆံပါကြောင်း ပြတာ... အစိမ်းတွေ... အစိမ်းတွေ... ပါတယ်”
“အစိမ်းတွေ ဟုတ်သား၊ အခု ခေတ်စားနေတဲ့ အစိမ်းသရဲတွေဆို ပိုတောင်ကြောက်သေး”

“အစိမ်းဆိုတာ ဒေါ်လာကို ပြောတာ၊ ကျွန်မ ကျောင်းတက်ရင်း ရှာလာတာ... ဖေဖေတောင် မသိဘူး၊ ဖေဖေပိုက်ဆံ တစ်ပြားမှ မပါဘူး”
“ခင်ဗျားလေးက နိုင်ငံခြားပြန်လား... ဟတ်လား!”
“ဟုတ်တယ်... စင်ကာပူက ပြန်လာတာ၊ စတုဒ္ဒဗီဒနာနဲ့ အမေရိကားတောင် သွားလည်လိုက်သေး... ဖေဖေတောင် မသိဘူး”

“ဟင်...!”
သူမ စိတ်ကူးထဲ ပြောနေသော စကားတွေ အပြင်သို့ ထွက်နေမှန်း သူမ မသိ... သူမဖေဖေ မျက်မှောင်ကြီး ကျုံ့ပြီး ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်နေသည်ကို ပို၍မသိ၊ ငယ်ငယ်ကတည်းက သမီးလေး သည်လိုပဲ စကားတွေ ပြောပြောနေတတ်ခဲ့တာကို သိထားသော ဖေဖေမို့ မတားဖြစ်အထူးသဖြင့် သူမ မေမေကို သတိရလျှင် ထိုအပြုအမူ ပို၍ဖြစ်လာသည်။ သူမကတော့ စိတ်ကူးထဲ ဆက်လက်နေထိုင်၍ ကောင်းနေဆဲ၊ “ဘာပြောလိုက်တာလဲဟင်!”
“ဪ... ခင်ဗျားလေးကို ကျွန်တော်က... ကျွန်တော်တို့လိုပဲ ဘတ်စ်ကားစီး လူတန်းစားလို့ ထင်ထားတာ၊ ခုတော့ ကိုယ်ပိုင်းကားစီးတဲ့ လူတန်းစားအပြင် နိုင်ငံခြားပြန်ကိုး”

သူ့မျက်နှာလေး ပြောရင်းဆိုရင်း ရှင်းပွင့်စွာ အားငယ်သွားပုံလေးကို သူမ တကယ်သနားသွားတော့သည်။
“ယောက်ျားဖြစ်ပြီး အားငယ်တတ်လိုက်တာလည်း လွန်ပါရောရှေ့... မရဘူး၊ စား... စားရမယ်၊ ချစ်ရင်... စား၊ မစားရင်တော့ မချစ်ဘူးလို့ မှတ်လိုက်မယ်”
သူမ ကြက်သား ပျားရည်ဆမ်းပန်းကန်ကို အတင်းတွန်းပို့သည်။ ဖေဖေ နောက်တွန့်သွားရာမှ ပန်းကန်ပြားအလွတ်ကြီးကို လှမ်းကြည့်ရင်း...။

“ဘာကို စားရမှာလဲ သမီးရယ်... ပန်းကန်ပြားထဲ ဘာမှလည်း မရှိတော့ဘဲနဲ့”
ထောင်းကနဲ အတွေးစ ပြတ်တောက်သွားပြီး... ရှင်းကနဲ မစ္စတာဂီတာ ကဖေးလည်း ပျောက်သွားတော့၏။ ဖေဖေရှေ့ တွန်းပို့ထားသော ပန်းကန်ကို ပြန်ဆွဲရင်း...။

“ဟယ်တော့... သ... သမီး စိတ်ကူးယဉ်သွားလို့ပါ ဖေဖေ”
“ဒါမျိုး ဖေဖေငယ်ငယ်က ဖတ်ဖူးတဲ့ ကာတွန်းအောင်မြန် စာအုပ်ထဲမှာပဲ တွေ့ဖူးပါတယ်၊ ဖြူဖြူ စိတ်ကူးယဉ်ကဏ္ဍထဲမှာကွယ် ဆိုတာလေ”

“ဟင်းဟင်း... ခုဟာက စန္ဒရာ စိတ်ကူးယဉ်ကဏ္ဍထဲမှာကွယ်ပေါ့ ဖေဖေရယ်”

“စင်္ကာပူမှာ ဖေဖေ မသိအောင် ပိုက်ဆံရှာတယ်ဆို၊ ဘယ်လိုရှာတာလဲ!”

“စိတ်ကူးလေ ဖေဖေရဲ့”

“Student Visa နဲ့ ဖေဖေမသိအောင် အမေရိကားတောင် သွားလိုက်သေးတယ်ဆို”

“စိတ်ကူးလေ ဖေဖေရဲ့၊ ကြိုက်သလို ယဉ်တာပေါ့... ”

“ဖေဖေပိုက်ဆံ တစ်ပြားမှ မပါဘူးဆိုတာကရော”

“ဟဲဟဲ... အဲ့ဒါလဲ စိတ်ကူးပဲလေ ဖေဖေရဲ့”

ဖေဖေ ကော်ဖီကို လက်စသတ်လိုက်ပြီး...

“အေး... စိတ်ကူးတယ်၊ အိပ်မက်တယ်ဆိုရင်လည်း တကယ့်အကောင်းစားတွေကို စိတ်ကူးရတယ်၊ အိပ်မက်မက်ရတယ် သမီးရဲ့”

“ခုလည်း အကောင်းစားလေးပါပဲ ဖေဖေရဲ့... မိုက်တယ်”

“စိတ်ကူးအိပ်မက်ဆိုတာလည်း အကောင်းစားမက်ပြီးရင် လက်တွေ့ အကောင်အထည် ဖော်နိုင်မှ အောင်မြင်တဲ့သူ ဖြစ်လာမှာ သမီး”

“သမီးလည်း လက်တွေ့ အကောင်အထည်ဖော်မှာပါ ဖေဖေရဲ့၊ စိတ်ချပါ... သမီးအောင်မြင်အောင် ကြိုးစားမှာပါ”

“အေး... ကောင်းတယ်၊ ဒါနဲ့ အရေးအကြီးဆုံးက ဖေဖေနဲ့ သဘောတူ ထားတဲ့ကိစ္စ၊ အဲ့ဒီကိစ္စ အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ”

“သမီး နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်ပြည့်ဖို့... လေးလနဲ့ ဆယ့်နှစ်ရက်ကြီး များတောင် လိုသေးတယ် ဖေဖေ၊ အချိန်အများကြီး ရသေးတယ်”

“ဒါပဲနော်... (၂၅)နှစ်တင်းတင်းပြည့်လို့မှ သမီးဘက်က လက်ဆုပ်လက်ကိုင် မပြနိုင်ရင် သမီး စင်္ကာပူမသွားခင် လက်မှတ်ထိုးထားတဲ့ စာချုပ်အတိုင်းပဲ၊ ဖေဖေအဆိုးမဆိုနဲ့... အဲ... အချိန်နဲ့ ဒီရေဟာ လူကို မစောင့်ဘူးတဲ့ သမီး”

“အဲ့ဒီစကားပုံ Out of Date ဖြစ်သွားပြီ လေးလေးမောင်”

သိင်္ဂီ ဝင်လာခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟယ်... သိင်္ဂီ၊ လာ... ကော်ဖီသောက်”

“သောက်ဦးမှာ...”

“ကဲ... ပြောစမ်းပါဦး မယ်မင်းကြီးမ၊ ငါ့စကားပုံက ဘယ်လို ဒီတဲအောက်သွားတာတုန်း”

“လူကို မစောင့်တာ သုံးခုဖြစ်သွားပြီ လေးလေးမောင်”

မမ ငဲ့ပေးသော ကော်ဖီကို ရှုလွှတ်ကနဲ တစုပ်စုပ်ပြီး အနည်းငယ် သီးနေ၍...

ဦးဖေလေးမောင်က...

“လူကို မစောင့်တာ သုံးခုတောင် ဖြစ်သွားပလားဟဲ့၊ ဘာတွေတုန်း... ပြောစမ်းပါဦး”

“အဟမ်း... လူကို မစောင့်တော့ပြီ အချိန် အချစ်နဲ့ ဆူနာမီ... တဲ့... ဟဲ... ဟဲ”

လက်ချိုးရင်း သင်ပုန်းကြီးဖတ်စာလို ရွတ်နေသော... ကလေး ဆန်ဆန် သိင်္ဂီဟန်ကြောင့် မမ ရယ်သည်။ ဖေဖေက...

“တယ်... ဒီကောင်မလေး လူကြီးကို... ကဲ... ဖေဖေ အစည်းအဝေးရှိတယ်၊ ရော့... သိင်္ဂီ အဲ့ဒီပန်းကန် နင့်ကို စောင့်နေတယ်... စား”

“ဟင်!... မုန့်လည်း မရှိတော့ဘဲနဲ့”

“အေးလေ... နင့်အစ်မ အဲ့ဒီပန်းကန် ငါလာကျွေးနေလို့”

ဖေဖေထသွားတော့ သူမ ရင်ကလေး တသိမ့်သိမ့်တုန်အောင် ရယ်၍ ကျန်ခဲ့သည်။

“မမတို့သားအဖ ဘာတွေဖြစ်နေကြတာလဲ၊ မမက တစ်ယောက်တည်း ရယ်နေတော့ ညီမက ဘာကို လိုက်ရယ်ရမှာလဲ”

“ဟင်း... ဟင်း ဒီလိုဟဲ့၊ ပဲပြုတ်နဲ့ထမင်းပဲ စားလာရပါတယ် ဆိုတဲ့ သူ့ကို ငါက Mr.Guitar မှာ Breakfast ကျွေးနေတာ၊ Mood ဝင်ပြီး ဖေဖေကို ထိုးပေးလိုက်တော့... ပန်းကန်ကြီးပဲ ဖြစ်နေလို့လေ၊ ဒါကြောင့် ဖေဖေက နင့်ကို ပြန်ထိုးကျွေးသွားတာ”

သီဟိုဟန် ဇာတ်ရည်လည်ပြီး ရယ်မဆုံးပါလေတော့၊ သူ့မမ...
စိတ်ကူးယဉ်တတ်သူမှန်း သိသည်လေ။

“ဒါနဲ့ မမ၊ မနေ့က တစ်နေ့ကုန် ရုံးမတက်ဘူးနော်”

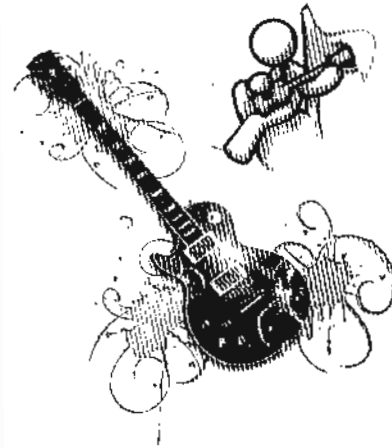
“လေဆိပ် ကပ်စတန် သွားတာလေ... နေကုန်ရော၊ ငါဖုန်း
ဆက်သားပဲ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာဖြစ်ရမလဲ မမရဲ့... ကိုကောက်ညှင်း လာ... သွား... တယ်”

လာ... သွား... တယ်၌ ခပ်ကြံကြံပြောခြင်းဖြင့် ဆက်ပြော
မည့်စကားကို ဂုဏ်မြှင့်လိုက်၏။

“ဟယ်!... ဟဲတော့!... ပြော... ပြောစမ်းပါဦး”

“ပြောချင်လွန်းလို့ လာတာ... ပြော... ဦး... မှာ... ဂလို...”

အချစ်သည်...
ဂီတနှင့် တူ၏။
ချွန်ဝင်နေပျင် ကြိုးညီနေပျင်
အပျဉ်တီး၍ကောင်း၏။
တီးပြီးပစ်ချထားပျင်လည်း
အေးဆေးပါပင်။
ကြိုးညီတတ်ဖို့တော့ လိုသည်ပင်။

ခန်းတွေ အင်မတန်များသော ဆယ်ထုပ် အဆောက်အဦး
ဖြစ်နေ၍... ရမ်းသမ်းဝင်ပြီး ဟိုလိုလို သည်လိုလို ခပ်ကြောင်ကြောင်
နာရသောအလုပ်သည်... ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါးစလုံး ဆင်းရဲရ၏။ တက်ကြွ
နေသော ဇော်ဝင်းတင့်က ရွှေက ဝင်၏။
သို့သော် သူက ကောင်မလေးကို မြင်ဖူးသူမဟုတ်၊ ဇော်ဝင်းတင့်
နောက်ကလိုက်ရင်း သူက ချက်ရသည်။

တောင်မလေးတွေ မျိုးစုံတွေ့ရ၏။ မော့ကြည့်သူ၊ ဘာလဲဆိုသူ၊ အတဲ.. . တု ပြီးသူ၊ မျက်စောင်းထိုးသူ၊ နှာခေါင်းရှုံ့သူ၊ မသိမသာ လျှာ ထုတ်ပြသူ၊ ဝတ္ထု ဖတ်နေသူ၊ ဇီးထုပ်ခိုးစားနေသူ၊ အထဲက ဘာရာစီယာကြီး ကို အပြင်က နှိုက်ရွှေ့နေသူ၊ အတင်းအုပ်နေသူ။

“ဟေ့ကောင် ရွှေဒေး၊ ဒီလောက် အများကြီးထဲမှာ ဟောဟဲ.. . တစ်ယောက်မှ မဟုတ်သေးဘူးလားကွာ.. . ဟောဟဲ”

တက်ကြွခဲ့သော ဇော်ဝင်းတင့်ပင် ဟောဟဲလိုက်၍ သာခွေယိုင် ဖြစ်လာပြီ။

“ရောက်မှတော့ မထူးတော့ဘူး၊ ဒါ လေးရက်မြောက် နောက်ဆုံး နေ့ကွာ၊ ဟောဒီ တစ်ခန်းနှစ်ခန်းပြီးရင် ပြန်မယ်”

“သူငယ်ချင်း ဟောဟဲ.. . ဟောဟဲ.. . ငါတောင် ဒီတောင်ကို ကျော်ပါမလား မသိဘူး.. . ဟော.. . ဟဲ.. . ဟောဟဲ.. . ဟော”

ထိုစဉ် အနားကဖြတ်သွားသော လူတစ်ယောက်က ဗလိုင်း.. . ဝင် ဖောက်သည်။

“ဒီ.. . ဒီတောင်ကို.. . မ.. . မ.. . မကျော်နဲ့ အစ်ကို.. . ဟို.. . ဟိုဘက်တောင်မှာ ဘုံ.. . ဘုံဆိုင်မရှိဘူး”

ကျော်ဒေးယျက.. . သည်လူကို ဘယ်မှာ မြင်ဖူးမှန်းမသိ၊ လိုက်ကြည့်နေမိသေးသည်။

“ရွှေဒေး.. . ဟိုလူပြောသွားတယ်၊ ဘုံဆိုင် မရှိဘူးတဲ့.. . ဝင်လို့ ဖြစ်ပါ့မလား”

“ဘုံဆိုင် ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာ ငါသိပါတယ်ကွာ.. . အပြန် မင်းဝင်ချင်ရင် ငါလိုက်ပို့ပါမယ်”

“တကယ်.. .”

“မင်းကွာ.. . ဘုံဆိုင်ဝင်မယ် ပြောတာနဲ့ လန်းသွားလိုက်တာ”

“သန်ရာ.. . သန်ရာပေါ့ကွာ၊ ဘီယာနော်.. . ကဲ.. . ငါဝင်မယ်

မင်း ငါ့နောက်က မီးစင်ကြည့်ပြီးက”

ဇော်ဝင်းတင့် လုပ်နေကျ ဘုရားတ၊သောဟန်နှင့် မျက်နှာရွှေ့

လက်အုပ်ချီလိုက်လေသည်။

ကျော်ဒေးယျ အပေါက်ဝ၌ ကျန်ခဲ့သည်။

သီဂီဟန်က iPod လေး နားထောင်ရင်း မိုန်း၍လိုက်ဆိုနေသည်။

“ဒီ.. . ဒီမှာ”

“ဒါ.. . ဒါ.. . ဒါ.. . ဒီး.. . ဒါ.. . ဒါ.. . ဒီး.. . ဒီး.. . ဒါဒါ”

“ဒီ.. . ဒီမှာဗျ.. . ဂုက္ကပဲ၊ ငါ အင်တာနက်ဘားနဲ့ ကာရာအိုကေ

ခန်းမ မှားဝင်လာမိတာလား”

“ဘာပြောတယ်ရှင့်”

“ဘာမှမပြောဘူး.. . ခင်ဗျားတို့အကြီးအကဲ ဘယ်သူလဲ!”

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ!”

“ခင်ဗျားရဲ့အကြီးအကဲနဲ့ တွေ့မှဖြစ်မယ့်ကိစ္စ”

“လောလောဆယ် အကြီးဆုံးက ကျွန်မပဲ၊ ဘာကိစ္စလဲပြော”

“မင်းကြည့်ရတာ သိပ်မကြီးဘူး.. .”

“ဘာ!!.. . ရှင့်”

“ကဲ... ဒါဆို မင်းတို့ကုမ္ပဏီက ဝန်ထမ်းစာရင်းနဲ့ အခါအား လျော်စွာ ထုတ်ပြန်ထားတဲ့ ဝန်ထမ်းစည်းမျဉ်း ရှိရင်ပေးပါ”

သိက္ခိ မျက်မှောင်အနည်းငယ် ကျုံ့ဝင်သွားသည်။

“နေပါဦး... ရှင်က စစ်ဆေးရေးလား... ! ဘယ်ဌာနက အရာရှိ လဲ!”

“ကိုယ်က စိတ်ပညာ သုတေသနမှူး၊ ဌာနကတော့ အလုပ်ခွင် အတွင်း စာရိတ္တပျက်ပြားမှုများကို ကာကွယ်ကုစားနိုင်မည့် နည်းလမ်း ရှာဖွေရေး သုတေသန ဦးစီးဌာန”

“ဟင်!... ကြားတောင် မကြားဖူးဘူး”

“အသစ်ဖွင့်တဲ့ဌာနကွ၊ နေပြည်တော်မှာ ရုံးထိုင်တယ်”

သိက္ခိဖြိုသွားသည်။

ဇော်ဝင်းတင့်၏အတည်ပေါက်မျက်နှာကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး...

“ဒါဆို ခဏလေး ထိုင်စောင့်ပါ။ ကျွန်မတို့ မန်နေဂျာ ရေအိမ်ဝင်

နေလို့”

ရေအိမ်က ထွက်လာသော မန်နေဂျာထွန်းစန်းကို သိက္ခိက... ခပ်တိုးတိုး ကပ်ပြောသည်။ ထွန်းစန်း အင်မတန် အပိုးကျိုးသောမျက်နှာ နှင့်... ဇော်ဝင်းတင့်ဆီ ရောက်လာသည်။

ရှိသမျှ သွားတွေဖြိုးကာ လက်ကမ်းပေးရင်း...

“ကျွန်တော် မန်နေဂျာ ထွန်းစန်းပါခင်ဗျ... ဆရာတို့ဌာနကို တဆိတ်အမိန့်ရှိပါ”

“အဟမ်း... အလုပ်ခွင်အတွင်း စာရိတ္တပျက်ပြားမှုများကို ကာကွယ်ကုစားနိုင်မည့်နည်းလမ်း ရှာဖွေရေး သုတေသနဦးစီးဌာန...”

“ရှည်လျားလှချည်ဗျာ... ဆိုင်းဘုတ်ရေးတဲ့ပန်းချီဆရာ အတော် လက်ဝင်မယ့်ကိစ္စပဲ”

“အဲဒါ ပန်းချီဆရာအလုပ်၊ မောင်ရင့်အလုပ်က ဒီရုံးက ဝန်ထမ်း စာရင်းနဲ့ ဖွဲ့စည်းပုံ၊ ပြီးတော့ ဝန်ထမ်းစည်းကမ်းလေး တစ်ဆိတ်”

“သိပ်မှမရှိတာ... အလွတ်ခွတ်ပြပါမယ်၊ ဒါနဲ့ ဆရာ ဘာစီးလာ

လဲ!”

“ဖိနပ်ပေါ့ကွ... ”

“ဟို... ဟို ရုံးကားလေးဘာလေး ပြောတာပါ”

“ရုံးကားက ရုံးခွဲမှာ ရပ်ခဲ့တယ်၊ လောင်စာဆီ ချွေတာတဲ့အနေနဲ့ ဖိနပ်စီးလာတာ...”

“တပည့်တပန်းလည်း မပါဘူးနော်”

“ပါတယ်... ဟိုအပေါက်ဝမှာ လုံခြုံရေး ချထားတယ်”

ထွန်းစန်းက ယောင်လည်လည် ရပ်နေသော ကျော်ဒေးယုကို လှမ်းအကဲခတ်သည်။

“သိက္ခိရေ... ဧည့်သည်ကို ခေါ်လိုက်ပါကွယ်၊ ဒီဆရာတပည့် တဲ့... အားနာစရာ”

“မခေါ်နဲ့... ရတယ်၊ သူက ဆွံ့အနားမကြားလေး”

ဇော်ဝင်းတင့်က အဆင်ပြေသလိုပြောပြီး တားသည်။ သို့သော် လူချောလူလှလေးမို့ သိက္ခိတို့က တက်တက်ကြွကြွ တံခါးဝဆီ ချီတက်သွား လေပြီ။ ဇော်ဝင်းတင့်က ကျော်ဒေးယုကို မျက်ကလဲဆန်ပြာ အမူအယာ နှင့် မင်းစကားမတတ်ဘူး၊ နားမကြားဘူးဟု လက်ဟန်ခြေဟန်နှင့် ပြသည်။

စွတ်ပြောနေလျှင် တိုင်ပင်တွေ အောက်မှာကို စိုးသည်လေ။

ကျော်ဒေးယု သဘောပေါက်သွား၏။ သိက္ခိဟန်က...

“လာလေ... ဟိုဆရာနဲ့ တစ်ဌာနတည်းဆို၊ နာမည်ဘယ်လိုခေါ် သလဲ!”

“အ... ဘား... ဘား... အဘ... ဘဘ... ဘာဘာ...”

“ဘာပြောတာလဲရှင်!... ကျွန်မက နာမည်မေးတာ”

ရုံးခန်းထဲ ရောက်လာသည့် သိက္ခိအမေးကို ဇော်ဝင်းတင့်က ဖြတ် ဝင်ဖြေပေးသည်။

“ဪ... သူ့နာမည်လား၊ မောင်ကောက်ညှင်းတဲ့၊ သူက စကား သာ မပြောတတ်တာ၊ ဟဲ... ဟဲ... နားလည်းမကြားဘူး”

ကောက်ညှင်းဆိုကတည်းက သိက္ခိက သဘောပေါက်ထွက်ပြီ၊ ဒါ

မမေ့ရအောင်လို့

“သူနဲ့ဆရာနဲ့က တစ်ဌာနတည်းလား၊ သူ့ရာထူးက ဘာလဲ!”

“ဟဲ့...ဟဲ့... သူက ကျွန်တော့်ဒရိုင်ဘာ... ယာဉ်မောင်း”

“ဟုတ်... အဘာ... အဘ... အဘယာ... အဘာ”

ထွန်းစန်းကို ဘေးဖယ်ခိုင်း၍ သိရှိ ရှေ့တိုးလိုက်သည်။

“နေပါဦး... ဆွဲအနားမကြားကို လိုင်စင်ဝင်ခွင့်ရအောင် ကုန်းလမ်းသယ်ယူပို့ဆောင်ရေးက...”

ဇော်ဝင်းတင့် ရုပ်ကို တည်လိုက်သည်။

“ဒီမှာ မိန်းကလေး... စကားများမနေနဲ့၊ ဒီရုံးက ဝန်ထမ်းစာရင်းသာပေး၊ ဟေ့!... မန်နေဂျာ ပြောလေ... ခင်ဗျားက ဘယ်ကို ရှောင်ဖယ်ရှောင်ဖယ် လုပ်နေတာလဲ!”

“ရှောင်ပြေးဖို့ လုပ်နေတာမဟုတ်ဘူး၊ ဝမ်းနိုင်းနိုင်းကို ဖုန်းဆက်ဖို့ ကျွန်မ ပြောလိုက်တာ၊ ရှင်တို့လည်း မပြေးနဲ့... လူလိမ်တွေ”

သိရှိက ပြောရင်းဆိုရင်း ကျော်ဒေးယုလက်နှင့် ဇော်ဝင်းတင့် ခါးပုံစကို လှမ်းဆွဲထားပြီး...

“ကျ... ကျွန်တော့်လက်ကို လွှတ်ပါဗျ”

“ဪ... အခုနတော့ အဘာဘာ အဘာဘာ လုပ်နေပြီး... ခုတော့ စကားပြောသလား၊ မန်နေဂျာ... ဆက်လေ ဝမ်းနိုင်းနိုင်း”
ဇော်ဝင်းတင့်မျက်နှာ ဇီးရွက်လောက် ငယ်သွားပြီး... (ဇီးရွက်တောင် အစိမ်းမဟုတ်မူ၍ ခြောက်သရောင်းနေသော ဇီးရွက်)

“ဒီ... ဒီလိုပါ၊ ကျ... ကျွန်တော်တို့ ဒေါ်ဆန်ကြမ်းဆိုတာ ရှိမရှိ လာစုံစမ်းတာပါ၊ ဒီ... ဒီကျေးဇူးရှင်က ကျေးဇူးဆပ်စရာ ရှိနေလို့... ကျွန်တော်တို့ သူတော်ကောင်းလေးတွေပါဗျာ...”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ... ကျွန်တော် မဆန်ကြမ်းဆိုတာနဲ့ ခင်ပါတယ်၊ သူ ဒီမှာရှိမရှိ လာစုံစမ်းတာပါ”

ထွန်းစန်းက ဘာတွေပြောနေမှန်းမသိ၊ ဖုန်းကိုင်ပြီး ရပ်နေသည်။
“ဘာတွေလဲ သိရှိ... ကောက်ညှင်းတွေ ဆန်ကြမ်းတွေ”

“ကျွန်မ သိတယ်... ဆန်ကြမ်းဆိုတာ ကျွန်မသိတယ်... ဒီမှာ ရှိတယ်၊ သူက ကောက်ညှင်းနော်”

“ဟုတ်ပါတယ်... ကျွန်တော် ကောက်ညှင်းပါ”

“သိရှိ... ငါ မန်နေဂျာပါတဲ့... ငါ့ကိုလည်း ပြောပါဦး၊ ငါတို့ ကုမ္ပဏီက Computer center မဟုတ်ဘဲ မလွန်ဆန်လှူအသင်း ဖြစ်သွားပလား!”

“မန်နေဂျာ... ရှင်ဘာမှမသိဘဲ ဝင်မပါနဲ့၊ မဆန်ကြမ်းဆိုတာ မမေ့ရအောင်လို့၊ ဒီကုမ္ပဏီရဲ့ဒါရိုက်တာနဲ့ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်ဆိုတာသာ သူတို့ မသိစေနဲ့... ဟယ်!... ငါပြောလိုက်မိပြီ”

သိရှိ ယောင်ရမ်း၍ သူမ ပါးစပ်ကို လက်နှစ်ဘက်နှင့် ပိတ်လိုက်မိ၍ ဆွဲထားသော ကျော်ဒေးယုလက်နှင့် ဇော်ဝင်းတင့် ခါးပုံစ လွှတ်သွားသည်။ ကျော်ဒေးယု ပျော်ဖြူသွားပြီး...

“မဆန်ကြမ်းနာမည်က စန္ဒရာတဲ့လား... ဒီကုမ္ပဏီမှာ သေချာရှိနေတာပေါ့နော်”

“ဟုတ်တယ်... ဒီနေ့ မရှိတာက လေဆိပ်သွား... နေ... တာဟယ်... ငါဆက်ပြောမိပြန်ပြီ”

“ဇော်ကြီးရေ... တွေ့ပြီဟေ့... ဟာ... ဟ”

“ကဲ... မန်နေဂျာ ဖုန်းဆက်မနေနဲ့တော့... ကျွန်တော်တို့ပဲ သွားအဖမ်းခံလိုက်တော့မယ်၊ လာလေ ရွှေဒေး”

“သွားဦးမယ်နော်... ကျေးဇူးပဲ”

တံခါးဝအရောက်၌ သူပျော်လွန်း၍ ထခုန်လိုက်ပုံကို အားလုံး ငေးနေမိကြသည်။

မြင်သူတိုင်း၏ရင်ထဲ ပျော်ငှင်ဝမ်းသာမှု ချက်ချင်းကူးစက်စေနိုင်သော...

“ရဟူး”

“မမရယ်... အဲဒီ မမကောက်ညှင်းလေး ရဟူးလုပ်ပုံလေးက ချစ်စရာကောင်းလိုက်တာ”

ပြီး၍နားထောင်နေသော စန္ဒရာက...

“ဘာပြောတယ်!”

“ချစ်စရာကောင်းတယ်လို့ ပြောတာ”

“သိက္ခိစုတ်နော်... မကျူးကျော်နဲ့၊ စကားပြောတာ ဆင်ခြင်”

“ရဟူးလုပ်ပုံလေး ချစ်စရာကောင်းလို့ ပြောမိတာပါ မမဖုရား၊ နေဦး... နေဦး... သူ လုပ်တဲ့အတိုင်း သိက္ခိ လုပ်ပြမယ်”

သိက္ခိက လုံ့လပြင်ဝတ်လိုက်သည်။

“သွားဦးမယ်နော်... ကျေးဇူးပဲဆိုပြီး အပြေးထွက်သွားတာ တခါခါနားရောက်မှ... ဟောသလို လက်သီးနှစ်ဖက်ကို ကြမ်းခင်းကို ထိုးသလိုလေး လုပ်ပြီးမှ... ခေါင်းပေါ်က လေကို လှမ်းထိုးသလိုလေး ခုန်တက်ရင်း လက်ဆန့်တာ...”

သိက္ခိဟန်က ကျော်ဒေးယျ ရဟူးသည့်အတိုင်း ရဟူးပြသည်။

ကံဆိုးချင်တော့ လေထဲတွင်ပင် လုံ့လပြသကဲ့သို့၊ ဟယ်ဆိုပြီး လုံ့လပြသကဲ့သို့ ကြမ်းပြင်ပေါ် ပြန်အကျ၊ အောက်စ တက်နင်းပြီး ဘုန်း

ကနဲလဲ၊ တုံးလုံးလဲနေတာတောင် ခါးကထမီစ ဆွဲမတင်အားဘဲ အားရပါးရ ရိ၍ ညီအစ်မနှစ်ယောက်လုံး ဟိလာထ၍ မဆုံးပါလေတော့။

“ဟယ်!... ဖေဖေ ဘာကျန်ခဲ့လို့လဲ”

“ဟင်... !!”

ခုမှ လန်ပြီး တင်ပါးပေါ်က အစကို ဆွဲတင်၍ ထထိုင်၏။

“ဟုတ်လဲ မဟုတ်ဘဲနဲ့၊ တကယ်မှတ်လို့ လန်သွားတာပဲ”

“ဟား... ဟား... ဟား... ဟား... နင်လုပ်တာက သိပ် မလှဘူး၊ သူလုပ်ပုံလေး ငါ့မျက်စိထဲ မြင်ယောင်တယ်၊ မင်းသား မက်ဒေမွန် ငယ်ငယ်က လုပ်နေတဲ့ ပုံစံဖြစ်မယ်၊ နင်ကြည့်နေ... ငါလုပ်ပြမယ်”

“ရဟူး”

မမစန္ဒရာ ရဟူးပုံလေး လှပလွန်းသောကြောင့် သိက္ခိဟန် ငေးမဝ ဖြစ်ရသည်။ မိန်းမလှတစ်ယောက်၏ပြည့်ဝသော မျဉ်းကွေးမျဉ်းကောက် တွေ ရှင်းကနဲ ပေါ်လွင်၍ အီကနဲ တုန်သွားသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

“ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်... တစ်ထပ်တည်းပဲ၊ သူလုပ်ပြသွား တာလည်း အဲဒီအတိုင်းပဲ... ချစ်စရာလေး”

“အဲဒါ တယ်လီပသီလို့ ခေါ်တယ်ဟဲ့၊ ဒါကြောင့် သူဟာ ငါ့ဖူးစာ ရှင်အစစ်ပါလို့ ငါ ပြောတာပေါ့၊ ဒီလိုမှန်းသိ မနေ့က လေဆိပ်မှာ စိန်ထုပ် ကောက်ရမယ်ဆိုတာတောင် ငါမသွားပါဘူးဟယ်”

လွဲသွား၍ လွမ်းသလို ဟန်ကနေ ဇော်ကနဲ တည်လိုက်ပြီး...

“ဟဲ့!... သိက္ခိ နင်နှစ်ခါရှိပြီနော်”

“ဟင်... ဘာလဲ မမ!”

“သူ့ကို ချစ်စရာကောင်းတယ်လို့ ပြောတာလေ၊ ဆွမ်းတော်မတင် ခင် ကျီးကန်းမထိုးနဲ့”

“ဟား... ဟား... ဥပမာကြီးက လန်စရာကြီး... စိတ်ချ မမ၊ သိက္ခိတို့က မလုပ်ဘူး... မလစ်ရင်”

“သေဒဏ်နော်... ကောင်မစုတ်”

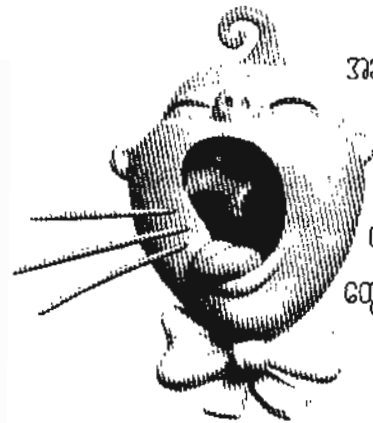
ပေါင်တွင်းကြောကို ဆွဲလိမ်ဟန် လုပ်သည်။

“ကယ်ပါဦး... ဝီရိကို ကယ်ပါဦး... မောင်တော်ကောက်ညှင်း

နေ... အား... လားလား...”

တကယ်ပင် ဆွဲလိမ်ပစ်လိုက်မိသည်။

(နောက်နေ့ သိင်္ဂီ လှန်ပြတော့ ညိုမည်းနေ၏)

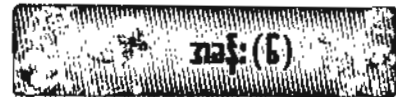
အချစ်သည်...

ချောင်းဆိုးခြင်းနှင့် တူ၏။

ဘယ်လို့မှ အောင်မရ။

ထွက်လာသော သလိပ်ကိရိယာများ

ထွေးပစ်လိုက်မှ နေသာထိုင်သာ ရှိပေသည်။

3

ရင်းဘက်ပေါ်၌ ထိုင်နေသော မေမေ့ခြေသလုံးကို သူနှိပ်ပေးရင်း...

“ရိုးဒါးခိုင်ကျက်ထဲက ဟာသလေးတစ်ပုဒ် ပြောပြမယ်နော် မေမေ”

မေမေက သားဆံပင်တွေကို ပွတ်သပ်ရင်း ‘အင်း’ လိုက်သည်။

“သတိရလာတဲ့လူနာကို ဆရာဝန်က ပြောတာပါ။ သတင်းကောင်းနဲ့ သတင်းဆိုး ပြောပြမယ်တဲ့... ဘာအရင်နားထောင်မလဲ မေမေ”

တော့ လူနာက သတင်းကောင်း အရင်ပြောပါတဲ့... ခင်ဗျားရဲ့ဖိနပ် ရဟန်းတစ်ပါးကို ပုံသကူ လှူဒါန်းခွင့်ရတယ်တဲ့... လူနာကလည်း ကောင်းတာပေါ့၊ သတင်းဆိုးကကောတဲ့... ခင်ဗျားခြေထောက်နှစ်ဖက် လုံး ဖြတ်လိုက်ရတယ်တဲ့”

သိပြီးသားဖြစ်သော်လည်း မေမေက ရယ်ပေးလေသည်။

“ကဲ!... သား မေမေ့ကို သတင်းကောင်းနဲ့ သတင်းဆိုး ပေးမယ်”

“သတင်းဆိုး အရင်ပြော... သား”

“မေမေ့ချွေးမ မတွေ့ခဲ့ဘူး”

“အင်... သတင်းကောင်းက!”

“နေရာသိခဲ့ပြီ မေမေ... သူ အင်္ဂါသမီး စန္ဒရာတဲ့၊ ကွန်ပျူတာသင် တန်းနဲ့ အင်တာနက်ကဖေး ပိုင်တယ်”

မေမေ ခဏငိုသွားပြီး...

“သူတို့က ချမ်းသာတယ်လားသား... ငါ့သားလေးကို ဆင်းရဲလို့ နှိမ်မှာပေါ့”

“မေမေ... ချမ်းသာတာ ဝမ်းသာစရာ မဟုတ်သလို ဆင်းရဲ တာ ဝမ်းနည်းစရာ မဟုတ်ဘူးလို့ မေမေပဲ ပြောထားတာလေ”

မေမေ ငေးကနဲ တစ်ချက် မျက်စိထဲ လက်သွားသည်။

သည်ကနေ စန္ဒရာ၏ဆရာမလည်းဖြစ် ကွန်ပျူတာပညာရှင် လည်းဖြစ်သော မစ်ဝင်္ဂလီ စင်္ကာပူမှ ရောက်လာမည်။ ကုန်သည်ကြီးများ

ဟော်တယ်၌ အကောင်းဆုံး အခန်းတစ်ခန်း Booking လုပ်သည်။ Room Service ကို ဝန်ထမ်းများနှင့် သူမကိုယ်တိုင် အသေးစိတ် ပြင်ဆင်ပြီး အလုပ်ထဲ ပြန်လာသည်။

ဆရာမကိုယ်တိုင် Sandra ၌... သင်တန်းသားများ၊ ဝန်ထမ်း ဘူးနှင့် ဖိတ်ကြားထားသော ဧည့်သည်များကို Work shop အသေးလေး သဘော ဟောပြောပို့ချမည်မို့ ခန်းမတစ်ခု သပ်သပ်ငှား၍ Sandra Com-puter center ကို Promote လုပ်ရန် စီစဉ်ကြရပြန်သည်။

နေ့လည်(၁၂)နာရီ၌ အားလုံးပြီးစီးပြီမို့ ထမင်း ကမန်းကတန်း ငါးပြီး (၁၁၅)ဆိုက်မည့်လေယာဉ်ဆီ ပြေးရပြန်သည်။ စန္ဒရာနှင့် သိက္ခိတို့ ဖတ်ဖတ်မော ဟောဟ်လိုက်ရသောနေ့ ဖြစ်တော့သည်။

ဆရာမကို ဟော်တယ်၌ နေရာချပြီး ပြန်လာတော့ သုံးနာရီခွဲ နေပြီ။ မောရတဲ့ကြားထဲ သီသီချို ရုံးခန်းဝက ပေးလာသော စာအိတ်က လေးက... ပူနွေးလာသော ကမ္ဘာကြီးပေါ်ရှိ သဲကန္တာရအပေါင်း စုဆောင်း! ထည့်ထားလေသည်။

ငွေစက္ကူတစ်ထပ်နှင့် စာကလေးတစ်စောင်...။

သို့/

စန္ဒရာ၊ခေါ်၊ ခေါ်ဆန်ကြမ်း

အကြိမ်ပေါင်း သုံးသန်း သာမုခေါ်ပါတယ်...
မာတုဂါမတွေရဲ့ အကူအညီဟာ သံသရာကို မပါစကောင်းလို့ပါပဲ...
ကျွန်တော်ဆိုတဲ့ မင်းယောက်ျားဟာ ဆူကြီးပန်သမားမို့ပါ
ဆေးဘိုးငွေ ထားခဲ့ပါတယ်...
ပြန်သွားပါပြီ။

ကောက်ညှင်း
ခေတ္တလူပြည်

“သေလိုက်ပါတော့ မစ်ဝမ်လီရယ်၊ ဟယ်... ကန်တော့... ကန်တော့... ငါ ဂိုဏ်းသင့်တော့မှာပဲ”

“ဖေဖေရယ်... နည်းနည်းပါးပါးတော့ လွဲမှာပေါ့၊ ရက်ချိန်းအတိအကျနဲ့ ဖူးစာရှင် ရရမယ်လို့ ဘယ်ဆရာ ဟောကြားထားတာ ရှိလို့လဲ”

“ဟဲ့... သမီး လင်ယူသားမွေးကိစ္စ သူများဆွဲမထည့်နဲ့... ငရဲကြီးလိမ့်မယ်၊ သမီးဟာလေ ကြီးကို ကြီးမလာဘူး”

“ကြီးမလာဘူးလည်း ပြောတယ်၊ ဖေဖေပဲ ယောက်ျားပေးစားချင်နေပြီးတော့...”

“ဟေ...!”

“အဲ့သလို ဖအေကို ပြန်ပြောမှ ငရဲကြီးတာ ဖေဖေရ... သမီး မပြောဘူးလို့ ပြောမလို့... ဖေဖေက ဟောကန် ကြော်ငြာဖြတ်ဝင်လို့... စကားစပြတ်သွားတာ”

“အင်း... အလယ်မ၊ ပြောတော့ ပြောပြီးပြီ၊ ဖေဖေ အများကြီးလည်း မပြောချင်ဘူး သမီးရယ်... ဖေဖေ အသက်ကြီးပြီ၊ သမီးကို လုံလုံခြုံခြုံ ကာကွယ်စောင့်ရှောက်မယ့်သူရဲ့လက်ထဲ စိတ်ချလက်ချ ထားခဲ့ချင်ပြီ”

“သမီး နားလည်ပါတယ် ဖေဖေ၊ သမီးလည်း စဉ်းစားနေပါတယ်”

“ကြိုးစား သမီးလေး... ကြိုးစား၊ အဲ... ဖအေက သမီးကို အဲ့သလို တိုက်တွန်းလို့ ရကောင်းတဲ့ကိစ္စ မဟုတ်ပြန်ဘူး၊ ခက်တော့နေပြီ”

“သမီး စလုံးမသွားခင် ချုပ်ခဲ့တဲ့ သဘောတူစာချုပ်ကတော့ နိုင်ငံတကာ စံချိန်မီအောင် သက်တမ်းတိုးသင့်ရင် တိုးရမှာပဲ ဖေဖေ”

“လောလောဆယ် စာချုပ်ပါ ရက်စွဲကိုပဲ သတ်မှတ်ပါ သမီးရယ်၊ အချိန်ဇယား ရှိနေတော့ တွန်းအားတစ်ခု ဖြစ်တာပေါ့၊ ပိုကြိုးစားဖြစ်တာပေါ့၊ စိတ်ရှည် ဇွဲသန်တဲ့ ဇွဲလုံ့လ လိုတာပေါ့၊ ကြိုးစားသမီး၊ အဲ... ငါအား ပေးမိပြန်ပြီ၊ အားမပေးသင့်တာကြီး”

“ဖေဖေ အားမပေးလည်း သမီးကတော့ ကြိုးစားပြီးသားပဲ၊ နည်းနည်းလေး ကပ်လွဲနေလို့”

“မလွဲအောင်ကြိုးစား၊ အာ... ဒီပါးစင်”

“ဖောက်”

ဦးဖေမောင်တင် သူ့ပါးသူ ရိုက်လိုက်မိခြင်းပါ။

“ဒီနေ့ ဘာနေလဲ!... သိလို့”

“သောကြာနေ့လေ... ဘာဖြစ်လို့လဲ! မမ”

ရုံးဘေးရှိ ကားပါကင်တွင် ကားထိုးရပ်ရင်း ကားပေါ်က ဆင်းသေးဘဲ မေးခြင်းဖြစ်သည်။

“အင်း... နှစ်ပတ်တောင် ရှိပြီနော်”
 “ဘာကိုလဲ! မမ”
 “သူမလာတာလေ... ကြွေးဆပ်ပြီး ထပ်ပေါ်မလာတာ”
 “ဪ... ဟု မေးကလေး ရှေ့သို့ ငေါထိုး၍...”
 “ကိန္နရီ ကိန္နရာက တစ်ညကွဲတာကို ရက်ပေါင်းခုနစ်ရာဆိုတော့
 ငါ့မမက ဆယ့်လေးကို ခုနစ်ရာနဲ့မြှောက်... ရက်ပေါင်းကိုးထောင်ရှစ်ရာ
 အလာလာ... အဲသလောက် ငိုရင် ပါးမှာ ရေညှစ်လောက်တယ်”
 ကလစ်ကနဲ တံခါးဖွင့်၍ ဂျိတ်ကနဲ တံခါးအပိတ် စကတ်ထမီစ
 တံခါးဝနှင့် ချိတ်နေ၍...
 “အမလေး... ကံကောင်းလို့ ကျွတ်မကျတယ်”
 မမက လိုက်ဆင်းရင်း...
 “ကောင်းတယ်... အချစ်ကို စော်ကားလို့ နင့်ကို နတ်ရိုက်တာ”
 “ဟဲတော့... ဘယ်တုန်းက ပေါ်တဲ့ နတ်လဲ!... အချစ်နတ်ဆို
 ကိုးကွယ်ချင်လို့”
 သီဂီ စကတ်ထမီ ပြန်စဉ်...
 ပွမ်းကနဲ ဟွန်းသံနှင့် ကားတစ်စီး ထိုးရပ်လာသည်။
 “အမေ့!!!”
 “အစ်မလေးတို့ကို တွေ့လို့ တမင် ပါကင်ထဲ ဝင်လာတာ”
 ကားပေါ်က ဆင်းလာသူက တရင်းတနှီး နှုတ်ဆက်လာသည်။
 “မမှတ်မိဘူးလား... မမလေးခိုင်းလို့ ရွှေကိုယ်တော်လေးတစ်စီး
 အုတ်ကျင်းပို့ပေးပြီး အပြန် ကုမ္ပဏီ ပိုက်ဆံဝင်ယူတဲ့လူလေဗျာ”
 သီဂီက...
 “ဟာ!... သုညအလယ်ထိုင်၊ မှတ်မိပြီ... မှတ်မိပြီ”
 “ဟုတ်ပဗျာ... အဲဒီနေ့က ကျွန်တော် မမလေးပြောလို့ သုည
 အလယ်ထိုင် ထိထိုးလိုက်တာ... နှစ်ချိန်းရလိုက်တယ်ဗျာ၊ အဲဒါ ကျေးဇူး
 ချင်လို့ ကြိုလှူပေါ့ဗျာ၊ ဘာစားကြမတုန်း”
 “ဟေ့ဟေ့... ပျားကို မုတ်ဆိတ်လာစွဲတာ... လာ မမ...”

ဘာမှ မစားရသေးတာနဲ့ အတော်ပဲ”
 စန္ဒရာက ဖျောက်ကနဲ လက်ဖျစ်တီးလိုက်ပြီး...
 “တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်... ဒါဟာ အချစ်တမန်တော် စေလွှတ်တဲ့
 သဘောပဲ၊ ကဲ... ကျွန်မ ကားငှားမယ် အသွားအပြန်ပေါ့... ပြန်မှ
 ရှင်ကြိုက်တာကျွေး၊ ကဲ!... သီဂီတက်”
 “ဟယ်!... မမ ရုံးဖွင့်ရဦးမယ်လေ”
 “အရေးမကြီးဘူး... မန်နေဂျာမှာ သော့ရှိတယ်”
 “ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ! မမရဲ့”
 “အတူသွားစို့... အချစ်ရဲ့သုခဘုံ”
 ဤသို့ဖြင့် ဆေးဆိုင်တွင် အားဆေးအချို့နှင့်... ဈေးဆိုင်တွင်
 ပန်းသီးများ ဝင်ဝယ်ကြသည်။
 “ကဲ... အရင်လမ်းကြောင်းကိုမောင်း ဦးသုညရေ”
 ဤသို့ဖြင့် ကားလေး အုတ်ကျင်းရှိ အသောကလမ်းထဲ ဝင်လာပြီး
 သပ်ရပ်သော သစ်သားတစ်ထပ်အိမ်ရှေ့၌...
 “အဲဒီအိမ်ပဲ အစ်မလေး”
 “သူ့အိမ်ကို နည်းနည်းကျော်ရပ် ဦးသုည”
 အိမ်ကိုကျော်၍ လမ်းဘေးချရပ်လိုက်သည်။
 “မမ... ကျွန်မ ဒီကပဲ စောင့်နေမယ်လေ”
 “မလိုက်ချင်နော်... လူသန့်တာပေါ့”
 ဤသို့ဖြင့် လက်ဆောင်အိတ်နှင့် စလင်းဘက်လေး လွယ်၍
 သုပစ္စာ မမ ကျောပေးထွက်ခွာသွားသောအခါ ကားဆရာက...
 “အစ်မလေး... ဒီအပတ် ဘာထိုးရမလဲ”
 “ဒီလောက်ဖြစ်နေတာ တစ်ပူးပေါ့... ရှင်”
 “ဘာကြောင့်လဲဗျာ!”
 “ဘဲဥက... ကွဲသွားပြီးလို့ပေါ့”

“အိမ်ရှင်တို့... အိမ်ရှင်တို့ရှင်”
 ဒေါ်ခင်လေးမြတ် တံခါးဝ ရောက်လာသည်။
 “ဘယ်သူနဲ့ တွေ့ချင်လို့လဲကွယ်!”
 သူစိမ်းမေးပင် အမေးခံရသည်။
 သေပြီ၊ နာမည်မသိ။
 “ဟင်းဟင်း... နာမည်အရင်းထက် သူ့ကို... ကျွန်မတို့ချင်းက
 ဟို... ကိုကောက်ညှင်းလို့... ခေါ်... ခေါ်ပါတယ်ရှင်”
 ဒေါ်ခင်လေးမြတ် သိလိုက်ပြီ၊ သူကလေးပဲ... လှတာတော့
 အတော်လှတာပဲ။ တံခါးဖွင့်ရင်း...
 “လာ... ဝင်... သမီး၊ အေးပေါ့ကွယ်... သူငယ်ချင်းချင်း သိပ်
 ခင်လာရင် nick name ပဲခေါ်ကြ နှုတ်ကျိုးကြတာ ဒီခေတ် ဓမ္မတာကိုး၊
 ခင်တာ ကြာပြီလား!”
 “ကြာပါပြီ... အဲ... မကြာသေးဘူးလို့လဲ ပြောလို့ရပါတယ်ရှင်း
 သမီးက မြင်ကတည်းက ခင်တာဆိုတော့၊ အဟင်း... ကြာပြီပြောလည်း
 ရပါတယ်”
 အင်း... ခပ်ဘွင်းဘွင်း ခပ်ပွင့်ပွင့်ထဲကပါလားဟု တွေးရင်း...
 တစ်ပတ်နှုန်း ဆိုပါပေါ့ ဒေါ်ခင်လေးမြတ် ခန့်ခန့်ညားညား ထိုင်
 လိုက်စဉ်မှာပင်...

“သမီးက အန်တီကို ဆေးလာကန်တော့တာ... တွေ့လည်း တွေ့
 ဖူးချင်လို့”
 ပြောပြောဆိုဆို ကြမ်းပေါ် အထုပ်ကလေး ချပြီး သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့
 ကန်တော့လေ၏။
 “သာခုကွယ် သာခု... သာခု ဤသို့ပြုရ ကုသလကြောင့် အ
 သက်ရှည်ခြင်း၊ အဆင်းလှခြင်း၊ ဉာဏ်ပညာကြီးခြင်း.....”

 ဒေါ်ခင်လေးမြတ် အရှည်စား ဆုပေးနေစဉ် မျက်စိလည်း မှိတ်
 ထားသမို့... စန္ဒရာအိမ်ထဲ ကျီးကန်းတောင်းမှောက် ရှာဖွေတော့သည်။
 သူမကို ဒေါ်ခင်လေးမြတ် မျက်စေ့မှေး၍ လှမ်းလှမ်းကြည့်သည်ကိုပင်
 မသိအောင် အိမ်ကို စပ်စုရင်း ရှာဖွေနေမိသည်။
 ဆုပေးဆုံးမှ...
 “ပေးတဲ့ဆုနဲ့ ပြည့်ရပါလို့၏”
 “သား ခဏနေ ပြန်လာတော့မှာ၊ နေဦးနော်... အန်တီ တစ်ခုခု
 သွားလုပ်လိုက်မယ်၊ စောင့်ရင်း စားဖို့လေ...”
 ဒေါ်ခင်လေးမြတ် နောက်ဖေးဝင်ရန် ထရင်းပြောသည်။
 “ဟင်း... ဟင်း၊ အားလည်း နာတယ်... ဆာလည်း ဆာတယ်၊
 အိမ်မှာ အေးခင်မရှိလို့ မနက်စာ ဘာမှမစားခဲ့ရဘူး အန်တီရဲ့၊ သမီးပါ
 ခိုင်းကူလုပ်ပေးမယ်လေ”
 “နေး... နေး... ရတယ် သမီး”
 ဒါ အိမ်နောက်ဖေးကိုပါ စပ်စုမလို့ မဟုတ်လားကွယ်ဟု...
 ဒေါ်ခင်လေးမြတ် ကိုယ်တွင်းတစ်နေရာ အသံမြည်သည်လေ... ကောင်
 မလေးက မတ်တတ်ထရပ်နေပြီမို့...
 “နေးနေး သမီး... Like your home”
 ကိုယ့်အိုးကိုယ့်အိမ်လို နေဟု ပြောလိုက်မိသည်။
 သားမေမေလည်း ပညာတတ်ဖြစ်ကြောင်း သိစေလိုက်ခြင်းလည်း
 ဖြစ်သည်။

“အဲဒီစကားက သမီးကို နွေးထွေးစေပါတယ် အန်တီ၊ သမီး နေချင်တာက Like my mother's home ပါ”

ပြောရင်း နောက်ဖေးခန်း လိုက်ကာနားထိ သူမ ထလာသည်။ မစပ်စုကို နောက်ဖေးထိတော့ စပ်စုခွင့် မပေးချင်သေး၊ မိန်းမသဘာဝ အတိုင်း... ရေခဲသေတ္တာထဲ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ လှည့်ပပတွေ ထည့်မထားနိုင်တာလည်း မမြင်စေချင်သေး ပါဘူးလေ။

“သမီးက ကိုယ့်မေမေအိမ်လိုပဲ သဘောထားချင်တာ၊ ကိုယ်စားဖို့ မိဘကို လုပ်ခိုင်းသလို ဖြစ်နေတယ်လေ၊ သမီးကို ငရဲမပေးပါနဲ့၊ လက်ဖက်သုတ်နဲ့ ထမင်းကြမ်း ရမလား မေမေ...”

သူမအရဲစွန့်၍ မေမေဟု ခေါ်ချလိုက်၏။

“လက်ဖက်သုတ် ရတယ်၊ သမီး... အန်တီ ရှယ်သုတ်ပေးမယ်”

တမင်ပင် အန်တီဟု ပြန်သုံးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“သမီး ဂေါ်ဖီနဲ့ ခရမ်းချဉ်သီး ဝိုင်းလှီးပေးမယ်၊ ငရုတ်သီးစိမ်း ရှိလား မေမေ”

ဗတုတ်နိုင်တော့... နောက်ဖေးသို့ ပါလာခဲ့ပြီ၊ အင်း... သူကလေး ပွင့်လင်းရိုးသားပုံပါပဲ၊ ထမင်းကြမ်းနဲ့ လက်ဖက်သုတ်တုံး၊ ငရဲမယူပါရစေနဲ့ တဲ့၊ မိဘကို ခိုင်းသလိုတဲ့၊ အေးလေ... ငါကလည်း Like Your Home လို့ သွားမှုတ်မိတာကိုး။

စန္ဒရာက ဒေါ်ခင်လေးမြတ် ထုတ်ပေးသော အသီးအရွက်တွေကို ရေဆေး၍ စဉ်းတုံးပေါ်... ဗျတ်ကယ်ဗျတ်ကယ်နှင့် ကောက်လှီးနေတော့သည်။ လက်ဖက်နယ်ရင်း စန္ဒရာ၏ မိန်းမပီသသော နောက်ပိုင်းအလှကို ကြည့်နေမိသည်။ စန္ဒရာက ဖျတ်ကနဲ့ လှည့်ပြီးပြသည်။ ဒေါ်ခင်လေးမြတ်လည်း ခင်မင်စွာ ပြန်ပြီးအပြ...

“ဟင်!... သမီးမျက်လုံးမှာ မျက်ရည်တွေနဲ့”

“အဟင်း... ကြက်သွန်ခိုး ဝင်တာပါ... မေ... မေ...”

သူမ ကျောပေးရင်း ပြောခြင်းဖြစ်သည်။ မေမေဟု ခေါ်သံလေးက မဝံ့မရဲ အဖျားခတ် တုန်အက်ရှာနေသည်လေ... ကျောလေး သိမ်ကနဲ

ဖြစ်သွားစဉ်... ဒေါ်ခင်လေးမြတ် သူမနားကပ်သွားသည်။ သူမ ပခုံးလေးကို လက်တစ်ဘက်နှင့် ညှပ်ညှပ်သာသာ ဆွဲလှည့်၍...

“မေမေ့ကို ကြည့်စမ်း သမီး၊ မေမေ စာရေးဆရာမပါကွယ်၊ မျက်လုံးတွေကို ဖတ်တတ်ပါတယ်... ငါ ကြက်သွန်မျက်ရည်မှ မဟုတ်တာ မေမေသိပါတယ်”

စန္ဒရာ တဖြည်းဖြည်း လှည့်လာပြီး မဝံ့မရဲ မျက်ရည်ဥတွဲလဲနှင့် မော်ကြည့်သည်။ ဒေါ်ခင်လေးမြတ်က ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲသွင်းလိုက်သည်... ဟင်ကနဲ ရှိုက်သံနှင့်အတူ ပခုံးပေါ်သို့ စန္ဒရာမျက်နှာ မှောက်ကျလာသည်။ ရှိုက်သံများ လျှံဆင်းလာ၏။

“သ... သမီးလေ... မေမေဆိုတဲ့အရာသာကို သိပ်သိချင်တာပဲ၊ အဟင်... ဓါတ်ပုံကလွဲပြီး မမြင်ဖူးတဲ့ မေမေကို သိပ်သတိရတာပဲ၊ မေမေများရှိခဲ့ရင်လို့... ခဏခဏ တောင့်တရင်း ငိုခဲ့ရပါတယ်၊ အဟင်... အခုန သမီးက... ထမင်းကြမ်း ရမလား မေမေလို့ လွှတ်ခနဲ ခေါ်လိုက်တေ၊ မေမေက အန်တီ ရှယ်သုတ်ပေးမယ်လို့ ပြန်ပြောတယ်လေ၊ သမီးခေါ်တဲ့ မေမေဆိုတာကို ပုတ်ချလိုက်တော့ အဟင်... သ... သမီး ဝမ်းနည်းသွားတာပေါ့...”

ဒေါ်ခင်လေးမြတ် နင့်ကနဲ ဖြစ်သွား၏။

“အေးကွယ်... အန်... အ... မေမေတောင်းပန်ပါတယ်၊ ဘယ်လိုပြောမလဲ၊ သားရှင်ဆိုတော့ ရုတ်တရက် မေမေအခေါ်ခံရတာကို တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်တာလေ”

ရှိုက်ရင်းငိုရင်းပင်...

“အမေသားနဲ့ကျွန်မက ဘာမှမဖြစ်ကြသေးပါဘူး၊ တစ်ခါပဲ တွေ့ဖူးကြသေးတာ၊ နာမည်အရင်းတောင် မသိသေးပါဘူး၊ သူ... သမီးဆီလား တော့လည်း လွဲလွဲနေတယ်လေ၊ ဒီတော့... သမီးလာရမယ့် အလှည့်ပဲရ် ယူဆပြီး အရဲစွန့် လာတာပါ... သမီး ဒီကိုလာတာကို ကန့်ကွက်တဲ့ အထင်သေးတဲ့အထဲမှာ မေမေပါလား... ဟင်... !”

“မ... မပါပါဘူးကွယ်... ရိုးစင်းပွင့်လင်းတယ်လို့မဲ မေမေမြင်

တယ်”

“သမီးဆေးဝါးကုသိုလ်ပြုလိုက်တဲ့ မေမေ့ကို တွေ့ဖူးချင်တာလည်း ပါ. . ပါတယ်. . . အဲ. . . သူနဲ့လည်း ခဏခဏ လွဲနေတော့. . . သူ အခု ဘယ်သွားလဲ. . . ဟင်. . . !”

အမိကကို မေးချလိုက်ပါသည်။

ဒေါ်ခင်လေးမြတ် နံရံက နာရီကို လှမ်းကြည့်သည်။

သူမလည်း မျက်ရည်သုတ်၍လိုက်ကြည့်သည်။

“ဒီနေ့ သောကြာနေ့ဆိုတော့ သား. . . ဗလီသွားတယ်”

“ရှန်! . . . သူက ဘယ်တက်တယ်”

“ဟာ. . . မဟုတ်ပါဘူးကွဲ့၊ ယောဂကျင့်တဲ့ ဆားဒူးတစ်ပါးနဲ့ အမြင်ချင်း ဖလှယ်တာ. . . မေ့ဆွေးနွေးတာပေါ့၊ သားက အချိန်ဇယားနဲ့ နေတာ၊ ကြည့်နေ. . . နောက်ထပ် (၁၅)မိနစ်ဆို ကွက်တိရောက်လာတော့ မှာ”

“သူ့နာမည်က ဘယ်သူလဲဟင်!”

“အေး. . . အမိကကို မေ့နေကြတယ်၊ သားနာမည်က ကျော်အေး ယျတဲ့. . . မေမေ့နာမည်က ခင်လေးမြတ်တဲ့၊ ကလောင်နာမည်က မယ်နဒီ”

“ဟယ်! . . . မေမေက မယ်နဒီ၊ ဟာ! . . . ဝမ်းသာလိုက်တာ၊ မေမေ့စာအုပ် ဆယ့်သုံးအုပ် ထွက်ပြီးပြီ၊ နောက်ဆုံးထွက်တာက ‘မြစ်ရေ ပြင်က မြကျောက်ဖျာ’ လေ. . . သမီးအကုန်ကြိုက်တယ်၊ စင်္ကာပူအထိ ယူသွားတာ”

“လက်စသတ်တော့ သမီးက မေမေ့အမာခံ ပရိသတ်ကိုး၊ ကျေးဇူး တင်ပါတယ်ကွယ်. . . ဝမ်းလည်း သာတာပေါ့၊ ကဲ. . . မေမေ့အမာခံလေး ခဲ့နာမည်ပြောပါဦး. . . ”

“ဟုတ်သား. . . သမီးနာမည်က စန္ဒရာတဲ့၊ ဟင်း. . . ဟင်း. . . မြစ်ရလေ”

မိတ်ဆက်ရပ်ကို နှစ်ဦးသား မြစ်ရလေဟု ပြိုင်တူပြောပြီး အားရ ပါးရ ရယ်မောမိကြသည်။

စားရင်းသောက်ရင်း စာအကြောင်း စကားကောင်းနေလိုက်ကြ သည်မှာ အမိက လာသောအကြောင်းကိုပင် ခဏမေ့သွားသည်။ သားအ ကြောင်း ပြန်အစဉ်. . .

“သားက သားလိမ္မာလေးကွယ်၊ မိဘစကား မြေဝယ်မကျ နား ထောင်တာ. . . ကဲ. . . လာ သမီး. . . အိမ်ရှေ့သွားမယ်၊ သမီးက ဧည့်သည် မဟုတ်တော့ဘူး၊ ရေနွေးဗန်းပါ ယူခဲ့”

စန္ဒရာက တွေး၏။ ဧည့်သည်မဟုတ်တော့ဘူး တစ်ချက်တည်းနှင့် ရေနွေးဗန်း မကဘူး၊ မေမေ့ပါ ဗန်းပေါ်တင်ပြီး မသွားမယ် ယောကွမကြီး ရေ. . . အဟုတ်။

ဤသို့ဖြင့် မိန်းမသူနှစ်ဦး၏စကားလုံးများ ဧည့်ခန်းထဲ၌ မွစာကြိ အောင် ပေါက်ပွားထွန်းကားလာပြန်သည်။

“သူ ခုထိလည်း ပြန်မလာသေးဘူး မေမေ”

“ဟုတ်ပါရဲ့. . . တစ်ခုခုများ. . . ဖွဟဲ့. . . လွဲပါစေ ဖယ်ပါစေ”

မလွဲပါ မဖယ်ပါ. . . ။ ဒွဲဒွဲဖြစ်ပျက်သွားသော အဖြစ်အပျက် တစ်ခု ရှိနေခဲ့ပါသည်။ ဗလီရှေ့ရှိ ကာကာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်၌ ချာပါတီ ငှား၍. . . ဝဂ္ဂိဆားဒူး တစ်ပါးနှင့် ဆွေးနွေးပြီး လမ်းလျှောက်ပြန်လှည့်သော ကျော်အေးယျ ကြမ္မာငင်သော ဖြစ်စဉ်ပါ။

အိမ်ထောင်ပြောင်း ကားတစ်စီးပေါ် လူနှစ်ယောက် မနိုင်မနင်း
မ.တင်နေသော ရေခဲသေတ္တာကြီး ယိုင်ထိုးလာခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဘယ်သူ့ကိုမဆို ကူညီရန် ဝါသနာဘာကီ ဆက်တိုင်းပြည် ဖြစ်နေ
သူ့မို့ အလိုလို ဝင်ရောက်ထိန်းမတ်ပေးလိုက်မိသည်။ အကောင်းစားကြီးမို့
နှမြောမိတာလည်း ပါသည်ပေါ့။

“ကျေးဇူးပဲ ညီလေးရာ. . . မင်းသာ ဝင်မကယ်ရင် မတွေးဝံ့ဘူး၊
ကဲ. . . အပေါ်မှာ နည်းနည်းကျန်သေးတယ်ကွာ၊ ပို့မယ့်ပို့ ကူးတို့ရောက်
အောင်. . . ဟဲဟဲ”

“သိပ်ရတာပေါ့”

ဤသို့ဖြင့် အိမ်ပေါ် ရှု ပစ္စည်းအားလုံး ကုန်သွားသည်။ စနစ်တကျ
လည်း တင်ပေးပြီးပြီ။

“ကျေးဇူးမမေ့ဘူး. . . လာလည်ကွာ၊ အခန်းသစ်က လှိုင်မြင့်မိုရ်
အိမ်ယာ၊ တိုက်(၁၁) အခန်း(--)၊ ရော့. . . မင်း လက်ဖက်ရည် သောက်ဖို့”

“ဟာ. . . မဟုတ်တာဗျာ၊ ကျွန်တော် မေတ္တာနဲ့ ကူညီတာ”

“အေးကွာ. . . မင်းဟာ လူတော်လူကောင်းတစ်ယောက် ဆိုတာ
ဥပမိရုပ်ကကို ပြနေတယ်၊ သွားမယ်. . . တဲ့တာ”

ဇူးကနဲ မောင်းထွက်သွားသောကားကို သူ လက်ပြု၍မှ မဆုံးသေး၊
ဗုလပ်ကနဲ လက်ပြနေသောလက်ကို စတီးလက်ကောက်က လာပတ်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့ ဖမ်းတာလဲဗျ!”

“ဟိုကားကိုပါ ဖမ်းနေပြီကွ”

လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ရဲကားက အိမ်ထောင်ပြောင်းကားရှေ့
ပိတ်ရပ်နေပြီ။

“နေခင်းကြောင်တောင်ကွာ. . . မင်းတို့ဂိုဏ်းက အတင့်ရဲလှချည်
လား”

“ဗျာ. . . !”

“အန်တီမြတ်ရေ. . . ကျော်ဒေးယျ အချုပ်ထဲ ရောက်နေတယ်တဲ့၊
ဝခန်းက ဖုန်းလာတယ်”

ဘေးအိမ်က လှမ်းအော်သည်။

“ဟယ်!!”

“ဟင်!!”

“လာ. . . မေမေ၊ မေမေသားလိမ္မာနောက် လိုက်ရအောင်”

ရဲစခန်း ရောက်နေသော. . . သားလိမ္မာဟူ၏။

“အေး. . . အဲ. . . ဘယ်သူ့သွားပြီး ကူညီပြန်ပြီလဲ မသိဘူး”

“ကူညီပါရစေတွေကိုပေါ့ မေမေရဲ့”

“ခဏလေး. . . မေမေ အဝတ်အစားလဲဦးမယ်”

အနည်းငယ်ပြင်ဆင်ရုံနှင့် ဒေါ်ခင်လေးမြတ်၏နုပျိုဆီအလှသည်

ကြွတက်လာကြောင်း စန္ဒရာ သတိပြုမိသည်။

သိင်္ဂီက အိပ်ပျော်နေရာမှ လူးလဲထသည်။

ကားဆရာက ကွမ်းယာဆိုင်၌ ချက်ပွဲကြည့်နေသည်။

“ကားဆရာ. . . အမြန်လာပါရှင့်”

“ဘယ်ကို မောင်းရမလဲ. . . !”

“ဘာတာရဲစခန်း”

“ဗျာ..!!”

“ဝိုး”

အချုပ်ခန်း ကြမ်းပြင်၌ ကျော်ဒေးယျ အကျီကျွတ်နှင့် ဒူးပိုက်ပြီး ထိုင်နေသည်။ ဖိနပ်ကိုတော့ နောက်ကျောလုံချည်ကြား ထိုးထားသည်။ မှင်ကြောင် ဗလက...

“ဟေ့ကောင် ဖိုးတွမ်တီးလေး၊ မင်းဖိနပ် ဘယ်မလဲ!”

“ဘာလုပ်မလို့လဲဗျာ!”

“မင်းပြန်မေးစရာ မလိုဘူးလေ၊ ငါမေးတာပဲဖြေ”

“ဟောဒီမှာဗျာ”

ဖတ်ကနဲ ကျောကြားထိုးထားသော ဖိနပ်လေး ပစ်ချလိုက်သည်။ အကျီကို ကြယ်သီးမတပ်ဘဲ ဝတ်ထားသော... လူထွားက ကွမ်းသွား ရဲကနဲ နေအောင်ပြုံးသည်။

“ဟ... အောက်ကတ္တီပါလေးပဲ၊ နံပါတ်ရှစ်လား၊ အိမ်း... ငါ့ခြေထောက်နဲ့ နည်းနည်းသေးမလားပဲ... မှန်း... ကြပ်တယ်ကွ”

“ဟုတ်ကဲ့... နောက်တစ်ခါ ကိုးဝယ်စီးပြီးမှ အိမ်ပြောင်းတာ... ကူတော့မယ်၊ နောင်တော် ရှိဦးမယ်မဟုတ်လား!... စိတ်ချနေ သိလား”

ထိုစဉ် သံတိုင်ကြားမှ မေမေမျက်နှာကို လှမ်းမြင်လိုက်ရ၍ ဝမ်းသာသွား၊ အားတက်သွား၍မှ မဆုံးခင်... ဟင်!... မေမေ့နောက်က ဟာ... ဆန်ကြမ်းလေး၊ ဟားကနဲ မျက်နှာက ထူပူပြီး ခေါင်းငုံ့လိုက်မိတော့ ဘွားကနဲ တွေ့လိုက်ရသည်က အကျီမရှိသော အပေါ်ပိုင်းကိုယ်လုံးတီး သူ့ခန္ဓာကိုယ်၊ တစ်ရှက်နှစ်ရှက်မက... ဖိနပ်ပင် မရှိမူ၍ သုံးရှက်ဖြစ်ရလေသည်။

သွားပြီကွာ...။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ သားရယ်!”

“အိမ်ပြောင်းနေတယ် ထင်ပြီး လဲကျတော့မယ့် ဖရိုဂျက်တာကြီး ဝင်ထိန်းပေးတာ မေမေ... ဝင်ကူမိတော့တာပေါ့၊ ဖြစ်ချင်တော့ နေခင်

ကြောင်တောင် ခပ်တည်တည်နဲ့ အိမ်ဖောက်တဲ့သူတွေ ဖြစ်နေတယ်... မေမေရာ”

ခေါင်းငုံ့ပြောရင်း မလုံမလဲ မော့ကြည့်လိုက်မိသောအခါ သူမက ရယ်ပြုံးနေသောမျက်နှာနှင့်...။

“ဝမ်းသာလိုက်တာရှင်”

“ဘာကို ဝမ်းသာတာလဲဗျ!”

သူမ ပြန်မဖြေခင် မေမေက ဖြတ်ဝင်လာသည်။

“သားလေး... စန္ဒရာတဲ့၊ ဟိုတလောက မေမေ့ကို ဆေးလှူတာလေ... အခုလည်း အိမ်ကို ဆေးလာလှူရင်း... ဟင်းဟင်း”

“သားမှတ်မိပါတယ် မေမေ၊ အခုန သူကဘာကို ဝမ်းသာတာလဲဗျာ!... ဒါ ဝမ်းသာစရာ အခင်းအကျင်းလား!”

“ကျ... ကျွန်မ ဝမ်းသာတာက ရှင်ကို နေ့တိုင်းစောင့်... အဲလေတစ်နေ့လုံး စောင့်ရမယ့်အစား... အခုတွေ့ရလို့ ဝမ်းသာတာလေ၊ နောက်ပြီး ရှင်က သူ့ခိုး မဟုတ်ဘူးလေ၊ စေတနာသက်သက်နဲ့ဝင်ကူညီလို့ ဖြစ်ရတာမူတ်လား၊ ဒီတော့ ကျွန်မ ဝမ်းသာရဘူးလား... ရှင်ကောသမ်းမသာဘူးလား... ကဲ...”

“ကျွန်တော် ဘယ်လိုမှ ဝမ်းသာလို့မရဘူး ဖြစ်နေတယ်၊ ကြည့်ဦးလေ အိမ်လာတဲ့ ကျေးဇူးရှင်ဧည့်သည် ခင်ဗျားလေးကို အချုပ်ခန်းမှာ ဧည့်ခံရတယ်၊ ပြီးတော့ ကိုယ်လုံးတီး... ဖိနပ်တောင် မရှိဘူးဗျာ၊ ကဲ... ဝမ်းသာစရာ ဘယ်အကွက် ရှိလို့လဲ!”

“ဒါမှ တကယ့်သဘာဝ နေချရယ်လစ်ဇင်းပေါ့ရှင်၊ ခဏနေကြဦးနော်... သားအမိ စကားပြောကြဦး၊ ကျွန်မ ဖုန်းဆက်လိုက်ဦးမယ်”

ပြောပြောဆိုဆို အိတ်ထဲက ဟန်းဖုန်းလေး ထုတ်၍ အပြင်ထွက်သွားသည်။

“မေမေ အာမခံ အမြန်လုပ်ဗျာ၊ ရှက်လည်းရှက်... ဟား... ဟား... ခိုလည်း ခိုချင်နေတယ်... ဟား... ဟား...”

ပါးသော သူမနားက ကြားဖြစ်အောင် ကြားလိုက်ရသည်လေ...။

www.burmeseclassic.com

ခတ်ဒုတ်

ဖေဖေကားကိုလည်း ဖျတ်ကနဲ ပြန်ကြားလိုက်မိ။ ဘာတဲ့... အခက်အခဲ ကြားမှာ ရယ်မောနိုင်တာမှ မဟာပုရိသ ယောက်ျားမြတ် သမီးရဲ့... တဲ့။

ဖေဖေနှင့် ဖုန်းပြောသည်။ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ဟုသာ အသိ ယေးပြီး ဖြစ်စဉ်ကို အတိုချုပ် ပြောပြလိုက်သည်။ ဖေဖေက သူနှင့် စခန်းမှာ အင်မတန်ခင်ကြောင်း... ဂေါက်ရိုက်ဘက်ဖြစ်ကြောင်း... အမှန်တရားကို မြတ်နိုးသူချင်းမို့ သိကျွမ်းခင်မင်ခဲ့တာဖြစ်ကြောင်း... ရှည်ရှည်ဝေးဝေး ရာဇဝင် ပြန်ခင်းနေသေး။

“လိုရင်းက သူ့ကို မြန်မြန်ထုတ်ပေးပါ ဖေဖေ... ဒါပါပဲ”
စိတ်ထဲကတော့ ဉာဉ်အတိုင်း ဆက်ပြောလိုက်သေး... ချိုးကို ဇရက် မထင်နဲ့ ဖေဖေရေ... အဲ့ဒီသူခိုးဟာ ဖေဖေသားမက်... လို့။

နယ်ထိန်းက ဖိနပ်နှင့်အင်္ကျီ ပြန်တောင်းပေးသော်လည်း သူပေး ထားခဲ့ပြီး လုံးတီးနှင့် ဖိနပ်ဗလာပင် ကားပေါ် တက်ခဲ့သည်။ မေမေက ရှေ့ခန်းမှာ၊ သူက ရှက်ရှက်နှင့် နောက်ခန်းမှာ တက်သဖြင့် သိင်္ဂီနှင့် စန္ဒရာ အလယ်ရောက်နေခဲ့သည်။ သူ့အဖြစ်သူ ပြန်တွေးနေစဉ် စန္ဒရာ၏ စိတ်ကူးယဉ်ခန်းကလည်း ဘေးချင်းယှဉ်၍ တွေးလာပါလာကြောင်း သူ မသိ။

မိနီမားကက်တစ်ခုရှေ့ ကားရပ်သည်။ ဖိနပ်နှင့်အင်္ကျီ ဝယ်မည် ပြောသဖြင့် လုံးတီးကြီး ဆိုင်ထဲ ဘယ်လိုမှ မဝင်ရဲကြောင်း သူငြင်းသည်။ စန္ဒရာက သူပိုင်ကြောင်း ပြချင်ချင်မို့ သိင်္ဂီနှင့်ဆိုင်ထဲ ဝင်သွားပြီး အင်္ကျီ တွေ... ဘောင်းဘီတွေ... ဝေါ့ကင်းရှူးတွေ... ချိတ်တွေတန်းလန်းနှင့် ကားဆီ ဆွဲချလာသည်။

သူ့ကိုယ်ပေါ် တစ်ခုပြီးတစ်ခု လာကပ်သည်။ စန္ဒရာက လိုက် ဖက်သမျှ အားလုံး ဝတ်ခိုင်းနေသည်။ မေမေက ပြုံးပြီးကြည့်နေသည်။ အဝတ်အစားမျိုးစုံနှင့် မင်းသားရုံးအောင် စမတ်ကျနေသော ကောက် ညှင်းလေးကို ကားဘေး... ပလက်ဖောင်းဘေး... လမ်းပေါ်... ကားဒက်ရှ် ဘုတ်ပေါ်၌... မော်ဒယ်ဘွိုင်းတွေ... မော်ဒယ်မန်းတွေ ဩချရလောက် အောင် လှပလန်းဆန်းနေသည်ကို စန္ဒရာ မျက်လုံးလေး မှေးရင်း ပြတ်သား

နတ်ရွာမိုး

ရွာ မြင်နေရသည်။ အသံပါ ထွက်ကျလာသည်။

“အဲ့ဒီအင်္ကျီလေး သူနဲ့ အလိုက်ဆုံးပဲ၊ အပေါ်ကြယ်သီး မတပ် နဲ့... ပြန်ဖြုတ်”

“ဗျာ... ကျွန်တော်က ဘာကြယ်သီးကို ပြန်ဖြုတ်ရမှာလဲ၊ ဒီမှာ ဘယ်လုံးတီးကြီးဟာကို”

“ဟယ်တော့... ကျ... ကျွန်မ စိတ်ကူးယဉ်မိသွားလို့”
သိင်္ဂီကတော့ သူ့အစ်မအကြောင်း သိနေ၍ တခွံခွံ ရယ်နေသည်။

“နေပါဦး... ဒါက ဘယ်ကိုမောင်းနေတာတုန်း”

“သိင်္ဂီ ပြောလိုက်လေဟယ်”

“မမစန္ဒရာအသိ မိနီမားကက်ကိုလေ၊ ရှင့်ဖို့ အင်္ကျီဝယ်မလို့တဲ့”
သူ အကြောက်အကန် ထင်ြင်းရတော့သည်။

“ဟာ... တစ်ရှက်က နှစ်ရှက်ဗျာ၊ ကားဆရာ... ကွေ့ကွေ့၊ အိမ်ကိုပဲ မောင်း”

“ဟင့်အင်း... မရဘူး၊ ရွှေနားဆို ရောက်ပြီ... မဆင်းချင် ကား ထဲမှာပဲ နေခဲ့”

“မဖြစ်လို့ပါဗျာ... မဖြစ်တော့လို့ပါ၊ မေမေ လုပ်ပါဦး၊ အိမ်ကို အမြန်ဆုံးမောင်းပါ လှည့်ပါ... လုံးဝမဖြစ်တော့လို့ပါ”

“ဘာများ မဖြစ်တော့တာလဲ သားရယ်၊ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်”

“မဖြစ်ဆို အမေရေ... အချုပ်ထဲမှာ ချုပ်တည်းလာသမျှ... ဒီမှာ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ထွက်ကျတော့မယ်ဗျ”

“အယ်...”

အချစ်သည့်...
တစ်ခါတစ်ခါ အိမ်သာနှင့် တူ၏။
မရှိမဖြစ် လိုအပ်၏။
တက်ပြီးရင်လည်း
(နောက်တစ်ခါ မဟာမုချင်း)
မေ့နေတတ်၏။

“ဟား”

...ဟား... ဟား... ဟား... ရွှေဒေးရာ၊ အဲ
ကောက်ညှင်းရာ၊ မင်းအဖြစ်က ငိုအားထက် ရယ်အားသန်တာ မဟုတ်ဘူး
ရည်းစားထက် အီးအားသန်နေပုံကြီး၊ ဟီး... ဟီး... ဟား... ဟား...

ဇော်ဝင်းတင့် ရယ်နေသလောက် သူက ခပ်တွေ့တွေ့ ခပ်ဆဆ
မျက်နှာဖြစ်နေ၏။

“ဟေ့ကောင်... မင်းက မှီရတဲ့မျက်နှာ ဖြစ်နေရမှာလေ၊ စား
ကုန် သောက်မကုန် မှီကျင်းကြီးပါ တွေ့ထားတာ၊ လှလည်းလှ... အလှလည်း
လည်းရှိ... ကားလည်းရှိ၊ ပြီးတော့ တစ်ဦးတည်းသော သူဌေးသမီး”

“အဲဒါကြောင့် ငါစဉ်းစားနေတာ ဇော်ကြီး... တို့တွေပုံက တစ်ခု
ကြီး၊ ပြီးတော့ အချိန်တိုတိုအတွင်း သူ့ဘက်က ဒီလောက် လိုက်လျော
လိုက်တာ အကြောင်းတစ်ခုခုများ ရှိနေမလားလို့”
ဇော်ဝင်းတင့်လည်း မျက်ခုံးနှစ်ဘက် ဆက်အောင် လေးနက်သွား
၏။

“အေး... အဲဒီအတွေး ငါလည်း တွေးမိသေးတယ်၊ ငါမပြောရက်
လို့ မင်းတို့ဟာက ဘတ်စ်ကားပေါ်တွေ၊ ဒုက္ခက ကယ်တင်၊ ဆေးဝယ်ပေး၊
အိမ်ပြန်ပို့၊ လိပ်စာမှတ်၊ အိမ်လိုက်လာ၊ အမေ့ကို ခင်အောင်ပေါင်း၊
အချုပ်ထဲလိုက်ရွေး၊ အင်္ကျီပါ ဝယ်ပေးဖို့ ကြိုးစား၊ ဟော... တတိယ
အကြိမ်တွေတော့ ရည်းစားဖြစ်၊ အပေါ်စား ဇာတ်လမ်းတစ်ခုလို ဖြစ်နေ
တာ ငါမဝေဖန်ရက်လို့”

“သူကတော့ မြင်မြင်ချင်း ဘဝဟောင်းက ချစ်သူလိုလို ဘာလိုလို
ပြောတာပဲ၊ ငါလည်းယုံသလိုလို မယုံသလိုလိုကြီးကွာ၊ ချစ်စရာကောင်းတာ
တော့အမှန်ပဲ သူငယ်ချင်း... ငါ... သိပ်... ချစ်... တယ်”

“အေး... ငါနည်းငါဟန်နဲ့ စုံစမ်းပေးမယ်ကွာ... သူ့နောက်
ကြောင်းပေါ့၊ ငါ့သူငယ်ချင်း သူတော်ကောင်းလေး... ရေနက်ထဲ နစ်မယ့်
အဖြစ်တော့ ငါကြည့်မနေနိုင်ဘူး”

“မင်းစုံစမ်းတာ သူသိရင် မကောင်းဘူးနော်”

“ငါနားလည်ပါတယ်ကွာ... ရေတိမ်လား၊ ရေနက်လား၊ အဝီစိ
ဆား မင်းသိစေရမယ်၊ အဝီစိမှန်းလည်းသိရော မင်းက ဒိုင်ဗင်ထိုးချမယ်
ဆိုတယ်လား”

“မေမေနဲ့ တိုင်ပင်ပါဦးမယ်ကွာ၊ အချစ်အကြောင်း ရေးနေတဲ့
မေမေတစ်ယောက်လုံး ရှိနေတာပဲ”

“ဒါနဲ့ နေပါဦး၊ မင်း အချုပ်မှာ ဒုတိယအကြိမ် တွေ့ပြီး တတိယ
အကြိမ်အဖြစ် နှစ်ယောက်တည်း တွေ့ကြတဲ့အခန်း... ငါ့ကို သံတော်ဦး
တောင်ရသေးဘူး၊ ဆင်ဆာမပါကြွေး... ကဲ!.. အသေးစိတ် လျှော့တောင်
မိန်း”

“ဒီလိုကွ... ရင်ခုန်စရာ ကြည်နူးစရာတော့ သိပ်ကောင်းတာပဲ”
 ငါ အိမ်ရောက်ရောက်ချင်း အိမ်ထက် သာယာတဲ့နေရာကို တန်း
 ဖြေးရတာပေါ့၊ အိမ်သာထဲကနေ ငါကြားရတာ၊ မေမေတဲ့ မေမေသားနဲ့...
 တဲ့ နက်ဖြန်တစ်ရက်လောက် သမီး စကားပြောပါရစေ... တဲ့၊ မေမေ
 တွေဘာတွေ ခေါ်နေပြီကွ၊ မေမေက သားသဘောပါ... တဲ့၊ အဲ့ဒါဆို ခုပဲ
 မေမေသားသဘောကို အိမ်သာနား သွားမေးပေးပါ... တဲ့၊ သူ အလုပ်ထဲ
 မပြန်မဖြစ် ပြန်ရမှာမို့ပါ... တဲ့။

မေမေ ငါ့ကို လာမေးတယ်။

“သားရေ... နက်ဖြန်တစ်ရက် သားကို ငှားနေတယ်”... တဲ့၊
 “တစ်ခါတည်း အပိုင်သာ ပေးလိုက်ပါ မေမေရယ်” လို့ ငါပြောလိုက်တာကို
 လည်း နောက်က လိုက်လာတဲ့ သူကြားသွားပုံရတယ်။

ငါဝမ်းက... ထလိုကို မရသေးတာ၊ ခဏကြာတော့ ငါအကြော
 အချဉ်တွေပြေပြီး ရှင်းကနဲလည်း ထွက်လာရော သူမရှိတော့ဘူး၊ ငါ
 အဲ့ဒီမှာ စလွမ်းတာ၊ တစ်ညလုံး ခေါင်းအုံးဖက် လွမ်းနေမိခဲ့တယ်ကွာ၊
 မှေးကနဲ အိပ်ပျော်သွားတာတောင် အိပ်မက်က သူပဲ၊ လင်းအားကြီးမှာ
 တစ်ရေးနိုးတော့လည်း... သူ့ကိုပဲ သတိရပြန်တယ်၊ တစ်ရေးနိုးမှာ ငါ
 ချစ်သူရတော့မယ်လို့ ရင်တခုန်ခုန်နဲ့ ခေါင်းအုံးကို သူ့အဖြစ် ဖက်နမ်းပြီး
 ပြန်အိပ်ပျော်သွားတယ်...။

‘သား... ဧည့်သည်’ ဆိုမှ... နီးတော့ ရှစ်နာရီထိုးနေပြီ၊

ဟေ့ကောင် ကားလုလုလေး ကိုယ်တိုင် မောင်းလာတာကွ...
 ငါ့ကိုယ်ငါတောင် ဆွဲဆိတ်ကြည့်မိသေးတယ်၊ အဲ့လိုချစ်သူလေး ရလာမှာ
 တကယ်လား... အိပ်မက်လား၊ မေမေဖို့ မုန့်ဟင်းခါးတွေ ချိုင့်နဲ့ ဝယ်လာ
 သေးတယ်... အိပ်ညက်လှပရှင်းသန့်ပြီး မွေးကြိုင် နေတာပဲကွာ၊ ငါလည်း
 ငါ့မှာရှိတဲ့ အလန်ဆုံး ဘောင်းဘီအင်္ကျီနဲ့... ဂျယ်ရီနဲ့ ဆံပင်ကို ထောင်လို့
 မေမေ ရှယ်နယ်ဖိုက် ရေမွှေးလည်း အကတ်အသတ်ပဲကျန်အောင် ဆွတ်လို့
 ကားပေါ် ငါတက်ထိုင်ထိုင်ချင်း အိမ်နီးချင်းတွေ ပြီးပြီး ဝိုင်းကြည့်နေကြတာ
 ဘယ်လောက် ဂုဏ်မြောက်သလဲ!.. မင်းစဉ်းစားကြည့်ပေါ့...။

“ဘယ်သွားချင်လဲဟင်...!”
 “တာဝတ် တာနတ်ပြည်”
 “မပြောကောင်းဘူး... လူ့ပြည်ထဲကပဲရွေး”
 ဘယ်သွား ဘာလုပ်ရမှန်းကို ငါလဲ တကယ်မသိတာကွာ၊ အင်း
 ယားကန်ဘောင်မှာတော့ အတွဲတွေ တွေ့ဖူးတယ်မှတ်လား၊ ဒီတော့...။

“ကန်ပေါင်”
 “ဘယ်ကန်ပေါင်လဲ!”
 “အင်းယားကန်ပေါင်ပေါ့”

အဲ့သလိုနဲ့ ရပ်ကွက်ထဲဖြတ်ပြီး မောင်းထွက်လာခဲ့ကြ ဟေ့ကောင်
 ရ... ငါလူတိုင်းကို ကားပေါ်က ခန့်ခန့်ကြီး ပြုံးပြတော့... မျက်လုံးအ
 ဝိုင်းသားတွေ ကျန်ခဲ့ကြ၊ ငါ့ကို အားကျတဲ့မျက်လုံးတွေနဲ့ ကြည့်ကြ၊ ရန်နိုင်
 ကျော်တို့အုပ်စုဆို မနာလိုတဲ့ မဲ့ပြီးတွေနဲ့ ကျန်ခဲ့ကြ...။

ငါ အဲ့ဒီမနက်က လေထဲ မြောက်တက်နေသလို ခံစားရတယ်၊
 ငါ့ကို မမြင်လို့ နှုတ်ဆက်သူတွေကိုတောင် ‘ဟေး’ လို့ နှုတ်ဆက်မိတော့
 မလို့ သူပါနေတော့... မကောင်းတတ်လို့၊ ပါးစပ်က ယားနေတာပဲ...။

ငါက ကားလိုင်စင် ဝင်တာလည်း လေးဘီးပဲ၊ ငါ့ဆရာ နှုတ်ခမ်း
 မွေး အ-မောင်းသင်ပေးတဲ့ လေးဘီးပဲ မောင်းဖူးတာလေ၊ ကန်လမ်းထဲ
 ဝင်တော့ မောင်းတတ်လား... မောင်းလေတဲ့၊ အာပါ... တကယ်မောင်း
 ကောင်းတာ ကိုယ့်လူရေ၊ အင်းယားကန်ဘောင်ဟာ ဖြစ်ကြီးနား ပူတာအို
 မှာ ရှိသင့်တာ၊ ခဏလေး ကန်ပေါင်ရောက်လာတယ်။

“မနက်စာ စားပြီးပြီလား... ဟင်!”

“အိပ်ယာက ရှစ်နာရီမှ နီးတာလေ၊ တစ်ညလုံး ဂျိုးကိုက်လို့
 Love Bug”

သူမ ဝင်းကနဲကို ရယ်တယ်၊ လှလိုက်တာကွာ... တကယ်ပဲ၊
 အဲ့ဒါနဲ့ ဈေးဆိုင်တန်းဘက် ကွေ့ဝင်ပြီး လှလှရွရွလေး ရပ်လိုက်
 တယ်။

“ကလစ်... ဂျိတ်”

“ကလစ်... ကိုက်”

အောင်မယ်... ကြီးသောက Remote လေးနဲ့ ဒီလိုနှိပ်ဆိုလို့ တွင်းကနဲ့ မြည်အောင် ခလုတ်နှိပ်ခဲ့သေးတယ်။ အရသာ တစ်မျိုးလေးပဲကွ။ လူတွေ ဝိုင်းကြည့်ကြတော့ ဘုရင့်သမီးတော်နဲ့ စုံတွဲခွတ်လာမိတဲ့ ဂိုက်စပေါက်မိုး ဖြစ်မနေအောင်... ခပ်တည်တည် ရာဇအိန္ဒြေ ဆည်နေရတာပေါ့။ ငါ့ရင်ဘတ်ထဲ တရုတ်နဂါးပွလည်နေတာ ဘယ်သူမှ မရိပ်မိဘူး...

“နန်းကြီးသုတ် ကြိုက်လား!”

“ကြိုက်တယ်”

“နန်းကြီးသုတ်နှစ်ပွဲ... ဆီမရွဲနဲ့ ပြီးတော့ မစ်ရှယ်နှစ်ခွက်၊ ပေါင်မုန့် မီးကင်ထောပတ်သုတ်၊ ကြက်ဥအကျက်နှစ်လုံး”

“အဲဒါတွေအားလုံး ကျွန်တော်အကြိုက်တွေချည်းပဲ”

“ရှာ... ကျွန်တော်လို့ မပြောနဲ့... နည်းဆုံး ကိုယ်လို့ပြော၊ ဘေးလူတွေ တစ်မျိုးထင်ကုန်မယ်”

“ဘယ်လိုထင်သွားနိုင်လို့လဲ!”

“တို့က ကိုယ့်မနက်စာကို ကျကျနန ပြင်ဆင်နေတာမလို့လေ၊ ကျွန်တော်... ကျွန်တော်နဲ့ ပြောသံကြားသွားရင် ဟိုကောင်မလေး... ကလေးကို မုန့်ကျွေးပြီး ကြိုက်လာအောင် အခုမှ ကြံနေတယ်လို့ ထင်သွားမှာပေါ့”

ငါ ပါးစပ်ပိတ်ပြီး တံအစ်အစ် ရယ်မိတော့တာပေါ့။ သူပြောပုံလေးက ငါ့အနေနဲ့ ဘယ်လောက် အမြဲဖို့ကောင်းလဲကွနော်၊ သူလုပ်ပုံကိုလည်း ကြည့်ဦး...

ချပေးလာတဲ့ နန်းကြီးသုတ်ပန်းကန်ကို ယူတယ်။ တူတစ်စုံ ဖောက်တယ်။ ဖောက်ထားတဲ့ တူအသစ်ကို သူ့မှာ ပါတဲ့ တစ်သျှူးနဲ့ ထပ်သုတ်တယ်။ စိမ်ပြေနေပြေ သမမေ့ပြီးမှ... ငါ့ရှေ့ လာချတယ်။ နောက်ပြီး ကြက်ဥပြုတ်ပူပူကြီးကို လေတဟူးဟူး မှုတ်ပြီး ဆက်ခွာတယ်။

“ဟိတ်... ကလေး ဒီဆားက နည်းနည်းညစ်တယ်၊ စားပွဲတင်ဆားအသစ်ပေး”

“ဟုတ်... ရမယ် မမလေး”

“မင်းစားဖို့ လုပ်တော့လေ... ဘာလို့ ကိုယ်ကို အစအဆုံး လျှောက်လုပ်ပေးနေတာလဲ!”

“ဟင်းဟင်း... မုန့်ကုန်အောင် စားပါဘုရား... ဆုကြီးပန် မင်းယောက်ျားကို ပါရမီဖြည့်နေတာပါ” တဲ့လေ၊ ပြောပုံ ပြောပါတယ်...

အဲသလို လေသံတိုးတိုးလေးနဲ့ ကိုယ်ကိုင်းပြီး ပြောလိုက်တယ်။ ငါ့ ကောင်ရေ... ဟိုက်ကနဲ အကျိုးကြားက လောကကသီးလေး ယိမ်းထိုးသွားတာတောင် မြင်လိုက်ရတယ်။

ဒုတိယဒုတိယ... ဒုတိယဒုတိယ...

သေချာချက်မှာ

ရင်တတ်ထဲက

ခြောက်ပေါင်တူတစ်လက်

သူမနဲ့မတွေ့ခင်ထိ

ငုတ်တုတ်

အလုပ်လက်မဲ့။ ။

စားသောက်ပြီး ကန်ပေါင်ပေါ် လျှောက်လာကြတယ်။ ငါငေးမောအားကျခဲ့ရတဲ့ ကန်ပေါင်ပေါ်က အတွဲလှလှလေးတွေထဲမှာ အဟဲ... ငါ့ကိုယ်တိုင် လူလူသူသူ ဝင်ရောက်ဆိပ်ခွဲလျက်သားကြီးပါလား...

တချို့အတွဲထဲက မိန်းမလေးတွေ သူမကို လည်ပြန်တောင် လှည့်ကြည့် သွားကြပါမိတာလား...

ဖတ်ကနဲ မရဲတရဲ သူမ လက်ဝါးနုလေးကို ရွရွလေး လှမ်းဆုပ်မိအို... အိနေလို့ နည်းနည်း ပြန်ဖွပေးလိုက်ရသေး... သေပြည်လှေညှင်းတွေလည်း ခါတိုင်းထက် လှပစွာ ဝေဝေလို့...

သူမလက်ဝါးက ငါ့လက်ဝါးကို အပြားလိုက် ကပ်လာတယ်။ ပြီးတော့ လက်ချောင်းဖောင်းဖောင်းလေးတွေ ကားလာတယ်။ သူ့လက်ချောင်းတွေလိုပဲ... ငါလည်း လိုက်ကားပေးလိုက်တော့... ရော... ငါ့လက်

ချောင်းတွေကြား... သူ့လက်ချောင်းတွေ ထိုးထည့်ပေးပြီး လက်ဝါးချင်းခိုင် သထက်ခိုင်အောင် အပိုင်ဆုပ်ချ လိုက်ပါတော့လားကွ၊ ပြိုင်တူပဲ...။

ခွန်အားသတ္တိဆန်းတွေ လက်ဝါးထဲကတစ်ဆင့် နှလုံးသည်းပွတ် ဆီ ဗီးဝင်လာတယ်။ ဟာ!... ဟိုဘက် ကန်ပေါင်အဆုံး ရောက်တော့မယ်။ လျှောက်နေရတယ်ကို မထင်တာ၊ စွမ်းအင်တစ်မျိုးနဲ့ လွင့်မျောပါသွား သလိုပဲ၊ လွင့်သွားနိုင်တယ်... ထိုင်ပြီး ခုံတန်းလေးရဲ့အခင်းကို ကိုင်ထားမှ ဖြစ်မယ်။

“ဟိုခုံလွတ်နေတယ်... ဒဏ်ထိုင်ရအောင်”

လူလွတ်တဲ့ခုံတန်းလေးမှာ ဝင်ထိုင်တော့ သူနဲ့ငါဟာ အရမ်းချစ်တဲ့ ချစ်သူတွေဖြစ်နေကြပြီ။ ခုံပေါ် ထိုင်ထိုင်ချင်းပဲ ငါ့လက်မောင်းကို သူ တံတောင်ဆစ်ကွေးထဲ ထည့်ဖက်ပြီး... ညှပ်ညှပ်သာသာလေး ငါ့ပခုံးပေါ် ခေါင်းတင်လာတယ်။ ဆံပင်နဲ့လေးက ဘာရှန်ပူမွှန်းတော့ မသိဘူး...။

မွေးနေတာပဲ။

“ဟေ့ကောင် ဆင်ဆာမပါကြေးလေကွာ”

“ဘွန်... ပါလို့လား... ဟားဟား... ဒါပဲလေ”

Sandra မန်နေဂျာထွန်းဆန်း တစ်ယောက်တည်း ယမကာမှီဝဲ နေ၏။ သူသောက်ထားသော ဘီယာခွက်နှင့် ဝီစကီ ပုလင်းပြားကို ကြည့်၍ သူ့ဟာသူ ကျသင့်ငွေ တွက်နေ၏။

အိတ်ကပ်ထဲပါသော ဓနအင်အားနှင့် သူ၏ရေချိန်ကို ချိန်ဆ နေကြောင်း သေချာပါသည်။ လစ်မစ်ရောက်ပုံမရသေး။

“တော်ပြီကွာ... ဟေ့ကောင်လေး ဘီလ်ရှင်းမယ်”

“ရှင်းပြီးသွားပြီ အစ်ကို”

“ဟေ့... ဘယ်သူရှင်းတာလဲ!”

“ဟိုး... ထောင့်စားပွဲက”

ထွန်းစန်း စားပွဲထိုးလေး ညွှန်ပြရာ လှမ်းကြည့်သည်။ ဇော်ဝင်း တင့် သောက်လက်စ ခွက်မြှောက်ပြပြီး ထလာသည်။

“စိတ်မရှိနဲ့ဗျာ... ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်ပြုစုချင်နေတာ ကြာပြီ မန်နေဂျာကြီး”

“ဩ... ဘယ်သူလဲလို့ ခင်ဗျားကိုး”

“ကျွန်တော့်နာမည် ဇော်ကြီးပါ ထိုင်မယ်နော်”

“ထိုင်စေဗျား... ထိုင်စေ”

“ဟိုတစ်ခါ ခင်ဗျားရဲ့ အင်ပါယာထဲ အကြောင်ဝင်ခွင့်တာ ခွင့်

လွတ်ဘူး... တစ်လက်စတည်း တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်သူငယ်
ခင် နားပူနားဆာလုပ်လို့ ဗလာချို ဝင်ပူးရတာပါ။ ဟဲ့... ဟဲ့... နား
လည်ပေးဗျာ”

“ရပါတယ်ဗျာ... ဟင်းဟင်း”

“ခင်ဗျားက တာဝန်ရှိနေပေမယ့် သဘောထားကြီးစွာ ခွင့်လွှတ်ခဲ့
တဲ့အတွက်... ကျွန်တော်လေးစားနေတာ... ခင်ဗျား အဲဒီမှာ ကျွန်တော်
တို့ကို ဆွဲစိလို့ရတယ်... မလုပ်ဘူး... ခင်ဗျားဟာ စိတ်ကောင်း နှလုံး
ကောင်းရှိတယ်ဆိုတာ အဲဒီမှာထဲက ဥပမာရပ်က ပြနေခဲ့တယ်ဗျာ...
ကဲ... ပြုစုပါရစေ... ကြိုက်သလောက်မှာ ကြိုက်သလောက်သောက်”

“အားနာစရာ ကောင်းနေပြီ၊ ကျွန်တော်လည်း ရောက်ကိုမရောက်
သေးတာ”

ထွန်းစန်း အရက်စည်ထဲ ပြုတ်ကျခန်းပါလေ၊ ဇော်ဝင်းတင့်၏
မြှောက်ချက်သည် မန်နေဂျာ ထွန်းစန်း၏ဘဝကို တိုက်ရိုက်ထိ၏။

“ကျွန်တော်က လူသားအားလုံးကို နားလည်ပေးဖို့ လူအဖြစ်ကို
ခံယူခဲ့တာပါဗျာ၊ ဟေ့!... ချာတိတ်... ဘီယာတစ်ဂျား”

“လူသားအားလုံးကို နားလည်ပေးမယ့်လူသားဟာ ရှားပါးပါ
တယ်၊ ဘီယာတစ်ဂျားအပြင် ဝီစကီတစ်ပြားဗျာ”

“အားနာစရာတော့ ကောင်းနေပြီ”

“အားနာရမယ့်သူတွေထဲ ကျွန်တော့်ကို ထည့်ရင် မခင်လို့လို့ပဲ
ယူဆပစ်လိုက်မှာနော်၊ ကျွန်တော်က ခင်တတ်တယ်၊ ဟေ့... ချာတိတ်
ဘဲကင်တစ်စိတ်”

ငဲ့သည်။ သောက်သည်။ စားသည်။ ထပ်မှာသည်။

“အားနာစရာပဲဗျာ”

ထပ်ငဲ့သည်။ ထပ်သောက်သည်။ ထပ်စားသည်။ ထပ်မှာသည်။

“အားနာစရာပဲဗျာ”

ထပ်ထပ်ငဲ့သည်။ ထပ်ထပ်သောက်သည်။ ထပ်ထပ်စားသည်။

ထပ်ထပ်မှာသည်။ အားနာစရာပဲဗျာတွေ ထပ်လာသောအခါ...

အင်း!... အားတော့နာစရာကောင်းနေပြီ...

ထိုစဉ် ခိုင်လျှိုသောက်နေသော ဇော်ကြီးက...

“အားနာနာနဲ့ပဲ အကူအညီတစ်ခု တောင်းရတော့မှာပဲ၊ ခင်ဗျား
တို့ အမ်ဒီ ဒေါ်စန္ဒရာရဲ့ အိမ်တွင်းရေး အချစ်ရေးအကြောင်း၊ မန်နေဂျာကြီး
သိသလောက် ပြောပြပါလားဗျာ၊ ခင်ဗျားဟာ အမှန်တရားကို ချစ်မြတ်နိုး
မှန်း... ကျွန်တော်သိနေလို့ မေးတာပါ”

“ဟား... ဟား... ဟား... အဲဒါကို ပြောချင်လွန်းလို့ ဟောဒီ
မှာ လျှာခင်ယားနေတာဗျာ၊ အမှန်တရားကို မြတ်နိုးတတ်သူချင်းမှ... အေ့
လာတွေ့နေရတယ်လို့... အေ့... နောက်တစ်ဂျား... ဒီမှာ ကိုဇော်ကြီး
ရယ်ရတယ်ဗျာ... ဟားဟား၊ ခင်ဗျား ဖန်တစ်ရာတေ ရုပ်ရှင်တွေ ဗီဒီယို
တွေ၊ အဲ... အညံစားဇာတ်လမ်းတွေ ကြည့်ဖူးလား”

“ဘယ်လိုဇာတ်လမ်းလဲ မန်နေဂျာကြီးရ”

“ဟဲ့ဟဲ့... ဂလု... ဂွပ်၊ ရည်းစားမရှိရင် လင်ပေးစားမယ်ဆိုလို့
မင်းသမီးက အပူတပြင်း ရည်းစားအတု ရှာတဲ့ဇာတ်၊ ရည်းစားအတု
ငှားတဲ့ဇာတ်လေ၊ ခင်ဗျားကောင် အဲဒီဖန်တရာတေ ဇာတ်မျှောထဲ လျှာ
ကနဲ ဝင်သွားတာ”

ထွန်းစန်း ထပ်ငဲ့သည်။ ထပ်သောက်သည်။ ဆက်ပြောသည်။

“ဘိုးတော်နဲ့ သူ့သမီးက လုပ်ငန်းရှင်တွေပီပီ စာချုပ်ကို ချုပ်ထား
တာဗျာ၊ ဘယ်နေ့ဘယ်ရက်မှာ တရားဝင်ချစ်သူ မရှိသေးရင် မိဘစီစဉ်တာ
လုံးဝနာခံပါ့မယ်လို့ လက်မှတ်ကို ထိုးထားကြတာဗျာ၊ ဟား... ဟား...”

“သေချာရဲ့လားဗျာ”

“ဟ... သေချာဆို အဲဒီစာချုပ် ကျုပ်ပဲ ကွန်ယူတာ စီပေးတာ၊
လက်မှတ်ထိုးပြီး မိတ္တူလဲ ကျွန်တော်ပဲ ကူးပေးခဲ့ရတာ၊ အီဖေကို ကိုယ်တိုင်
ပါဝင်အသုံးတော်ခံတဲ့ ဇာတ်ဗျား...”

ထွန်းစန်း သူ့ရှင်ဘတ်သူ တဘုတ်ဘုတ်ပုတ်၊ အာလေးလျှာလေး
နှင့် ပြောလေသည်။

“ကောင်မလေး စလုံးမသွားခင် တရားဝင် လက်မှတ်ထိုးသွား

တာ၊ ဒါအတွင်းစကား၊ ဟိသန္တံ... ဤစကားမှန်၏။ ဤမှန်သော သစ္စာ စကားကြောင့်... ဟေ့!... ကောင်လေး... နောက်တစ်ကား”

“ဇော်ဝင်းတင့် မမူးအောင် လျှိုသောက်ရင်း...”

“ဒီမှာ ကျန်သေးတယ်လေဗျာ... ဒါလေးဖြတ်လိုက်ဦး... အဲ ကောင်မလေးက ဒီလောက်လှတာ ဘာဖြစ်လို့ခုထဲ ရည်းစားမရှိတာလဲ မန်နေဂျာကြီးရ...”

ထွန်းစန်းက ဇရက်မင်း စည်းစိမ်ကို နှစ်ဘူတာလောက် ကျော်နေ လေပြီ။ သူ့ကို သူဌေးသမီးက ခပ်တန်းတန်း ဆက်ဆံနေ၍ မကျေနပ် တာလည်း ပါနေပြီမို့ သာသာထိုးထိုး ပြောတော့သည်။

“ကောင်မလေးက အိပ်ဇစ်လေးဗျ၊ အိပ်ဇစ်စတင်ရှယ်လစ်ဇင်း ပေါ့၊ ဒီလောက်တော့ ခင်ဗျားသိပါတယ်နော်”

“ဖြစ်တည်မှု အဓိကဝါဒ မဟုတ်လား... ဟဲဟဲ... သိသလိုလိုနဲ့ သိပ်မသိဘူးဗျ”

“ဟုတ်တယ်... အတ္တဘဝမှန်ဝါဒလို့လည်း ခေါ်တယ်၊ ကောင်းပြီ လူပြိုန်းနားလည်အောင် အကျစ်လစ်ဆုံး ဘယ်လိုပြောမလဲ!”

“ဟုတ်ကဲ့... ကြိုက်သလိုပြောပါ၊ ကျွန်တော် လူပြိုန်းပါခင်ဗျ”

“အဲ!... လင်ယူရင် တစ်ယောက်ပဲ ရမယ်ဗျာ၊ မယူရင် အများ ကြီးရနိုင်တယ်... အဲဒီသဘောပဲ”

“ဟ... ကြောက်စရာကြီးပါလား!!!”

“ကောင်မလေးက စလုံးမှာတင် မကဘူး၊ အမေရိကတောင် သွားကဲလိုက်သေးဆိုပဲ၊ ဟိုမှာ... နှစ်ဂါတစ်ကောင်နဲ့တောင် ပြီလား... ဆိုလားပဲ”

“ဘာလဲဗျ... နှစ်ဂါဆိုတာ!... ကျွန်တော်က နာဂစ်ပဲ သိတာ”

“ဟာ!... ခင်ဗျား ခေတ်လူငယ်ဖြစ်ပြီး နှစ်ဂါတောင် မသိဘူးလား ညံ့ပါ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ညံ့ပါတယ်ခင်ဗျ... မသိလို့ပါ”

“နှစ်ဂါဆိုတာ နီဂရိုးဗျ၊ ကပ္ပလီကြီးတွေကို ပြောတာ၊ အဲဒါကြီးနဲ့

တောင် လစ်ဗင်းတူဝဲသားခဲ့သေးတယ်ဆိုပဲ”

“ဗျာ... !!”

ဇော်ဝင်းတင့် အတွေးရိပ်ထဲ အားကောင်းမောင်းသန် ပါစပ်ပြီပြီ လူမည်းကြီးတွေ... တန်းကနဲမြင်လာ၍ ဗျာကနဲ အော်လိုက်မိခြင်း ဖြစ်ပါ သည်။

မျက်လုံးထဲ ပျာကနဲ ဖြစ်သွား၏။

ဇော်ဝင်းတင့် ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ကို နတ်သံနှော၍ ပြောပြလိုက် သောအခါ... ညည်းကနဲ ငြူ၍ အူဆင်းသွားသော... ချစ်သူငယ်ချင်း ကျော်ဒေးယျ မျက်နှာကို မြင်ရသည်။

“ဟာ... အဲသလိုကြီးလားကွာ”

“တစ်ခုတော့ ရှိတယ်ကွ၊ အဲဒီမန်နေဂျာစကားကကော ဘယ် လောက်အထိ မှန်နိုင်သလဲ၊ မနာလိုလို့ ချွန်တွန်းတာလဲ ဖြစ်နိုင်တာပဲ ဆိုတော့ကား... မင်းကောင်မလေးက ပွင့်လင်းတယ်ဆို... မင်းဖွင့်မေး ကြည့်ပါလား!”

“ဟ... အဲဒီကိစ္စ ဖွင့်မေးလို့ ကောင်းမလားကွာ၊ ပြီးတော့ သူ အမှန်အတိုင်းပြောရဲတယ်ထား... ငါ... နားမထောင်ရဲပြန်ဘူး”

“အချစ်စစ် အချစ်မှန်မှာ ပျိုတာအိုတာ မရှိဘူးတဲ့”

“ဟေ့ကောင်... ငါ မြန်မာကွ၊ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောကြေးဆို ငါလည်း လူပျိုစစ်စစ်ပဲ၊ ငါလိုချင်တာလည်း ယင်ဖိုမသန်းတဲ့ အပျိုစင် ကလေးပဲ ဖြစ်စေချင်တယ်”

“အေး... ဒါ သဘာဝကျပါတယ်၊ ဆိုတော့ကား... ငါ စဉ်းစား လို့ရတာ တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ ဒီလိုလုပ်ကွာ...”

ကန်တော်ကြီး လေပြည်ထဲ ဝက်ဂွန်အာကားလေး ခေါင်းထိုးဆိုက်
လာ၏။

“ကလစ်... ဂျိတ်”

“ကလစ်... ဂျိတ်”

လန်းဆန်းလှပသောသူမ လက်ကလေး ကား၍ လေတဝရှုနေ
သည်။ တင်းစရာတင်း မွှိစရာမွှိကလေးမွှိ သူငေးကြည့်နေမိသည်။

“ရေပြင်ပေါ် ဖြတ်လာတဲ့ ရေငွေ့ပါတဲ့လေကို တဝကြီး ရှူရတယ်
မောင်ရဲ့... သွေးထဲ အောက်စီဂျင်ကို ဂိတ်ဆုံးဖြည့်တဲ့သဘောပေါ့”

သူကတော့ ဘာမှမပြောဘဲ လေအောက်ကနေ သူမကိုယ်သင်းနဲ့
ကို ဂိတ်ဆုံး ခိုးရှူနေမိသည်။

“အေးချမ်းလိုက်တာနော်... ကျောင်းသူဘဝကပဲ ဒီနေရာကို
ရောက်ဖူးခဲ့တာ”

“ဘယ်သူနဲ့လဲ... !”

ဖျတ်ကနဲ သူ့အမေးကို သူမ မျက်ခုံးပင့်၍ပြုံးသည်။

ကောက်ကြောင်းတွေ အိနေ၏။

“ဟင်း... ဟင်း... ဒီနေရာမျိုးက လူတန်းစားနှစ်ရပ်ပဲ အများ

ဆုံး လာတတ်တာ”

“ပြောပါဦး ကျောင်းအစ်မရယ်”

“တစ်... အတွဲတွေ၊ နှစ်... အတွဲချောင်းသူတွေပေါ့”

“ဒါဆို... တစ်လား... နှစ်လား”

“သဝန်တိုတယ်ဆို ပြောပြမယ်”

“တစ်မျိုးပါလား”

“စိတ်မကောင်းတော့ မဖြစ်နဲ့... တတိယလူတန်းစားအဖြစ်
တစ်ယောက်တည်း လာခဲ့တာ”

“ဘာလာလုပ်တာလဲ!”

“ရေထဲ ခုန်ချမလို့”

“အွန်!”

“အဟုတ်ပြောတာ... ဖေဖေနဲ့ စိတ်ဆိုးတာရယ်၊ မေမေ့နောက်
တို့ လိုက်ချင်တာရယ်ကြောင့်ပဲ”

“မိဘကို စိတ်မဆိုးကောင်းဘူးလေ”

“သူက ဖေဖေအကြောင်း ဘာမှမသိပဲနဲ့၊ ဖေဖေက ပုံစံခွက်ကြီး”

“ပြောပြမှ သိမှာပေါ့၊ ဘယ်လို ပုံစံခွက်ကြီးလဲ!”

“မျိုးရိုးနဲ့ ပုံစံခွက် ဖြစ်လာတာ၊ ဘယ်အရွယ်မှာ ဘာဖြစ်နေရမယ်
ဆိုတာ ပုံစံချထားတဲ့အတိုင်း အဘိုးက ရိုက်သွင်းတာလေ၊ တက်ရမယ့်
ကျောင်း၊ ရရမယ့်ဘွဲ့၊ လုပ်ရမယ့်အလုပ်၊ ယူရမယ့်မိန်းမ၊ နေရမယ့်အိမ်၊
ဦးရမယ့်ကား၊ သွားရမယ့်ခရီး၊ ကိုးကွယ်ရမယ့် ကျောင်းအားလုံး ဇယား
တွက်ထဲမှာ အတိအကျ... ”

“အဲ့ဒါ မကောင်းဘူးလား!”

“ကောင်းမလား... စဉ်းစားလေ၊ လူမှမဟုတ်တော့တာ ရှိဘော့စ်
ဖြစ်နေပြီ၊ လူဆိုတာက နှလုံးသားနဲ့ နေချင်တာ... ကံကြမ္မာနဲ့ သံသရာနဲ့
နေချင်တာ၊ ဖူးစာနဲ့ နေချင်တာ... ခံစားချက်နဲ့ နေချင်တာ၊ ဒါမှ လူဆိုတဲ့
အရသာ ပြည့်စုံတော့မှာပေါ့”

“စန္ဒရာရဲ့ဘဝရည်ရွယ်ချက်က ဘာလဲ!”

“စန္ဒရာရည်ရွယ်ချက်က ကိုယ်ချစ်မြတ်နိုးသူကို တွေ့အောင်ရှာ
ရအောင်ယူပြီး တစ်ဘဝစာ မြတ်နိုးကိုးကွယ် ယူယူချင်တာလေ”

“တွေ့ရော တွေ့ပြီလား!”

“အင်း.. ကားခမရှိတဲ့ ကောင်လေးတစ်ယောက် ကားပေါ်ကနေ
ကောက်ရထားတယ်”

သူရယ်မောလိုက်ပြီး...

“ဒါနဲ့ အဲဒီတတိယတန်းစား ကောင်မလေး ရေထဲ ခုန်ချပြစ်လား၊
ရေနစ်ပြီး ‘မောင်ခလာ’ နဲ့ကော တွေ့သလား!”

သူမလည်း ပျော်ရွှင်စွာ ရယ်မောလိုက်ပြီး...

“အဲဒီဆန်ကြမ်းဆိုတဲ့ကောင်မလေးက သူ့ကိုယ်သူ ရေကူးချန်ပီယ်
ဆိုတာ သတိရသွားတယ်လေ၊ ပြီးတော့ သံသရာအဆက်ဆက် ပေါင်းဖက်
ခဲ့တဲ့.. ကောက်ညှင်းလေးကို ရှာဖွေဖို့လည်းရှိနေတော့.. အတွဲချောင်းပြီး
အိမ်ပြန်တော့တာပေါ့...”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် သူမ အနားကပ်လာပြီး သူ့ပါးကို.. ရွတ်ကနဲ
ကလေးလေးကိုနမ်းသလို လာနမ်းသည်။ ကြက်သီးတစ်အုပ်.. အရေပြား
အားလုံးပေါ် ဖြတ်ပြေး၏။ ကြက်သီးကြားမှ ဇော်ဝင်းတင့်စကားကိုလည်း
ဖျတ်ကနဲ ကြားယောင်သည်။

“ဟေ့ကောင်.. အာဘွားပေးကြည့်၊ အတွေ့အကြုံမရှိ တန်းသီ
မယ်၊ ပီကေများများဝါးသွားဖို့လည်း မမေ့နဲ့.. အဲဒါအရေးကြီးတယ်”

သူ ကြောင်အမ်းအမ်း အိတ်ကပ်ပိတွေ လိုက်စမ်းသည်။

ဘောင်းဘီထဲ ချွင်းဝမ်းပီကေက ပြားကပ်နေပြီ။

“ဘာရှာတာလဲ.. ကားခမပါပြန်ဘူးလား!”

“ခံတွင်းချဉ်လို့ ပီကေရှာတာ.. စားဦးမလား!”

သူမ မျက်မှောင်ကျုံ့သွားပြီး လက်ညှိုးလေးထိုးကာ လှောင်ပြောင်
နှင့်...

“ဟာ!.. အကြံကြီးတာ.. အကြံကြီးတာ၊ ဒါမှမဟုတ် အတွေ့
အကြုံ ရင့်ကျက်နေတာ၊ စန္ဒရာ သိတယ်၊ အဲဒါ ရည်းစားကို နမ်းမဲ့..

ကောင်လေးတွေ ကြိုတင်ပြင်ဆင်တာ”

“မဟုတ်ဘူး.. ခံတွင်းချဉ်လို့ပါ၊ နေပါဦး.. အဲဒီစရိုက်ကို
စန္ဒရာက ဘယ်လိုသိတာလဲ.. ပြော”

“စာအုပ်ထဲမှာပေါ့၊ မှန်မှန်ပြော.. ဘယ်နှစ်ယောက် နမ်းဖူးလဲ!”

“စန္ဒရာကော ဘယ်နှစ်ယောက် အနမ်းခံဖူးလဲ အရင်ပြော..!”

“သူများက နိုင်ငံခြားမှာ နေလာတာလေ၊ သူတို့ယဉ်ကျေးမှုမှာ
နမ်းတာ နှုတ်ဆက်ခြင်းတစ်မျိုးပဲ၊ ဘာမှမဆန်းဘူး”

သူ့အာရုံထဲ နှုတ်ခမ်းထူထူမည်းမည်းကြီးတွေ လျှာတစ်တောင်
လောက်ကြီးတွေ ပေါ်လာသည်။

ဝါးလက်စ ချွင်းဝန်းတွေကို ထို့တနဲ ထွေးပစ်မိသည်။

“ကိုယ်က အမေကလွဲပြီး ဘယ်သူ့မှ မနမ်းဖူးဘူး၊ နှုတ်ဆက်တာပဲ
ဘိုင့်ဘိုင့်ဆို ပြီးတဲ့ဟာ၊ ကိုယ့်ယဉ်ကျေးမှုမှ မဟုတ်တာ၊ သူများနမ်းတိုင်း
လျှောက်နမ်းနေစရာ ဘာလို့လဲ!၊ မြန်မာမဖြစ်ပြီး မြန်မာလို မနေတာ
တန်ဖိုးမဲ့တာ သိကွာမဲ့တာ...”

သူ့စကားလုံး အနည်းငယ် ပြင်းထန်သွားသည်။

သူမ မျက်လုံးကလေး ပြူး၍ ရင်ကလေး လက်နှင့်ဖိရင်း..

“ဟယ်!.. သူ တကယ်စိတ်ဆိုးသွားတာတော့၊ သူများ အပျော်
အပြက် ပြောနေတာ.. သူ တကယ်ထင်သွားတယ်၊ စန္ဒရာ အဲလောက်
မရဲတင်းပါဘူး၊ စကားလုံးတွေက ကြောက်စရာဟယ်.. တန်ဖိုးမဲ့တယ်၊
သိကွာမဲ့တယ်တဲ့...”

“ဆောရီး.. ကိုယ်တောင်းပန်တယ်၊ စန္ဒရာ တကယ်လုပ်ခဲ့ရင်
တောင် ကိုယ်ခွင့်လွှတ်နိုင်ရမှာပေါ့”

သူမ ပျာယာခတ်ပြီး ဖိနပ်ကလေး ချွတ်၍ လက်အုပ်ချီလိုက်
သည်။

“တပည့်တော်မ ဘယ်သူ့အနမ်းမှ မခံဖူးပါ၊ ဤစကားမှန်ပါ၏၊
ဤမှန်သောသစ္စာစကားကြောင့် ချစ်သူအထင်သေးခြင်း အထင်လွဲခြင်းမှ
တင်းဆိပ်ရပါလိမ့်ဘုရား”

“ကိုယ် မင်းကို အထင်မသေးပါဘူး”

“အိမ်အထိ လိုက်လာတဲ့မိန်းမဆိုပြီး အထင်တော့ မကြီးဘူး... ”

မဟုတ်လား!”

ဝမ်းနည်းကြေကွဲသော အက်ရှယ်လေး အဖျားဆွတ် ပါလာတော့သည်။ သူ့ ဘာဆက်ပြောရမှန်း မသိခင် သူမ မျက်ရည်ဝေလာပြီး...

“ကျွန်မ သိပါတယ် မောင်ရယ်၊ ကားပေါ် တစ်ခါတွေ့ပြီး အိမ်အထိ အချပ်ထဲအထိ လိုက်လာတဲ့ မိန်းကလေးကို ဘယ်ယောက်ျားမှ အထင်မကြီးဘူးဆိုတာ...”

“မဟုတ်ဘူး... ကိုယ် စန္ဒရာကို သိပ်အထင်ကြီးလွန်းလို့ ခက်နေတာ”

“ဒါဆို ဘာဖြစ်လို့ ပီကေစားတာလဲ! ဒီလောက်လွယ်တဲ့မိန်းမ နမ်းလို့တော့ ရမှာပဲ၊ ပြီးရင် တစ်ဆင့်ပြီး... တစ်ဆင့်... အဟင့်... ဟင့်လူကို အထင်သေးတာ၊ ကျွန်မအချစ်ကို စော်ကားတာ၊ ဟွန့်... ဟွန့်”

ပြောပြောဆိုဆို မျက်ရည်ပေါက်ကြီးတွေ ကျလာအောင် ငိုချလိုက်ပါတော့သည်။ သူလည်း ပျာယာကြီးခတ်၊ ဘာလုပ်ရမှန်းလည်း မသိ၍ စန္ဒရာရှေ့ ဒူးထောက်ချလိုက်ပြီး လက်ချောင်းချင်း ယှက်ဆုပ်၍...

“မဟုတ်ဘူး... မဟုတ်ဘူး၊ မိုးနတ်မင်းကို တိုင်တည်မယ်၊ နောက်ကို ပီကေမစားတော့ဘူး... လုံးဝမစားတော့ဘူး၊ တိတ်ပါ စန္ဒရာရယ်၊ ဘယ်ရောက်သွားလဲ ဒီပီကေ...”

မြက်ခင်းပေါ် ထွေးထားသော ပီကေကို ကလေးလေးလို... ဖနောင့်နှင့် ပေါက်သည်။ ဝေါကင်ရှူးတွင် ကပ်၍ ပါလာသည်။ လက်ဖြင့် ဆွဲခွာတော့ လက်တွေ ကပ်ကုန်သည်။ မြက်ခင်းနှင့် လက်ကိုသုပ်၊ ပုံပျက်ပန်းပျက်ဖြစ်နေသော သူ့ကို စန္ဒရာ လက်ချောင်းကြားမှ ချောင်းရင်း မျက်ရည်ကြားက တခွီခွီရယ်၊ သူလည်း စန္ဒရာရယ်သံကြောင့် ပျော်သွား၊ ခဏချင်းပင် ဝါးလုံးကွဲ ရယ်ပွဲလေး ပြန်ဖြစ်သွားတော့သည်။

“ဟား... ဟား... ဟား ဒီတစ်ခါတော့ ခိုအားထက် ပီကေအား သန်တာကွ... ဟား... ဟား... ဟား...”

“မင်းက ခိုနေ၊ မင်းပေးတဲ့အကြံက နမ်းရဖို့ နေနေသာသာ တောင်းပန်လိုက်ရတာကွာ၊ Love Scene လေးလည်း ပီကေတွေ ကပ်ပြီး ပျက်ကရောပဲ၊ ငါ့ကိုလည်း လူလည်ထင်သွားလို့ အတော်ရှင်းယူရတယ်၊ နှစ်ဂါအကြောင်း မေးဖို့ နေနေသာသာ သူ့အဖေနဲ့ စာချုပ်ကိစ္စတောင် မြှားဦးမလှည့်နိုင်ဘူး”

“မင်းကောင်မလေးက နှစ်ခေါက်သုံးခေါက် ခွဲသယ်ရမယ့်ပုံပဲ”

“ဘာဖြစ်တယ်!”

“မခိုင်ဘူးလို့ ပြောတာ၊ မင်းက လည်မလိုလိုနဲ့ ဒဒွေးနဲ့ ဒုံးဝေးရုံ မကဘူး... တဝမ်းပူနဲ့ တုံးပ”

“ဟေ့ကောင်... တုံးတာနဲ့ မိုးသားတာ ညီအစ်ကို တော်သတဲ့ကွ”

“အေး... ငါလည်း မင်းနဲ့ ညီအစ်ကို တော်ရင် ကောင်းမလားလို့ မင်းကို ကူညီရာလည်း ကျအောင် ဟိုကောင်မလေးကို ငါချဉ်းကပ်မယ်ကွာ”

“ဘယ်ကောင်မလေးလဲ!”

“အင်တာနက်ကဖေးက ခပ်သွက်သွက် ခပ်ပျော်ပျော်ကောင်မ

လေး... နာမည်ဘယ်သူ!"

"သိရှိချင်လားပဲ... အဲဒါ စန္ဒရာညီမဝမ်းကွဲနော်၊ ဒီတစ်ခါ မင်း
ခွဲသယ်ရမှာ"

"တစ်ခေါက်တည်း အပြီးသယ်ပြမယ်၊ မင်းကြည့်နေ... ဇော်ကြီး
ပါကွ"

"အဆင်ပြေရင်တော့ ကောင်းတာပေါ့၊ မပြေရင် ငါမြှောက်ပေးလို့
ဆိုပြီး စန္ဒရာ အထင်လွဲမယ်နော်"

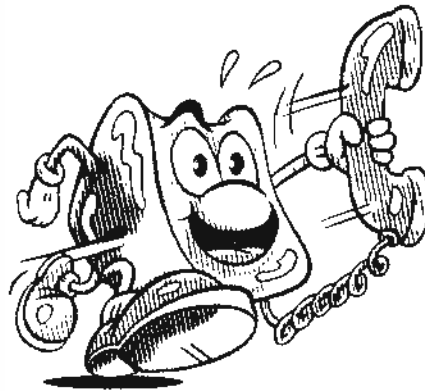
"ဟ... လူပျိုက အပျိုကို ချဉ်းကပ်တာပဲ၊ ဒါ ဟူးမင်းရိုက်လေ"
"ကြည့်လုပ်ပေါ့ကွာ... ခါးပုံစ ဆွဲပြီး ဝမ်းနိုင်းနိုင်း ဖုန်းဆက်ခိုင်း"

တာလဲ မမေ့နဲ့ဦး"

"ဟေ့ကောင်!... ဒီမှာကြည့်"
ပါးစပ်ဟပြီး အံသွားကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။
လုပ်စားလာတာ... အံတိုနေပြီပေါ့...။

"အေး... နွားအိုကြီးမို့ မရောင်းတော့ပါဘူး... သွားသတ်ရုံ...
တန်းပို့ပေးမယ်"

"ဗျာ... အစ်ကို!!"

အချစ်သည်...
တယ်လီဖုန်းနှင့် တူ၏။
အချိန်မတော်က ထောင့်တစ်ထောင့်။
မကိုင်လို့လည်း မပြတ်။
ကောက်ကိုင်လို့က မှ
အော်သံရပ်သွားသည်လေ။

"တိ... တိ... တိ"

သိရှိ ဖုန်းကောက်ကိုင်၏။

"ဟဲလို... စန္ဒယာ အိုင်တီကဖေးကပါရှင်"

"ကွန်ပျူတာပညာရှင်တွေဟာ သံသရာကို ယုံကြည်ကြပါသလား
ခင်ဗျာ!"

တစ်ဘက်မှ အသံက ချိုသာနေသဖြင့် ပျင်းနေသော သိရှိ...
ဦးသွားသည်။

“ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တိုင်း သံသရာကို ယုံကြည်ကြတာပေါ့ရှင်၊ ကွန်ပျူတာပညာရှင်တွေလည်း ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေပါတာပဲ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ခင်ဗျာ... တစ်ဆက်တည်း မေးခွန်းတစ်ခု ထပ်မေးပါရစေ!”

“မေးပါရှင်... မေးပါ”

“ဒါဆိုရင် သံသရာမှာ တစ်ခုခု တော်စပ်ပတ်သက်ခဲ့လို့ ခုဘဝမှာ ပြန်ဆုံကြတယ်ဆိုတာကိုရော လက်ခံပါသလားခင်ဗျာ!”

“ဗုဒ္ဓဟောခဲ့တဲ့ တရားစစ်စစ်ကို ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်စစ်စစ်ဖြစ်တဲ့... ကျွန်မက လက်ခံပါသတဲ့ရှင်၊ ဒါနဲ့ ခုပြောနေတာ ဘုန်းကြီးကျောင်းက ကပ္ပိယတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်!”

“ဟာ... မဟုတ်ပါဘူး၊ ခင်ဗျားလေးက ပျော်တတ်သားနော်၊ ဟာသဉာဏ်လည်း ရှိပုံရသားပဲ”

“ကပ္ပိယ မဟုတ်ရင် ဘယ်သူလဲ!”

“ကထိန်မှာ သွားစားရင်း ဖိနပ်လဲစီးတတ်သူပါ...”

“ဟင်း... ဟင်း၊ ရှင်လည်း ဟာသရှိသားပဲ၊ ကဲ!... ပြောစမ်း၊ ရှင်ဘယ်သူလဲ!”

သိက္ခိ... ‘ကဲ’ မှစ၍ အသံကို မာပစ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့... ခင်ဗျားလေးနဲ့ သံသရာမှာ တစ်ခုခု တော်စပ်ခဲ့သူပါ”

“ဟတ်လား... ဒီဘဝမှာကော ရှင်နဲ့ကျွန်မ တွေ့ဖူးဆုံဖူးလား!”

“အသေအချာကို တွေ့ဖူးဆုံဖူးကြတာပေါ့ဗျာ၊ ကဲ... အလုပ်ကိစ္စလေးတွေ ရှိနေလို့ ဒီညနေ လေးနာရီခွဲတိတိမှာ ပြန်ဆက်မယ်နော်၊ ကျေးဇူးပါပဲ... ဘိုလိုတော့ သင့်ခံယူ၊ ဂျပန်လိုတော့ အရိဂတ်တော့...”

“ဂျလောက်...”

သိက္ခိ တွေ့ကနဲဖြစ်ပြီး ခေါင်းစားသွား၏။ ဘယ်သူပါလိမ့်။

“လေးနာရီခွဲကို စောင့်တာပေါ့၊ အင်း... တွေ့ကြသေးတာပေါ့၊ အရိဂတ်တော့ရေ”

တစ်ဖက်ရှိ ဇော်ဝင်းတင့်ကလေး ဖုန်းချအပြီး ကျော်ဒေးယွန်းလက်ဝါးချင်း ပက်လက်မှောက်ခုံ မိုးပေါ်ထောင်တွေ ရိုက်လိုက်ကြသည်။

“ဗြူဟာတစ် အောင်မြင်ကြောင်း”

“ဖြောင်း... ဖြောင်း... ဖြောင်း... ဖြောင်း”

“အဲဒါပဲ သယ်ချင်း... သူလေး လေးနာရီခွဲကို လည်ပင်း လေးစင်တီမီတာ ရှည်လာအောင် မျှော်တော့မယ်... လေးနာရီကျော်ရင် အဲဒီကို ငါရောက်နေရမယ်”

“ငါလိုက်ဖို့လိုသလား ဇော်ကြီး”

“မလိုဘူး... အောင်ပွဲခံဖို့ ဘီယာစတေရှင်ကတော့ စောင့်ပေါ့ ကျေးဇူးရှင်ရယ်”

ဤသို့ဖြင့်...

ညနေ(၄:၂၀)ခန့်တွင် ဦးထုပ်ခပ်ငိုက်ငိုက် ဆောင်း၍ အင်တာနက်ခန်းထဲ ချာတိတ်တွေနှင့် ဇော်ဝင်းတင့် ရောနှောဝင်လိုက်သည်။ ကံကောင်းချင်တော့ ထောင့်ခုံတွင် နေရာရသည်။ သူ့ခုံမှ သိက္ခိကို လှမ်းမြင်နေရသည်။ သူ့ဘက်က ကွယ်လိုက်လျှင် သိက္ခိမမြင်ရ။ အချိန်စောသေး၍

“What ဖွင့်ပြီး အချိန်ဖြုန်း နေ သက်သည်။ သိက္ခိကိုလည်း မကြာခဏ လှမ်း ကြည့်ရသေးသည်။ (၄:၂၅)ခန့်တွင် သိက္ခိရှေ့သို့ ကောင်လေးတစ်ယောက် ရောက်လာ၏။

“မမ... ဖုန်းပြောချင်လို့”
သိက္ခိက နာရီတစ်ချက်ကြည့်ပြီး...
“ဖုန်းမအားဘူး မောင်လေး၊ အပြင်မှာ သွားဆက်ပါ”
“ဒီမှာ အားနေသားပဲ၊ အပြင်မှာ ပူတယ်ဗျ”
“အိုတဆီးကော စောင့်နေတာကွဲ့၊ စင်ကာပူက မမချစ်သူဆီက လာမှာ၊ ဟင်းဟင်း... နားလည်ပေးကွယ်နော်”

ဇော်ဝင်းတင့် အတိုင်းသား ကြားနေရ၏။ တစ်ခြားသူတွေက တော့ အဲယားကွန်းအခန်းထဲ ကိုယ့်ဖီးနှင့်ကိုယ် ငြိမ်သက်နေကြသည်လေ၊ ကောင်လေးက ပေ၍ရပ်နေ၏။ သူမရှေ့က မခွာ။

“ဟဲ့... ကိုယ့်ခုံကိုယ် ပြန်ဝင်ထိုင်လေကွာ မမဈေးလျော့ယူပေး ပါမယ်၊ မမက ချစ်သူနဲ့ ခွဲနေတာကြာတော့ သုံးခွန်းသောစကား မကဘူး၊ သုံးသောင်းလောက် ပြောဟ”

ဇော်ဝင်းတင့် ခွဲက အသံထွက် ရယ်လိုက်မိ၍ ပါးစပ်ကို ပုဝါနှင့် အုပ်လိုက်ရ၏။

“ဒီလိုပါ မမ၊ စပ်စုတယ်လို့ မထင်ပါနဲ့၊ ကျွန်တော်က စာရေးဆရာ ပေါက်စ မောင်မောင်ထီးရိုးပါ။ ကျွန်တော့်(အားတစ်)မျက်လုံးမှာ မမကို မင်းသမီးလို့ မြင်နေတာ ကြာပါပြီ၊ အခု တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပဲ ရွှေမင်းသမီး သူ့ချစ်သူနဲ့ စကားပြောခန်းဟာ ကျွန်တော့်အတွက် တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်တဲ့ ကုန်ကြမ်းဖြစ်မှာပါ... အင်မတန် ရသမြောက်မယ့် ရေးကွက်ဖြစ်မှာ”

မင်းသမီးရှူးသိက္ခိ အလွန်မြောက်သွားသည်။
ကောင်လေးကို အသေအချာ စူးစိုက်ကြည့်ပြီး...

“မင်းတကယ် ဝတ္ထုဇာတ်ညွှန်းရေးတဲ့ မောင်မောင်ထီးရိုးလား၊ ဒါဆို မင်းရေးတဲ့ ပန်းတစ်ပွင့်ရဲ့အရသာကို ဘယ်သူတွေနဲ့ ရိုက်သလဲ!”

“ကိုရာဇာနဲ့ မထက်ဗျာ”

“ချစ်ခြင်းဖွဲ့ပိုးတိမ်ကကော!”
“ကိုလူမင်း၊ ကြည်လဲ့လဲ့ဦးဗျာ၊ တနင်္ဂနွေဘူတာက ကိုသားကြီးနဲ့ ခိုင်သင်းကြည်ဗျာ၊ ဟောသမှာ ရေးလက်စ ဇာတ်ညွှန်း...”

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာလိုက်တာ မောင်လေးရယ်၊ ဟင်း... ဟင်း”
သိက္ခိက မင်းသမီးပိုး အရိုးကို အကိုက်ခံထားရသူလေး။ တစ်နေ့ မင်းသမီးဖြစ်ကို ဖြစ်ရမယ်ဟု သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်ထားသူလေ၊ ဟောအခု ဇာတ်ညွှန်းဆရာက သူ့ကို မင်းသမီးအဖြစ် မြင်နေတာ ကြာပြီဆိုပဲ၊ လက် ဝါးလေးနှစ်ဘက် ပွတ်ရင်း...

“မမမှာ မင်းကို ပေးစရာ ဇာတ်လမ်းတွေ အများကြီးကွဲ့၊ ကုန် ကြမ်းတောင် မဟုတ်ဘူး၊ ကုန်ချော... ကုန်ချော၊ ဟဲဟဲ... အလကား ပေးမယ်... ဂျေဒိုးနတ်မှာလည်း ကျွေးမယ်၊ မင်းကသာ မမနဲ့ ရိုက်ဖို့ ပြောပေး၊ ပထမ ငါးကား မင်းသမီးကြေး မောင်လေးယူ၊ ဒါရိုက်တာကိုသာ ဒီဇာတ်ဒီဇာတ်တွေ မင်းသမီး သိက္ခိဟန်နဲ့ရိုက်မှ ဖြစ်မယ်လို့ပြောပေး”

“အဲဒါ ကျွန်တော့်လက်ထဲမှာ ရှိတယ် မမ၊ ကုမ္ပဏီတစ်ခုကလည်း မင်းသမီးအသစ် ရှာပေးပါ ရှာပေးပါနဲ့ ကျွန်တော့်ကို နားပူနားဆာ လုပ် နေတာကြာပြီ၊ ဟဲ... ဟဲ”

သိက္ခိ ထမခုန်မိအောင် ထိုင်နေသော ခုံကို မြဲမြဲကိုင်ထားရလေပြီး
“ကဲ... မမ ဘာလုပ်ပြရမလဲ!”

“လောလောဆယ် ဖုန်းဝင်လာရင်သာ မမပင်ကိုယ် Mood အ တိုင်း ကိုယ့်ချစ်သူကို နွဲ့မယ်... ခရာမယ်... ခွဲမယ်... လွမ်းမယ်ပေါ့ဗျာ၊ မမမှာ မင်းသမီး တဲလင့်စ် ရှိပြီးသားပါ... ကျွန်တော် အပြည့်အစုံ ကြား ချင်တာ၊ မမ မင်းသမီးလုပ်ရရင် ကျွန်တော်ပဲ ဒါရိုက်တာ လုပ်ဖို့များတယ်၊ မရှက်နဲ့... ကင်မရာရှေ့ ရောက်နေတယ်လို့ သဘောထားလိုက်”

ဖုန်းဝင်လာလျှင် ဟိုဘက်က ဘာပြောပြော ကင်မရာနှင့် ဒါရိုက် တာရှေ့ ရောက်နေပြီဟု ဈာန်သွင်းကာ... ပြောချင်တာ လုပ်ချင်တာတွေ အကုန်လုပ်ပစ်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သော ရွှေမင်းသမီး သိက္ခိဟန်သည် မတ်တပ်ရပ်လိုက်၏။

ထက်ထက်လို ခါးကအကျိုကို ရှေ့နောက် “ဆွဲချလိုက်၏။ စပြီ။
“မောင်ကလည်းကွာ... ကြာလိုက်တာ” ဟူ၍ နာရီကို ဟန်ပါပါ
လှမ်းအကြည့်၌...

“ဟိ လ ဟိ ဟိ ဟိ”
“ဟဲလို... စန္ဒရာ အင်တာနက် ကဖေးကလားခင်ဗျာ!”
ဟုတ်တယ်တော့... သူ... အရိတ်တော။
“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်... သူလားဟင်!”
သူလားဟင်၌ အစွမ်းကုန် နွဲ့ချလိုက်လေသည်လေ။
ဇော်ဝင်းတင့်ကလည်း ရောင်းသူဝယ်သူ အသံတူအောင်...
“ဟုတ်ပါတယ်... ကိုယ်ပါ”
ဟိုဘက် အရိတ်တောအသံကလည်း ချိုဆိမ့်ဂိတ်ဆုံးနေသမို့
သိကီဟန် အံ့သြဝမ်းသာကြီးဖြစ်ပြီး မု(ဒ်)ပိုဝင်လာသည်။

“အခု ဘယ်က ပြောနေတာလဲ... ကို”
“ခွန်မောင်း လေဆိပ်က ပြောနေတာ၊ ကိုယ် ဘန်ကောက် ရောက်
နေပြီ”
“ဘာလို့ ရောက်နေတာလဲဟင်!”
“လွမ်းလို့... လွမ်းလွန်လွန်းလို့... ပြန်လာတော့မလို့ပေါ့ အသည်း
ကလေးရဲ့”
“.....”

သူမ ဒိုင်ယာလော့ချ ပျောက်သွား၍ ဘာမှပြန်မပြောဘဲ နား
ထောင်နေသလိုလို ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လေး အလှဆုံး ပြုံးနေရသည်။
“မင်းရော မလွမ်းဘူးလား ဂီဂီရယ်...!”
နာမည်ပါ အဖျားဆွတ်ခေါ်နေသမို့ သိကီမျက်လုံးငြူးသွားပြီး ချော
လဲရောထိုင်ရတော့သည်။ ဒါရိုက်တာကြီးကိုလဲ အစွမ်းက ပြရဦးမည်
မလား။
“လွမ်းတာပေါ့ ကိုရယ်... ဘယ်လိုပြောလိုက်ပါလိမ့်၊ ကိန္နရီကိန္နရာ
သာ ဂီအလွမ်းကို သိသွားရင် ရက်ပေါင်းခုနစ်သိန်း ငိုသွားမယ်”

ကောင်းတယ် မမရေဟု ထီးရိုးက လက်မထောင်ပြရင်း အိတ်ထဲ
က အသေးစား အသံဖမ်းစက်ကလေး စားပွဲပေါ် တင်လိုက်သည်။

“မောင်လည်း... လွမ်းတိုင်း ငိုရလွန်းလို့ မောင့်ပါးပြင်တွေ...
အစိမ်းရောင်ကြီး ဖြစ်နေပြီ”
“ရှန်!... ဘာဖြစ်လို့လဲ မောင်”
ဟိုက မောင်တော့... ဒီကလည်း ပြန်မောင်ရသည်ပေါ့။
“ရေညှိတက်တာလေ... မျက်ရည်ညှိပေါ့၊ ဂီရဲ့”
“မောင်က အလွန်အကြူး ဖွဲ့ဆိုနေပြန်ပြီ၊ သူများငိုချလိုက်မှာနော်၊
ဘယ်တော့ပြန်လာမှာလဲဟင်!... လွမ်းလှပြီ”

“အရမ်းတွေ့ချင်နေပြီလား!... အသည်းဂီလေး”
“အရမ်းအရမ်းကို တွေ့ချင်နေပြီရှင်ရယ်”
“ခုချက်ချင်း တမုဟုတ်ချင်း တွေ့ချင်နေပြီလား!”
ဇော်ဝင်းတင့်က မသိမသာ ထိုင်ခုံက ထလာနေပြီဖြစ်သည်။
“အို... မောင်ရယ်... တွေ့ချင်တာမှ ရုပ်ရှင်ထဲကလို ကိုယ်ယောင်
ဖျောက်နေရာက ဖျောက်ကန်ကို မောင်ရောက်လာစေချင်ပြီ... အဟင့်”
“ဟောသမ္မာ... ဖျောက်ကန် ရောက်လာပါပြီ အသည်းလေး ဂီ”
“ဟယ်...!... ပလုတ်တုတ်... ဟိုလူကြီးတော့...”
သိကီထင်မထား၍ ပါးစပ်ဝလုံးဖြစ်နေ၏။

ဘာဆက်လုပ်ရမှန်း မသိစဉ် မောင်မောင်ထီးရိုးက ကယ်တင်၏။
“ဟာ!... သိပ်ကောင်းတဲ့လှည့်ကွက်ဗျာ၊ နောင်တော့လုပ်ကွက်က
အကယ်ဒမီရောပဲ၊ တော်တယ်ဗျာ... ဘယ်သူမှ ထင်မထားတဲ့ ဇာတ်ကွက်
ပဲ ဇာတ်ရိုက်မြင့်အောင်... မင်းသမီး ပါးစပ်အဟောင်းသားနဲ့ လန့်ဖျန်
သွားပုံကလည်း အော်စတာပဲ ဆိုတော့ကား... Slow Motion Shoot
လည်း မရနိုင်တော့ မင်းသားက စားပွဲပေါ် လက်ကလေးနှစ်ဖက် တင်
လိုက်ဗျာ... မမက ဝမ်းသာအားရ အုပ်ကိုင်လိုက်၊ လုပ်ပါဗျ... ဇာတ်ကွက်
တင်ပို့မြင့်နေပြီဗျာ၊ နောင်တော်... လုပ်ပါ”

ဇော်ဝင်းတင့်က လက်ကို စားပွဲပေါ် တင်လိုက်သည်။

သီတာ မဝံ့မရဲ လှမ်းဆုပ်သည်။

“ဟာ... မင်းသမီး၊ ကြောက်ဆုတ်ဆုတ် အိုက်တင်ကြီးဗျ၊ ဝမ်းသာအားရ အမြတ်တနိုးလေဗျာ၊ ပြန်တင်... ပြန်ဆုပ်၊ မင်းသမီးပါးစပ်က ဝမ်းသာလိုက်တာမောင်ရယ်... လို့ ပြော...”

“ဝမ်းသာလိုက်တာ မောင်ရယ်”

“ဟုတ်ပြီ... မင်းသားလက်ကို မမပါးနဲ့ကပ်... ဟုတ်ပြီ”

မု(ဒ်)လည်း ဝင်နေပြီမို့... မထူးလျှော့ အနေနှင့် ဇော်ဝင်းတင့် လက်ကို ပါးနဲ့ကပ်ပြီး နှုတ်ခမ်းလေးနှင့် ဖွတ်ကနဲမြည်အောင် နမ်းလိုက်သေးသည်။

“အိုကေ... ကပ်”

“ဖြောင်း... ဖြောင်း... ဖြောင်း”

ဆိုင်အတွင်းရှိ ပရိသတ်အပေါင်း၏လက်ခုပ်သံများ ဖြစ်ပါကြောင်း...

တစ်ပတ်ကျော်ကြာသောအခါ...

ရေငွေပါသော အင်းယားလေပြည်သည်...

ပူပူနွေးနွေးချစ်သူနှစ်ဦးကို ကလူကလူလုပ်၍ ထိပ်ပုတ်ခေါင်းပုတ်ဆော့နေလေ၏။

“မောင်အမှန်အတိုင်း ပြောတာပါ ဂီရယ်... မောင် အဲဒီကောင်လေးကို တကယ်မသိတာပါ။ (ငှး၃၀) ဖုန်းဆက်ရင် ရုပ်မြင်ဖုန်းလို ဂီကို... မြင်နေချင်လို့ ဝင်လာတာပါ။ ဂီလည်း (ငှး၃၀)ကို မျှော်နေမလား သိချင်တာ တစ်ခုပါ”

“မောင် အဲဒီထီးမိုးနဲ့ ဇာတ်တိုက်ပြီး ဉာဏ်လာများတာ မဟုတ်ဘူးနော်”

“ကျိန်ဆို ကျိန်ပါ့မယ်ကွာ... အဲဒီကောင်လေးက စာရေးဆရာ အမှန်ပါ။ ဒါပေမယ့် ဒါရိုက်တာရူးလေ၊ ယဉ်ယဉ်လေး ရူးနေတာတဲ့... ဟင်းဟင်း... သွက်သွက်ခါအောင် ရူးနေတာက မင်းသမီးပဲ”

“မောင်နော်... ကဲဟယ်... ကဲဟယ်... သူများသားသမီးကို”

“ဘုန်း... ဘုန်း... ဘုန်း”

ဇော်ဝင်းတင့် ကျောကုန်းက ထွက်လာသောအသံဖြစ်ပါသည်။

“တကယ်တော့ အဲဒီကောင်လေးဟာ ဂီဂီကျေးဇူးရှင် ဂီရဲ့”

“အွန်... ဘာကျေးဇူးလဲ!”

“လူတော်လူကောင်း လူရည်သန့်တစ်ယောက် ဂီလက်ထဲ မြန်မြန် ရောက်အောင်ပို့ပေးတဲ့ မြားနတ်မောင်လေးလေ”

“ဟုတ်တယ်... ပထမအခေါက်တည်းက ကံကောင်းလို့ အချုပ်ထဲ မရောက်တဲ့... ဖိုးတွမ်တိ လူတော်လူကောင်းကြီး အရိုက်တောကြီး၊ အဲဒါတွေ အသာထား... ဂီတို့ အကြောင်းကို ကျော်ဒေးယျကို သွားမပြောနဲ့နော်၊ မမ စန္ဒရာဆီ ဒီသတင်းရောက်သွားရင် မိုးမီးလောင်လိမ့်မယ်”

“ဟင်!... သူကျတော့ ချစ်သူနဲ့ဘာနဲ့၊ ဂီကျတော့ တားသလား မတရားကြီး”

“မမက အဖြေပေးမယ့် ချစ်သူရှိလာရင် သူ့အရင်အကဲခတ်မယ်တဲ့ သီဂီလည်း ကတိပေးထားခဲ့မိတယ်”

“သူကျတော့ကော ဂီကို တိုင်ပင်သလား!”

“အသေးစိတ်ကို ပြန်ပြောပြတာ၊ သူလည်း ကိုကျော်ဒေးယျနဲ့ တွေ့တဲ့ ဘတ်စကားပေါ်က ဖြစ်စဉ်ကို ပြောပြတယ်... မြင်မြင်ချင်”

သိတယ်တဲ့၊ အဲဒါ ငါ့ဖူးစာရှင်ပဲတဲ့... ”

ဇော်ဝင်းတင့် စဉ်းစားသည်။ မေးခွန်းဝင်သင့်ပြီ။

“ဂိုမမက သူ့ဖားသားကြီးနဲ့ စာချုပ်ချုပ်ထားတယ်ဆို၊ ဘယ်နေ့ ဘယ်ရက်မှာ ရည်းစားသနာ ရှိနေရမယ်... မရှိရင် ဘာညာမပြောရ မိဘစီစဉ်တာ ယူရမယ်လို့လေ”

“ဟယ်... မောင်ဘယ်လိုသိနေတာလဲဟင်!”

“နံရံတွေမှာ နားတွေ ရှိတယ်လေ... သေချာချင်လို့ပါ”

“ဟုတ်တယ် မောင်၊ မမ စင်္ကာပူ မသွားခင် ချုပ်တဲ့စာချုပ်၊ ဘိုးတော်က စာရွက်စာတမ်းသမားလေ... နှုတ်တစ်ထောင် စာတစ်ရွက် တဲ့၊ ပုံစံခွက်ကြီးလေ”

“ဂိုမမကလည်း ဘိုးတော်မသိအောင် အမေရိကား သွားလိုက် သေးတယ်ဆို”

“ဟုတ်တယ်... တစ်ပတ်လား၊ တစ်လလား မသိဘူး၊ ဟိုမှာ ဆွေမျိုးအရင်းတွေ ရှိတယ်လေ... ဘိုးတော် သိမသိတော့ ဂီလည်း မသိ ဘူး”

ကလူနေသော လေပြည်ခဏငြိမ်သွား၏။

သိချင်နေသောသတင်းလည်း သံတမန်ရပ်ကွက်က ရလေပြီ။

“ဂီရေ... လေပြည်က ငြိမ်သက်လို့... ရွက်လှေလေးတွေက လည်း ရွက်လွင့်လို့”

“ဟုတ်တယ်... အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ!”

“ဂိုကို ချစ်တယ်”

ပခုံးလေး လှမ်းဖက်ရင်း ပြောသည်။

“ဆိုင်လည်း မဆိုင်ဘဲနဲ့... သွား”

ဇော်ဝင်းတင့် ခွီးကနဲ သွားဖြူပြတော့ သိင်္ဂီ အူတက်အောင် ရယ် လေသည်။

“တောက်”

အံတင်းတင်းကြိတ်ထား၍ မေးကြောတွေ မာနေ၏။ ပြတင်း ပေါင်ကို အားထည့်ဆုပ်ထား၍ လက်မောင်းကြွက်သားတွေ မာနေ၏။

“ဒါဆို သူ ငါ့ကို အသုံးချတာပေါ့၊ ... ရုပ်ပြရည်းစား ဖမ်းတာပေါ့၊ ငါ့မှာတော့ ချစ်လိုက်ရတာ တုန်လို့၊ နာကျင်လိုက်တာကွာ... တောက်” ဆိုဖာပေါ်မှ ဇော်ဝင်းတင့် သူ့ကို ဘေးတိုက်ကြည့်ရင်း...

“သူငယ်ချင်း... ငါကတော့ ရတဲ့သတင်းပဲ ပြောတာနော်... စန္ဒရာရင်ထဲ ဘာရှိတယ်ဆိုတာတော့ ငါချောင်းကြည့်လို့မရဘူး... မြန်မာပြည်မှာ ရည်းစားမထားဖူးတာတော့ သေချာတယ်”

“ရှိဖူးတာ မရှိဖူးတာ ငါ့ရုမစိုက်ဘူး... ငါအသုံးတော်ခံကြီး ဖြစ်နေတာကို ရှက်တာ... ဒေါသဖြစ်တာ... ပေါက်ကွဲတာ... ယူကြီးမရ ဖြစ်တာ... ရင်နာတာကွ၊ ငါအခု ဖုန်းဆက်ခေါ်မယ်... ပြတ်ပြတ်သားသား မေးမယ်ကွာ”

“ရွှေဒေး... မင်းဒေါသဖြစ်နေတယ်... မှားလိမ့်မယ်၊ ဒေါသဖြစ် လာရင် ငါးမိနစ် နောက်ဆုတ်ပါလို့ မင်းပဲ ပြောတာလေ၊ ဒေါသနဲ့ နာရင် ဘာအမှန်တရားမှ မတွေ့နိုင်ဘူး၊ စိတ်ကိုတည်ငြိမ်အောင် လောလောဆယ်

လျော့ချလိုက်... မင်း.. မဒီတေးရှင်း လုပ်သင့်တယ်”

မေမေ ဥပုသ်စောင့်သည်။

ထိုင်ဇာဇရာ ဇော်ဝင်းတင့်ပဲ ရှိသည်။

“ငါဘာလုပ်သင့်သလဲ သူငယ်ချင်း”

“မင်း သူနဲ့ နေခင်းမှ ချိန်းထားတာဆိုတော့ ဒီမနက်ခင်း တရား ထိုင်ကွာ.. ဒါမှမဟုတ် မင်းရဲ့ယောဂကျင့်စဉ်ကျင့်ကွာ.. တည်ငြိမ်သွား လိမ့်မယ်။ နေခင်းမှာ သူနဲ့ တည်ဘက်ကို ကားလျှောက်မောင်း၊ အပြင် ရွှေခင်းတွေနဲ့ စိတ်အညောင်းဆန်း... ပြီးမှ တစ်နေရာရာမှာ အေးအေးဆေး ဆေးမေး...”

“အေးကွာ... ကျေးဇူးပဲ... ငါ စိတ်နည်းနည်း ပူကျွတ်ကျွတ် ဖြစ်သွားတယ်”

“ဒီလိုပဲပေါ့ သူငယ်ချင်းရာ... အချစ်ဟာ ချိုမြိန်ပါတယ်... နည်းနည်းစပ်တဲ့အပိုင်းလည်း ရှိတာပေါ့”

သွားဖုံးထဲ နှစ်ဝင်နေသော သူ့သွားတွေ အနည်းငယ် ပြန်ကြွလာ သည်။ ချစ်သူရေ... ငါဟာ ယောဂကျင့်စဉ်သမားဆိုတာ မေ့သွား လောက်အောင် မင်းကို ငါချစ်နေမိပါလား...။

ဖျတ်ကနဲ သတိဝင်သည်နှင့် မသိခြင်းမောဟ လွင့်စင်သွားပြီး လောဘနှင့်ဒေါသများလည်း ရွှင်းကနဲ ကွယ်ပျောက်သွားလေသည်။

အဝေးကို သူလှမ်းငေးရင်း အရောင်ပြောင်းသွားခဲ့သော ကားကို ဝရုပြုမိ၏။ ကားက သူ့အကျီအရောင်ဖြစ်သည်လေ။ စန္ဒရာ မလာခင် ဘေးအိမ်ကို ဖုန်းဆက်ခဲ့သည်။ မောင် အကျီဘာအရောင် ဝတ်လာသလဲ မေးခဲ့သည်။ အပြာနုရောင်ဟု သူဖြေခဲ့သည်ကို သတိရလိုက်၏။

သူမအရင်က နီညိုရောင်ကားလေးပါ။ ခု.. အပြာနု။

မြက်ခင်းကျယ်ပေါ် ပုံပုံလေး ထိုင်နေသော သူမက... သူ့မျက် နှာကို(ကားပေါ်က ဆင်းကတည်းက)မှန်လို ကြည့်နေခဲ့သည်ကို သူမသိ။

“မောင် ဒီနေ့ မျက်နှာတစ်မျိုးဖြစ်နေတယ်၊ ရှုတည်တည်ကြီးကွာ ပြီးတော့ ချစ်သူနဲ့ တွေ့ဖို့လာတာ၊ ခေါင်တောင် ပြီးမလာဘူး... ရေကော ချိုးခဲ့ရဲ့ လားမသိ၊ ကျွန်မကတော့ ချစ်သူနဲ့ တွေ့ဖို့ သုံးရက်လောက်က တည်းက ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားတာ... မောင့်မျက်စိအောက်မှာ ကျွန်မ လှပနေချင်တယ်လေ... ဘာအရောင်လေးနဲ့ ဘယ်အရောင်လေး တွဲဝတ် မယ်... ဘယ်အိတ်ကလေး ကိုင်မယ်... ဘယ်ဖိနပ်လေးစီးမယ်၊ လက်သည်း ခြေသည်းကအစ ဘာအရောင်ဆိုးမယ်... ကား... က...”

“မင်းက စိတ်ကူးထဲရှိတာ အကုန်လုပ်နိုင်တာကိုးကွ”

သူ့အသံ မာဆတ်နေ၏။ ထို့ပြင် သူမစကားကိုလည်း ပြတ်ချ

လိုက်သည်လေ။ သူမမျက်နှာလေး ငယ်၍ သူ့ကို ကြောင်ငေးသွား၏။

ခဏနေမှ...

“မောင့်မေမေနဲ့ အဆင်ပြေရဲ့လားဟင်!”

“မေမေဟာ လောကမှာ... ကိုယ်နဲ့ အဆင်အပြေဆုံးမိန်းမပဲ”

“ကိုဇော်ကြီးနဲ့ကော ရန်တွေဘာတွေ ဖြစ်လာသလား!”

“ဇော်ကြီးက သစ္စာရှိသွေးသောက်”

“မောင်တက်နေတဲ့ စပိကင်းကလပ်နဲ့ ယောဂသင်တန်းမှာ

ကော!”

“ပြီးသွားပြီ”

“ဒါဆို မောင် ဘယ်သူနဲ့ ဘာဖြစ်လာတာလဲဟင်!”

ခေယယလေး ကျိုးပြောနေသော သူမမျက်နှာလေးကို... သူ

စူးကနဲ တစ်ချက်... စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

ညွတ်ကနဲ ဖြစ်သွားသောစိတ်ကို ‘အဲဒါ မာယာတွေ’ ဟု သတိပေး ထူမတ်ရင်း... လည်ပင်းကြက်သားတွေကို သူမမျက်နှာဆီမှ လားရာ ပြောင်းဖို့ ခက်ခဲစွာ မောင်းနှင်ရလေသည်။

“မောင် ဘယ်သူနဲ့ ဘာဖြစ်လာလဲလို့! ကျွန်မ မေးနေတယ်လေ”

“ဘယ်သူနဲ့မှ မဖြစ်ဘူး၊ ဖြစ်နေတာက... မင်းနဲ့”

သူမ မျက်လုံးနှစ်လုံးနှင့် ပါးစပ်ပေါက်လေးပါ ဝိုင်းကနဲ ဝလုံး

မြစ်သွား၏။ ထစ်ထစ်အစ်အစ်အသံလေး ထွက်ကျလာ၏။

“ကျ... ကျွန်မနဲ့ ဟတ်... ဟတ်လား မောင်!”

“ဟုတ်တယ်!”

“ကျ... ကျွန်မ မောင့်ကို ဘာများလုပ်မိလို့ပါလိမ့်!”

“မင်း ငါ့ကို အစအဆုံး စော်ကားနေတာလေ...”

“ကျွန်မက စော်ကားတယ်၊ ဘုရား... ဘုရား၊ ကျွန်မလေ...”

ဘုရားရှိခိုးပြီးတိုင်း မောင့်ကို အာရုံပြု ရှိခိုးပြီးမှ အိပ်တာပါ”

သူမမျက်ဝန်း၌ မျက်ရည်ပေါက်တို့ တွဲရ၍ ဖြစ်လာ၏။

“ဟ... ဟ... ဟေ့...”

ကြိုးတစ်ချောင်းသာဆို ထောင်းကနဲ ပြတ်သွားနိုင်သော သုံးခွန်း သောစကား။

“ကျွန်မကို အဲသလောက် မာမာထန်ထန်ကြီး မပြောပါနဲ့!... မောင်မချစ်တော့မှာ သေမလောက် ကြောက်ပါတယ်”

“ဒါလည်း မာယာတွေပဲ...”

“ကျွန်မ ဘယ်လို မာယာများ သုံးခဲ့မိလို့လဲ မောင်ရယ်!”

“မာယာဆိုတာက လှည့်ဖြားသိမ်းသွင်းတာကွ၊ လိမ်တာညာတာ”

“ကျွန်မ မောင့်အပေါ် ဘာများ လိမ်ညာခဲ့ပါလိမ့်!... အဲလိုကြီး မကြည့်ပါနဲ့ မောင်ရယ်... ကျွန်မမျက်နှာကိုသာ ဖြတ်ရိုက်ချလိုက်ပါ၊ ရိုက် ပါမောင်... ရိုက်ပါ...”

လက်အုပ်လေး ချီမော့ရင်း မျက်ခွံလေး ပိတ်ချလိုက်၏။ မျက်ရည် နှစ်ပေါက် လျှောကနဲ မေးဖျားအောက်ထိ တောက်လျှောက်ကျသွားသည်။ ရင်ညွန့်အရပ်ဆီမှ ဖေါက်ဖေါက်ဟူသော မျက်ရည်မြည်သံ(သူမကိုယ်တိုင်) ပြန်ကြားလိုက်ရသည်။

ရက်ရက်စက်စက် လှနေသည့် မျက်ရည်မျက်နှာဆီမှ သူ့အကြည့် ကို ပြန်ရုပ်၍ ဒူးထောက်ပြီး မြက်ဖုတ်ကြီး တစ်ဖုတ်ကိုသာ အားကုန်ထိုးချ လိုက်သည်။

“အုန်း”

လန့်ပြီး သူမ မျက်လုံးပြန်ပွင့်လာသည်။

“ကျွန်မ အစအဆုံး ဘာများ မှားခဲ့လဲ မောင်ရယ်... ပြောပါ!”

“အေး... ငါပြောမယ်၊ မင်းဟာ မင်းအဖေနဲ့ စာချုပ်ချုပ်တယ်၊ ဘယ်နေ့ ဘယ်အချိန် လင်ရကြေး... လင်လောင်းရကြေးလေ၊ မင်း ငါ့ကို လင်ဖမ်းတာ၊ မင်းအဖေကို စာချုပ်နဲ့အညီ ထုတ်ပြုဖို့ တောင်းအတစ်ကောင် ကို မင်းအလှ... မင်းအလုပ်... မင်းရဲ့ကားဆိုတဲ့ ငါးများချိတ်မှာချိတ်၊ ဟောဒီမှာ... မိပြီး... အဖေဆိုပြီး ပါးဟပ်တန်းလန်းနဲ့ ငါ့ရင်နှစ်ခြမ်း... ငြိမ်းငြိမ်းကွဲအောင် မင်း... မင်း... ချိတ်ဆွဲပြတာလေ”

ပြောရင်း ဒေါသမျက်ရည်ကျနေမှန်း ကိုယ်တိုင်ပင် သူ့အ

ချစ်ကို စော်ကားတယ်ဆိုသောအသိသာ ရင်ထဲမှာ ဝုန်းဒိုင်းကြဲ ပြေးလွှားနေ၏။

“မဟုတ်ဘူး!!... မဟုတ်ဘူး မောင်... လုံးဝမဟုတ်ဘူး!!”

“ဒါဆို မင်းအဖေနဲ့ စာချုပ်ချုပ်တာ မဟုတ်ဘူးလား... ဟုတ်လား!”

“ဟုတ်... ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒါဆို စာချုပ်သက်တမ်း စေ့တော့မယ်ဆိုတာကော ဟုတ်သလား မဟုတ်ဘူးလား...”

“အဟင့်... ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒါဆို မင်း ဘာကို မဟုတ်ဘူး ပြောနေတာလဲ၊ ပြောစမ်း... ဘာကို မဟုတ်တာလဲ!!”

ဒေါသသံ မြင့်တက်လာပြန်သည်။

“မောင့်ကို ကျွန်မ ဖမ်းတာ မဟုတ်ဘူး... ချစ်တာ... မြင်မြင်ချင်း ချစ်မိတာ... ဟင့်... ဟင့်”

ဖြေရှင်းသံ တိမ်နစ်ဝင်သွား၏။

“တော်စမ်းကွာ... မင်း ငါ့ကို ချစ်တာ ပါးစပ်နဲ့ပဲ... သက်သေပြနိုင်တာ မဟုတ်လား၊ ငါ့ကို အမိဖမ်းကြောင်း ငါကောင်းကောင်း သက်သေပြနိုင်တယ်”

“ရှန်!... ကျွန်မ ဖမ်းကြောင်း မောင်ကသက်သေပြနိုင်တယ် ဟုတ်လား!”

“ဟုတ်တယ်... သက်သေမှ သက်မဲ့သက်သေ မဟုတ်ဘူး... သက်ရှိသက်သေ... သက်ရှိထင်ရှားသက်သေကွ”

သူမ အပြင်းအထန် အံ့သြလာ၏။

“သက်ရှိသက်သေ ဟုတ်လား၊ ဘယ်သူလဲ မောင်!”

“ဟုတ်တယ်... ဇော်ကြီးတို့အိမ်ကို နွားနို့ပို့နေတဲ့ ဘာဘူကြီး”

“ဘယ်လိုပတ်သက်လို့လဲ!”

“မင်းကို စတွေ့တဲ့ ဘတ်စကားပေါ်မှာ မင်းဘေးမှာ ငိုက်ချင်ဟန်

ဆောင်လာတဲ့ ကုလားကြီးလေ... ”

“ရှန်... !”

“အံ့သြမနေနဲ့ မမာယာ၊ မင်း ကားပေါ် တက်လာရင် ထုပေးဖို့တဲ့ သူ့ကို ပိုက်ဆံပေးပြီး ငှားထားတာတဲ့... ကောင်မလေးနဲ့ အဆင်ပြေသွားပလားတဲ့၊ ကဲ!... အဲ့ဒီဘာဘူနဲ့ ဇော်ကြီးအိမ်မှာ မနက်ကမှ ပက်ပင်းတွေတာ...”

သူမ မျက်လုံးများ ချာချာလည်သွား၏။

အံ့သြမှုကြောင့် ခဏတွေဝေငြိမ်သက်သွား၏။

“ကဲ... မင်းငြင်းချင်သေးလား!”

“အဲ့... အဲ့သလိုဖြစ်ခဲ့သလား၊ တကယ်ဖြစ်ခဲ့သလား!”

သူမမျက်ဝန်းတွေကို မိုးကုတ်စက်ဝိုင်းကို ပတ်ရင်း မေးလာသော

စကား။

“လာပြန်ပြီကွာ... ဒီမာယာတွေ၊ ကဲ... မင်း ငါ့ကို ပြစရာ... ဘာသက်သေရှိလဲ၊ စကားလုံးဆိုတဲ့ လေနဲ့ မူယာမာယာတွေပဲလား!”

“ကျ... ကျွန်မ အဲ့ဒီဘာဘူကြီးနဲ့ တွေ့ချင်တယ် မောင်”

“အိမ်တော့ မသိဘူး၊ နက်ဖြန် ဇော်ကြီးတို့အိမ်ကို လာမှ တွေ့နိုင်မှာ၊ ကဲ... မငဲ့သက်သေပြလေ!”

သူမ မျက်နှာနှင့် သွင်ပြင်မူယာ ချက်ချင်းပြောင်းသွား၏။

တင်းမာပြတ်သားသော လက္ခဏာတွေ ချက်ချင်းပြန်ပေါ်လာ၏။

မိန်းမတန်မဲ့ မေးကြောတွေ တင်းလာ၏။

သူမ၏နဂိုဦး ပြန်ဝင်လာပုံရ၏။

“ကောင်းပြီ... ကျွန်မ မောင့်ကိုချစ်ကြောင်း သက်သေပြမယ်၊ ကားပေါ်တက်...”

“ဂျိတ်... ဂျိတ်”

ဝှက်ကနဲ အသားကုန် မောင်းထွက်သည်။ ဘီးအယက်ခံရသော မြေဇာပင်မြက်များ မြေကြီးများ မြောက်တက်လွင့်ပျံ့ကုန်ခဲ့သည်။

မြှားတစ်စင်းလို မြက်ခင်းကို ဖြတ်ပြေးသော ကားရွေးကြောင့်

လှိုင်းစိမ်းကြီးလို ယိမ်းထိုးကာနေသော မြက်ခင်းကြီး ဒါဏ်ရာနှစ်စင်းနှင့် ကျန်ခဲ့သည်။

“ရှေး... ငေါ...”

သည်လောက် ကားမောင်းကြမ်းမည် ထင်မထား၍... ရင်တမမ ဖြစ်လာ၏။

သည်လောက် ကားမောင်းကျွမ်းမည် ထင်မထား၍... ဘဝင်တ ခုန်ခုန် ဖြစ်လာ၏။

“ဘာလဲ စန္ဒရာ၊ နာရေးကြော်ငြာ ပြိုင်တူပါတာကတော့ ချစ်သက် သေ မဖြစ်ကောင်းဘူး”

သူမ ဘာမှပြန်မပြော။

အံ့ကလေး ကြိတ်ရင်း ရှေ့တူရုသာ မျက်နှာမူပြီး... သူမကား လေးကို ခြံပေါက်မြင်းတစ်ကောင်လို ကိုင်တွယ်မောင်းနှင်နေသည်။

“မကျော်နဲ့ဦး... ကားကြီးဝင်လာတယ်”

သို့သော် သူမ,ရအောင် ဝီးကနဲ ကျော်၍ ဝေါကနဲ ယဉ်ကြောပေါ် ပြန်တင်သည်။

“ဘုရား... ဘုရား”

သူ... ဘုရားတမိသည်။

ဪ... ရတနာသုံးပါးနှင့် မေမေ့ကို ခုမှပင် သတိရတော့ သည်။

“ရှေး... ရှေး... ငေါ...”

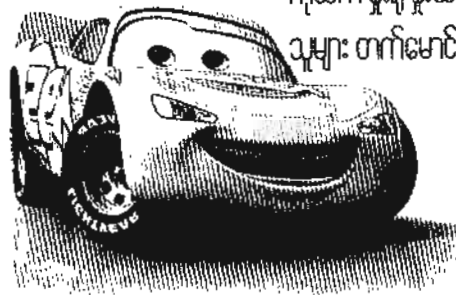

အချစ်သည်

ကားတစ်စင်းနှင့် တူ၏။

ကိုယ်က နှိုးရုံ နှိုးထားခဲ့ပါက

သူများ တက်မောင်းသွားနိုင်သောကြောင့် ဖြစ်၏။

ကျွန်း

ကနဲ ထိုးရပ်လိုက်မှ အသက်ခါတနှင့်သူ ကပ်ငြိနေသေး ကြောင်း သေချာသွား၏။ ကားခေါင်း ဦးတည်နေသည့် သံတံခါးကြီးကပင် ကနုတ်တွေနှင့် ခမ်းနားထည်ဝါလှသည်။ လျှပ်စစ်နှင့် အလိုလိုပွင့်သွားပြီး ဦးညွတ်လာသူ တံခါးမှူးကပင် အင်မတန် စမတ်ကျသောဝတ်စုံပြည့်နှင့်၊ စက္ကန့်သုံးဆယ်ခန့် ဥယျာဉ်ဆန်သောခြံထဲ မောင်းဝင်ရသေးသည်။ ရတိုက် ဆန်သော အိမ်ကြီးဘေး၌ ကားရုံရှိသည်။ Car garage ကပင်ချွန် သာမန်

လူတန်းစား မိသားစု လေးငါးစုလောက် ချောင်ချောင်လည်လည် နေထိုင် နိုင်သော အဆောက်အဦ ဖြစ်နေ၏။

တန်းစီနေသော ချစ်စဖွယ် ဝက်ဂွန် R+ အမျိုးအစား ရောင်စုံ ကားလေးစီးကြားကို သူမ ခေါင်းထိုးဝင်၍ရပ်လိုက်သည်။

“ကျွန်း...”

“ဆင်းလို့ရပြီ မောင်... ကြားတယ်လို့တော့ မထင်နဲ့၊ အဲဒါ ကျွန်မကားတွေချည်းပဲ၊ မောင်နဲ့တွေ့ပြီးမှ ထပ်ဝယ်ထားတာ... မောင် ဝတ်တဲ့ အဝတ်အစားအရောင်နဲ့ အနီးစပ်ဆုံး ဟာမိုနီဖြစ်တဲ့အရောင်ကို မောင်းထွက်လာမလို့”

ပုံမှန်အသံ ဖြစ်သော်လည်း မျက်နှာက ခက်ထန်နေဆဲ၊ အကျိုးအ ရောင်မေးတာ ဒါကိုး။

“အဲဒါ သက်သေလား!”

“သက်သေအသေးစားလို့ ပြောလို့ရတယ်၊ ဒါ အဓိက မဟုတ်သေး ဘူး... လာ...”

အိမ်မကြီး တံခါးဖွင့်ပေးသူကလည်း ဝတ်စုံတူနောက်တစ်ယောက် ဦးညွတ်လျက်ပါပင်။ ဝင်လိုက်သည်နှင့် အေးကနဲ... မွှေးကနဲ... စိမ့်ကနဲ ဖြစ်သွား၏။ လူသည် နန်းတော်တစ်ခုထဲ... ရာသီဥတုအသစ်တစ်ခုထဲ ရောက်သွားသလို၊ ကျုံ့ဝင်သွားသလိုလို ခံစားလိုက်ရသည်။

“အန်တီမေ”

“လာပါပြီ သမီး”

“သော့တွေအားလုံးပေး”

ပျာပျာသလဲ ပြေးထွက်လာသော... ဘဏ္ဍာစိုးဟန် အမျိုးသမီး ကြီးက... ခါးက သော့တွဲကြီးကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် ပေးသည်။

“ဖေဖေအခန်းသော့ပြ”

“ဒီ... ဒီဟာ သမီး”

သူ ဧည့်ခန်းထဲ ထိုင်ကျန်ရစ်ရန် နေရာထိုင်ခင်း ရွေးနေစဉ်... “လာပါ... မောင်၊ ကျွန်မနောက်က လိုက်ခဲ့ပါ”

“ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ စန္ဒရာ... ဆိတ်ကွယ်ရာကြီး... ဥဇာ”

“ဒီအိမ်မှာတော့ ကျွန်မက ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဆန်ကြမ်းပဲ၊ ကဲ... သက်သေပြတာ ကြည့်ချင်ရင် လိုက်ခဲ့ပါ... ဦးကောက်ညှင်း”

ပြောပြောဆိုဆို ဆလင်းဘက်ခံနှင့် ကားသော့ ဆိုဖာပေါ် ပစ် တင်ပြီး ကျွန်းလှေခါးပေါ် ခပ်ဆောင့်ဆောင့် တက်သွားတော့သည်။

သူ အန်တီမေကို မလုံမလဲကြည့်ရင်း သွားအနည်းငယ် ဖြိုပြနေစဉ် လှေခါးပေါ်က ခြေသလုံးအလှနှင့် လှည့်ပြောလိုက်သည်က...

“ကျွန်မ လူကြီးမင်းကို ဆိတ်ကွယ်ရာမှာ... ဇော်ကားမော်ကား မတော်မတရားလုပ်မယ်ထင်ရင်... ရှင့်လုံခြုံရေးအတွက် အန်တီမေကို အလကား ငှားလို့ရတယ်နော်”

“နေ... နေပါ... မ... ငှား... ငှားတော့ပါဘူး”

သူမ၏အလှတစ်ပါးဖြစ်သော ခြေသလုံးနှင့် ခူးခေါက်ခွက် ညက် ညက်လေးကိုတော့ မကြည့်ဖြစ်အောင် အတော်ရှောင်ရပါသည်။ သူမမခင် အခန်းသော့ ဖွင့်သည်။ ထိုသော့နှင့်ပင် ဧရာမ ကျွန်းဘီဒိုကြီးကို ဖွင့်သည်။ ဘီဒိုနံရံ၌ သော့တစ်စုံ ရှိနေပြန်သည်။ ထိုသော့နှင့် ဗီဒိုထဲက အံ့ဆွဲလေးကို ဖွင့်သည်။ အံ့ဆွဲထဲက သော့တစ်ချောင်း ထွက်လာပြန်သည်။ ထိုသော့ကို ယူ၍ မီးခံသေတ္တာထဲ ထိုးထည့်လိုက်သည်။ ထိုးထည့်လိုက်ပြီးမှ မီးခံ သေတ္တာရှိ ဂဏန်းတွေပါသော စက်ဝိုင်းဘုသီးကို လှည့်လေသည်။

x x x x ကို တစ်လုံးချင်း လှည့်သည်။

“မှတ်ထားနော် အဲဒါ ကျွန်မမွှေးနဲ့... ဖေဖေနဲ့ ကျွန်မပဲ သိတဲ့ (password)။ အဲ... လူကြီးမင်းအနေနဲ့ ဒီအိမ်ကို ဖောက်ချင်ရင် အဲဒါ သိမှ... နို့မို့ လက်ချည်းသက်သက် ပြန်ရမှာ”

သံမဏိတံခါးခွက် ပွင့်လာသည်။

ဘုရား... ဘုရား။ သည်လောက်များသော ဒေါ်လာငွေစက္ကူ တွေကို ရုပ်ရှင်ထဲမှာသာ သူမြင်ဖူးသည်။ အုပ်လိုက် အထပ်လိုက်။

“ဒါတွေ သယ်ဖို့ပြုဖို့ ခက်နေရင် လွယ်လွယ်ကူကူ ဟောဒီ ငွေတ လေးတွေပဲ ယူသွား”

လက်သီးဆုပ်ခန့် ဗူးကလေးတွေ တန်းစီနေသည်။ တစ်ဗူးယူ၍ ကလစ်ကနဲ ဖွင့်ပြသည်။ အလင်းအားနည်းနည်းထဲမှာပင် ဝင်းပြက်နေသော တွင်းထွက်စိန်ပွင့်များ။

သူ့လောဘမထွက်... ထောင်းကနဲ ဒေါသထွက်လာသည်။

“ခင်ဗျားလေး ကျုပ်ကို ဒီအထိခေါ်ပြီး သက်သက်မဲ့ ဖော်ကားနေတာလား... !!”

သူ့အသံက စိန်ထက်ပင် အေးစက်မာကျောနေတော့သည်။

“ဆော့နိုး... ကျွန်မ လောကြီးသွားတာ၊ ဒါတွေကို မောင့်လောက်မမက်ဘူးလို့ သက်သေပြနေတာပါ... ဒါလည်း အသေးစားသက်သေပါ... ဟောဒီမှာ အဓိက... အကြီးစားသက်သေ...”

အံ့ဆွဲထဲက စာရွက်နှစ်ရွက် ထွက်လာသည်။

“ဒါပဲ ဖအေနဲ့သမီး သဘောတူစာချုပ်၊ ဟောဒါ မိတ္တူ... ဟောဒါ မူရင်း၊ ရော့... မောင် မိတ္တူယူထား၊ ဖတ်ကြည့်ဖို့ လိုအပ်တယ်၊ ဟောဒီ မူရင်းကတော့... လားထား...”

“မြီး... မြီး”

ပြောပြောဆိုဆို အစိပ်စိပ်အမွှာမွှာဖြစ်အောင် ဆွဲဖြုတ်တော့သည်။ တားဖို့လည်း မမိတော့၊ ကြည့်နေလိုက်သည်ပေါ့၊ မိတ္တူကို အိတ်ကပ်ထဲ ခေါက်ထည့်ထားလိုက်သည်။ သူမ ကြေကြေကွဲကွဲ ဆွဲဖြုတ်ရင်း... မျက်ရည်ပေါက်ကြီးငယ် ကျနေပါတော့သည်။ ငြိမ်သက်သွားမှ...

“ကိုယ်ကတော့ ဘာအဓိပ္ပါယ်လဲဆိုတာ ခုထိ မသိတာ အမှန်ပဲ”

“ရှုနဲ့... ဘာအဓိပ္ပါယ်လဲဆိုတာ မသိဘူး ဟုတ်လား! ဒီလောက်လုပ်ပြနေတာတောင် မသိရင်တော့ ပြောပြရတော့မှာပေါ့”

လက်ခုံနှင့် မျက်ရည်သုတ်လိုက်ပြီး...

“ဒီစာချုပ်ကြောင့် ကျွန်မ ခါတော်မီ လင်ဖမ်းတယ်ဆိုတဲ့... မောင့်စွဲချက်လေ... ကျွန်မ... စန္ဒရာဆိုတဲ့မိန်းမက အဲဒီစာချုပ်ကို လက်နှီးစုတ်လောက်တောင် ဂရုမစိုက်ဘူးဆိုတာ ပြတာလေ... အခုလို လွယ်လွယ်လေး လျော့ကနဲ ဝင်ပြီး... အချိန်မရွေး မြီးကနဲ ဆွဲဖြုတ်လို့ရတယ်

ဆိုတာ သက်သေပြတာလေ... ဖေဖေက အမွေဖြတ်မှာတို့၊ သမီးအဖြစ်က စွန့်လွှတ်မှာတို့လည်း နည်းနည်းမှ ဂရုမစိုက်ဘူးဆိုတာ ပြတာလေ... ဟောဒီပိုက်ဆံတွေကိုလည်း ဟောသလို ဆွဲချပြီး...”

ပြောနေရင်းက ပိုက်ဆံထုတ်တွေကို တပုန်းပုန်း တပုတ်ပုတ် ပြုတ်ကျလာအောင် ဆွဲချပါတော့သည်။

ပွဲကြမ်းနေပြီမို့...

“တော်ပြီ... တော်ပြီ၊ မောင်... သဘောပေါက်ပြီ၊ မောင်... နားလည်ပြီ၊ ဟေ့!... တော်လောက်ပြီဆို”

ပြောဆိုမရ၍ လက်မောင်းရင်း ချိုင်းအောက်က ဆွဲမပြီး အခန်းအပြင်သို့ ဆွဲထုတ်ရတော့သည်။

“မောင် ကျွန်မကို အင်အားမသုံးနဲ့... အင်အားမသုံးပါနဲ့”

အခန်းဝတွင် အန်တီမေ ရောက်နှင့်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

သူမကို လွှတ်ချလိုက်ပြီး...

“မောင် အင်အားမသုံးဘူး၊ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် အောက်ထပ်ဆင်းမယ်... လာ”

သူမ ထိန်းနိုင်သွားပုံရ၏။

“အန်တီမေ သွားမသိမ်းနဲ့နော်... အဲဒီအတိုင်း ထားလိုက်”

“အေးပါကွယ်... အေးပါ... ပဲခူးက ပြန်လာရင် အဲဒီအတိုင်း ပြလိုက်ပါမယ်”

ဧည့်ခန်းထဲ ပြန်ရောက်သောအခါ သူမ ပိုမိုတည်ငြိမ်လာ၏။ သူမ ဖေဖေ ပဲခူး(ဗဂိုး) တစ်ညအိပ်သွားကြောင်း၊ နို့မို့ဆို ဖေဖေရှေ့တွင်ပင် ဆွဲဆုတ်ပြနိုင်ကြောင်း ပြောအပြီး...

“ကျေးဇူးပြုပြီး ဖအေနဲ့သမီး ချုပ်တဲ့စာချုပ်ကို ဖတ်ကြည့်ပါမောင်”

အိတ်ထဲက ထုတ်ပြီး ဖွင့်ဖတ်ကြည့်သည်။ ဖတ်ရင်းဖတ်ရင်း အံ့မြူးသလိုလို ရယ်ချင်သလိုလိုကြီး ဖြစ်လာသည်။

အတိုချုပ်မှာ...

ဆယ်တန်းအောင်မှ ရည်းစားထားခွင့် ရှိသော်လည်း ကွန်ပျူတာ ဘွဲ့ရပြီးသည်အထိ ရည်းစားမရှိလာ၍ ဖခင်တစ်ယောက်အနေနှင့် စိုးရိမ် ပူပန်မိလာကြောင်း...

စက်ာပူ ပညာတော်သင် သွားစဉ်အတွင်း ချစ်သူရည်းစား... (ထို့ထက်) ဘဝကြင်ဖော်ရအောင် ရှာဖွေပါမည်ဟု သမီးဘက်က ကတိပြု ပါကြောင်း...

နောက်ဆုံး သမီးအသက်(၂၅)နှစ်တင်းတင်းပြည့်သည်အထိ ဘဝ ကြင်ဖော်ရှာမတွေ့နိုင်ခဲ့ပါက ဖခင်နှင့်သမီး၏ မျိုးဆက်ပြန့်ပွားရေးတာဝန် သည် ဖခင်၏ပခုံးထက်သို့ ကျရောက်လာပြီဟု တစ်ထစ်ချ ယူဆ၍ မိဘတို့ ဝတ္တရားရှိသည့်အတိုင်း... တဲ့။

“ဟင်း... ဟင်း... အဟီး... စာချုပ်ကလည်း ရယ်စရာကြီး”

“ဒါ ရယ်စရာ မဟုတ်ဘူး... သူများသားအဖ အတည်ပေါက် ချုပ်ထားတာ... ရှေ့နေလက်မှတ်ပါ ပါတယ်၊ ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်မ လက်မှတ်အထက်က လက်ရေးနဲ့စာကို တစ်ဆိတ်လောက် ဖတ်ကြည့်ပါဦး လူကြီးမင်းရှင့်...”

သူမပြောမှပင် လက်ရေးနှင့် ထပ်ဖြည့်ထားသောစာကို သူမြင် သည်။

“ဆောရီး... လက်ရေးကို မိတ္တူကူးထားတော့ သိပ်မထင်လို့... မှတ်ချက်တဲ့... အကယ်၍ ဖခင်ဖြစ်သူသည် သမီး မလိုချင်သူအား ဇွတ် သော်လည်းကောင်း၊ အကွက်ချ စီစဉ်၍သော်လည်းကောင်း၊ ချောင်ပိတ် ၍သော်လည်းကောင်း... အဓမ္မ ပေးစားလာပါက မိုးမီးလောင်မည်မှတ်၊ ပုံ-စန္ဒရာတဲ့...”

သူမမျက်နှာ တင်းမာနေသဖြင့် သူ မရယ်မိအောင် ထိန်းသော် လည်း ပြုံးမိသည်။

မာလှချည် မာနလေးရယ်။

စန္ဒရာ လေးနက်စွာ စဉ်းစားနေသည်ကို မျက်ခုံးကို ကြည့်၍ သူသိသည်လေ။ အလေးအနက် စကားပြောတော့မည့်ပုံလည်း ပေါ်နေ

သည်။

“လူကြီးမင်းရဲ့တရားခံပြသက်သေ နွားနို့ကုလားကြီးကို ကျွန်မ ငှားတာမဟုတ်ဘူး၊ ဒါဆို... ဘယ်သူငှားသလဲ!!... ဘယ်သူငှားသလဲ!!”

နောက်ဆုံးစကားလုံး ဘယ်သူငှားသလဲ၌ သူမအသံ ကျယ် လောင်အက်ရနေ၏။

“အဲဒီမှာ အဖြေပဲ၊ အစ... အဆုံး စန္ဒရာ လိုက်မယ်၊ တွေ့ကြ သေးတာပေါ့”

အိမ်ကြီးအပြင်၌ ဝင်းကနဲ လက်သွားပြီး မိုးခြိမ်းသံကိုမူ လုံးဝ မကြားရ။ အသံလုံစနစ် ဖြစ်ပုံရ၏။

အိမ်ထဲမှာတော့ ပေါက်ကွဲတော့မည့် ဗုံးတစ်လုံး။

နောက်နေ့မနက်...။
ဇော်ဝင်းတင့်အိမ်ရှေ့သို့ R+ လေး ထိုးဆိုက်လာ၏။ ကျောအေး သူ့ အလျင်စလို ဆင်း၍ ခြံတံခါးဝ ခေါင်းလောင်းကို လှုပ်၍...

“ဇော်ဝင်းတင့်... ဇော်ကြီးရေ၊ ဧည့်သည်ပါတယ်ဟေ့... ဧည့်သည်”

ပုဆိုးနှင့် မျက်နှာဖွတ်ရင်း အိမ်တံခါးဝ၌ ဇော်ဝင်းတင့် ပေါ်လာ၏။ ကားမြင်မှ တကယ်နိုးသွားပုံရ၏။

“ဟ... တကယ်ပါလာတာကိုး”

ဇော်ကြီး ပြုံးပြာသွား၏။ သူနှင့် သီကီကိစ္စပဲဟု တစ်ထစ်ချ တွက်သည်လေ။ ခြံတံခါး ဖွင့်ထွက်ထွက်ချင်း...

“ကျ... ကျွန်တော်တို့ တကယ်တန်းကို မေတ္တာသက်ဝင် ချစ်ခင်နေကြတာပါ။ တကယ်က ကျွန်တော့်အပြစ်တွေပါ... ချစ်... ချစ်လို့ပါ”

စန္ဒရာက ကြောင်အမ်းသွားပြီး သူမမျက်စေ့ထဲ ဇော်ဝင်းတင့်နှင့် နို့ကုလားကြီး ဖက်နမ်းနေပုံ မြင်လာသည်။ စန္ဒရာ မျက်လုံးမှိတ် ခေါင်းယမ်း ထုတ်ရင်း မြင်နေသော မြင်ကွင်းကြီးကို ဖျောက်ယူရသည်။ သိပ်မရ... မြင်ဆဲပင်။

“ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်တာကြီးရှင်”

ဇော်ဝင်းတင့် လက်ကာခြေကာနှင့်...

“ဖြစ်... ဖြစ်နိုင်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ သူလည်းလူ ကိုယ်လည်း လူပဲ”

“နေပါဦး... နို့ကုလားကြီးနဲ့ ရှင်နဲ့က အဲသလောက်တောင် ဖြစ်နေကြပါလား!”

“ဗျာ... အစ်မ”

ဟေ့ကောင် ရွှေဒေး၊ ဘာတွေလဲဟူသော မျက်နှာငယ်နှင့်... ကျော်ဒေးယျကို မေးဆတ်သည်။

သူက မသိဟန်ဆောင်၍ ရယ်နေရာမှ...

“ဟေ့ကောင်... နွားနို့ကုလားကိစ္စ လာတာကွ”

“ဟူး... တော်ပါသေးရဲ့၊ ဘာလဲ... နွားနို့ယူမလို့လား!”

“မဟုတ်ဘူးရှင်... လူကို လိုချင်တာ”

“ဒါတော့ မတင့်တယ်ပါဘူးဗျာ၊ ခင်ဗျားမှာ... ဒီကောင် ငုတ်တုတ်ကြီး ရှိနေတဲ့ဟာ”

သူ ဝင်ရှင်းရတော့သည်။

“လူကို တွေ့ချင်လို့၊ အရေးတကြီးကိစ္စရှိလို့ ခေါ်သွားမလို့”

“အဲလိုပြောပါဗျာ၊ လာတော့မယ်... ဟော... ဟိုမှာ စက်ဘီးကြီးနဲ့

လာနေပြီ”

ဘာဘူကြီးနွားနို့ချင်တွယ်နေသည်ကို စောင့်ရသေးသည်။

သူတို့ကို မမြင်သေး၊ နို့ပုလင်း ဇော်ဝင်းတင့်ကို ပေးရင်း...

“ကုလားနော်... ပါနီမရောဘူး၊ ပုံးထဲ ပါနီခဲပြီး တစ်ခါတည်း... ညှစ်ချတယ်၊ မုသာဝါဒနော်... ငါးပါးသီလမှာ အပြစ်အကြီးဆုံးပုဒ်မဖြစ်တယ်”

ပြောပြီး စက်ဘီးပေါ် အတက်...

သူဝင်ရတော့သည်။

“အနည်း... ကိစ္စနည်းနည်းရှိလို့၊ ဒီအစ်မလေးက စကားနည်းနည်း ပြောချင်တယ်တဲ့”

ဘာဘူကြီး မှတ်မိသွားပုံရသည်။

“ဟာ... အမ္မလေးက ကျွန်တော့်ကို မှတ်မိပါလား၊ ကျွန်တော်နော်... ဘတ်စ်ကားပေါ်မှာနော်၊ အမ္မလေးဘေးမှာ ထိုင်ဖူးတယ်... ဟဲ... ဟဲ... ဌ”

“ဟုတ်တယ် ဘာဘူကြီး၊ အဲဒီကိစ္စ လာခဲ့တာပဲ... အဲဒီနေ့က ဘာဘူကို ပိုက်ဆံပေးပြီး ငှားတာဘယ်သူလဲ... ! အဲဒါသိချင်လို့”

ပြောရင်းက စန္ဒရာက ပိုက်ဆံတစ်ထပ် ပေးလိုက်သည်။

ကုလားက အရေးထဲ ပိုက်ဆံကို တံတွေးဆွတ်၍ ရေနေသေးသည်။

“အစ်မ္မလေး စိတ်မရှိနဲ့နော်... ဟောဒီတစ်ရွက် သိပ်နေမကန်းဘူးလဲပေးပါ”

ဇော်ဝင်းတင့်က ပါးစပ်လှုပ်ရုံ ဆဲသည်။

စန္ဒရာက အသစ်တစ်ရွက် လဲပေးသည်။

“ကုလားကို နှစ်ထောင်ပေး ငှားတာနော်၊ ဟို... ကုလားစပယ်ရာ

ငှက်ရိုးကျော်၊ ကုလား ကောင်းကောင်းမှတ်မိတယ်”

“ဒါဆို အဲဒီနို့ပုံးနဲ့ စက်ဘီး ဒီမှာ ခဏထားခဲ့၊ ကျွန်မတို့ ကားဂိတ် အစကို သွားမယ်... တွေ့ရင် ပိုက်ဆံထပ်ရမယ်”

“ကုလားနော်... ပက်ဆပ်ရမယ်နော်၊ ပိကင်းအထိ လိုက်တယ်”
“ဂျိတ်... ဂျိတ်... ပူး”

အချစ်သည်...
ရွာနီနှင့်တူ၏။
ကိုယ်ပိုင်ဝယ်
ကိုယ်တိုင်မွေး
(ကိုယ်တိုင်ဖို့...အိပ်ပေး...)
ကိုယ်တိုင်မညှစ်နိုင်သမျှ
စစ်စစ်ရဖို့ခက်သည်ပေ။

မ နက်ခင်းမို့ ဂိတ်ထိုးဆဲ ဂိတ်စောင့်ဆဲ ကားတွေ အများကြီး ခွဲနေသေး၏။ ကားဝင်းထဲ မောင်းဝင်လာသော ကားလေး... ယာဉ်အ ဆွက် လမ်းလွတ်ရာ၌ ထိုးရပ်သွား၏။ ဘာဘူ ဆင်းလာသည်။

“ကားတွေနော်... ဆင်တူယူနီဖောင်း ရှိတယ်၊ ကုလားနော်... တားနံပါတ် မှတ်ထားတယ်၊ ဟိုမှာ ကားရှိတယ်နော်... ငှက်ရိုးရှိတယ်၊ ကုလားသွားရှာခဲ့မယ်... ခဏစောင့်”

မကြာခင် အိမ်သာဘက်မှ စပယ်ယာ ကိုငှက်ကြော်တဲ့ ဘာဘူ

လက်မောင်းဆွဲ၍ ပြန်လာသည်။ ယက်ကန်ယက်ကန် ပါလာသော ကိုဌာန်
ကြော်သည် စန္ဒရာကို မြင်သည်နှင့် မျက်လုံးပြူး မျက်ဆံပြူး၍ သွေးဆုတ်
တော့မလို ဖြစ်သွား၏။

“သူပဲ အမေလေး၊ ကျွန်တော့်ကို ပက်ဆပ်ပေးပြီး ခဏငှားတာ”

“ဟေ့... ဘာဘူ၊ ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ!”

“မုသာဝါဒနော်... ပုဒ်မကြီးတယ်”

“ကဲ... ဘာဘူကြီး ရပြီ၊ ရော့... ပေးမယ်ဆိုတဲ့ ပက်ဆပ်”

“မရမ်းသီးပါ အစ်ကို... ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ အမေလေး ခွင့်ပြုပါ”
သူမက ခပ်ပြုံးပြုံးမျက်နှာနှင့်...

“ကဲ... ကိုဌာန်ရိုးလား ကိုဌာန်ကြော်လား၊ ကျွန်မမေးတာကို...”

အရိုးသားဆုံး ဖြေပါ”

အိမ်သာသုံးစက္ကန့်ကို ယောင်ယမ်း၍ နဖူး... မျက်နှာ... ပါးစပ်ပါ
သုတ်ရင်း...

“ဟုတ်...”

“အခုန နိဘာဘူကို ငှားပြီး... ကျွန်မဘေးမှာ ပိတ်ထိုင်ခိုင်းမယ်၊
ဟောဒီ ခရီးသည် တက်လာရင် ထပေးရမယ်လို့ ညွှန်ကြားတာ ဘယ်သူလဲ၊
အမှန်အတိုင်းပြောပါ”

ကိုဌာန်ကြော် မျက်နှာငယ်၊ မျက်လုံးကလယ်ကလယ်နှင့်...

“ကျ... ကျွန်တော့် ဆ... ဆရာ... ဒ... ဒရိုင်ဘာ ကိုအုန်း
မောင်ပါခင်ဗျ”

စန္ဒရာ အောင်မြင်စွာ ပြုံးလိုက်သည်။ သဲလွန်စတစ်ခု ထပ်ရပြီ။

“ရှင့်ဆရာ သွားခေါ်ပေးပါ”

“ဟို... ဟို... ဟိုမှာ လာ... လာနေပါပြီ”

“ရှင် ကားပေါ်မှာတုန်းက မထစ်ပါဘူး၊ ခု ဘယ်လိုဖြစ်လို့ ထစ်နေ
တာလဲ”

“ငြိလ်... ငြိလ်တုဆီက ကူး... ကူးတာပါ”

“ဘယ်သူလဲ! ငြိလ်တုက”

“ဘုန်း... ဘုန်းကြီးကျောင်း... ကျောင်းသား သုခပါ”

သူမ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်ကြီး မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်ပြန်သည်။ အထေးက
လာနေသော ဒရိုင်ဘာ ကိုအုန်းမောင်က သူမကို မမြင်သေး။ လေကလေး
တချွန်ချွန်နှင့် ပခုံးပေါ် တဘက်ကလေး ပစ်တင်လိုက်သည်။

ပြီးမှ ဟိုက်ကနဲ တွေ့သွား၏။ တန့်ကနဲ ရပ်သွား၏။

“ရဲရဲလာပါ ဦးအုန်းမောင်၊ ကျွန်မ သရဲသဘက် မဟုတ်ပါဘူး”

“ဟဲဟဲ... ဘာကိစ္စ ဝင်းထဲကို လိုက်လာတာလဲ မမလေး”

“အရေးကြီးကိစ္စရှိလို့ လာတာပေါ့ရှင်၊ ကဲ... ကျွန်မမေးမယ်၊
နီကုလား ဘာဘူကို ကျွန်မဘေးမှာ ပိတ်ထိုင်ခိုင်းတဲ့ကိစ္စပါ၊ အဲဒါ ဘယ်သူ
ခိုင်းတာလဲ!”

“ဟဲဟဲ... ဘယ်သူမှ မခိုင်းပါဘူး... ကျွန်တော် ကျီစယ်တာပါ
မမလေး ဟဲ... ဟဲ”

“ရှင်နဲ့ကျွန်မကြားမှာ နောက်ပြောင်ကျီစယ်တာ ဘယ်တုန်းက
ရှိခဲ့ဖူးလို့လဲ! ကျွန်မ အဆင့်အတန်း ခွဲပြောတာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ မမလေး
သို့မခေါ်ကြဖို့ ကျွန်မပြောတုန်းက... ကျွန်တော်တို့က လေးစားမှုနဲ့ နှုတ်
ကျိုးနေကြလို့ပါလို့ ရှင်ပဲ ပြောခဲ့တာလေ၊ လေးစားသူကို နောက်ပြောင်
ကျီစယ်လေ ဖြန်မာမှုမှာ ရှိသလား!”

“မရှိပါဘူးခင်ဗျ”

“ကဲ... ကျွန်မ ဘာမှဆက်မမေးတော့ဘူး၊ အိမ်ကကား ဒီဝင်းထဲ
အဲ... ဒီလိုင်းထဲမှာ ဘယ်နှစ်စီးရှိလဲ”

“ဆယ်စီးပါ မမလေး၊ တစ်စီးထွက်သွားပါပြီ”

“ကောင်းပြီ... ကျန်ကိုးစီးက ဝန်ထမ်းတွေ ခေါ်ပေးပါ... အမြန်
ဆုံးနော်၊ ဟော့ဒီရှေ့မှာ လာတန်းစီ”

သိပ်မကြာခင် လူသုံးဆယ်ကျော်ခန့် စန္ဒရာရှေ့၌ တန်းစီနေကြပြီ
ဖြစ်သည်။ စန္ဒရာက အားလုံးကို ခြုံကြည့်လိုက်ပြီး...

“ကျွန်မမှတ်မိတယ်၊ ရှင်ထွက်... အို... ထွက်သွားဖို့ ပြောတာ
မဟုတ်ဘူး၊ ရှေ့ကို သုံးလှမ်းထွက်”

“မ...မ...မလေး၊ ကျ...ကျွန်တော်...က လူ...လူပေါင်းများ
အဲ...မှား...တာ မဟုတ်ဘူး၊ လူ...လူများပေါင်း...ပေါင်းမိတာ၊
သူ...သူနဲ့”

ဘုန်းကြီးကျောင်းသားအဖြစ် သရုပ်ဆောင်သူနှင့် ဟိုဘက်တောင်
မှာ ဘုံဆိုင်မရှိဘူးဟု စန္ဒရာရုံးခန်းနား ပြောသွားသူက ဇူးတုန်တုန်နှင့်
ငှက်ကြော်ကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

“ရှင်တို့နှစ်ယောက် ရှေ့ကိုထွက်”
တောဂေါ်လီ မပန့်တပန့် ကုလားဒိန်နှစ်ယောက်။
“ဟင်းဟင်း...ဆင်းရင် လိုက်တွန်းမယ်ဆိုတဲ့ နှစ်ယောက်၊ ကဲ!
တွန်းလေ...တွန်းပါ...”

“မတွန်းရဲပါဘူးခင်ဗျာ...အလုပ်သဘောပါ”
“တွန်းပါ...ကျွန်မက လိုက်တွန်းသူ မရှိလို့...တွန်းရဲသူ ရမှာ
ပဲ”

ပြောရင်း သူ့ကို စွေ့ကနဲတစ်ချက် စောင်းကြည့်လိုက်သေးသည်။
သူပြီး၍ လူပိုင်းထဲက တစ်လှမ်းနှစ်လှမ်း ဆုတ်ရှောင်သည်။

“ကောင်းပြီ...အဓိက တရားခံတော့ မိပြီ၊ အဲဒီတန်းစီနေတဲ့
အထဲက ဘာမှသရုပ်မဆောင်ဘဲ ပွဲကြည့်ရုံသက်သက် ထိုင်စီးလိုက်ငေးတွေ
လက်ညှိုးထောင်ပြပါ”

ရုတ်တရက် ဘယ်သူမှ မထောင်။
“မောင်...ကားထဲက စန္ဒရာပိုက်ဆံအိတ် ယူလိုက်ပါ၊ ဖူးစာရေး
တဲ့ မြားနတ်မောင်တွေကို ဆုချချင်လို့ပါ”

ထိုစကားကြားမှ တကယ်ပါလာသော ပရိသတ်တွေ လက်ညှိုးထ
ထောင် ကြတော့သည်။ သူ့ထက်ငါ မြင့်အောင် ခြေဖျာပါထောက်လို့။

“မောင်...အဲဒီအိတ်ထဲမှာ လက်သည်းနီဗူး ရှိတယ်၊ ကိုငှက်
ကြော်ကို ပေးလိုက်ပါ၊ ထောင်တဲ့လက်ညှိုးတွေကို လက်သည်းနီ လိုက်ဆိုး
ပေးလိုက်ပါ ကိုငှက်ကြော်”

“ဟာ!” “ဟိုက်!” “အငိုက်ကွာ!” “သေပြီ ဆရာ!”

အာမေဇိုတ်သံ ပွက်လောညံသွားပြီး လက်ညှိုးတွေ တဖြည်းဖြည်း
ပြီး၍ ကျိုးကျလာသည်။

“ဘာမှ မဖြစ်စေရပါဘူးရှင်၊ အဲဒီလက်သည်းနီကို တစ်နေရာမှာ
လိုအပ်ရင် သက်သေပြဖို့ပါ၊ ပြပြီးရင် လက်ညှိုးတစ်ချောင်းကို တစ်သောင်း
ဘောက်ဆူးပေးမယ်လို့ ကျွန်မကတိပြုပါတယ်”

ခုမှပင် လက်ညှိုးတွေ လေထဲ တလူလူ လွင့်လာသည်။
လန်းလာသည်။

“မမလေး...ကျွန်တော့် ခယ်မနှစ်ယောက် ပါသေးတယ်”
“အေး...ပေးမယ်”

“ကျွန်တော့်ဘကြီးနဲ့ ဂျိုးတော်လည်း ပါသေးတယ်”
“ရစေ့မယ်”

ဪ...ငါ့ကိုပဲ လွှမ်းမိုးနိုင်မယ်ထင်တာ၊ ပရိသတ်ဗိုလ်ပုံကိုလည်း
လွှမ်းမိုးနိုင်သူလေးပါလားဟု...သူ ရင်တွင်းတစ်နေရာက အော်မြည်သံ
ထွက်လာ၏။

တစ်စတစ်စ အခြားယာဉ်မောင်းများ၊ ဝန်ထမ်းများ ဝိုင်းကြည့်
လာချေပြီ။ မျက်လှည့်ပွဲလို လူစည်လာနေပြီ။

“စန္ဒရာ...ပရိသတ် များလာပြီ၊ တာဝန်ချိန်ကြီး သိပ်မကောင်း
ဘူး...မြန်မြန်ဖြတ်တော့”

“ကျေးဇူးပဲ မောင်၊ ကျွန်မသတိမထားမိဘူး”
ငေးကြည့်နေသော ပရိသတ်ဘက် သူမ မျက်စေ့တစ်ချက် ဝေ့၍
သူ့မူလ ပရိသတ်ဆီ မျက်နှာပြန်မူသည်။

“ကဲ...ဦးအုန်းမောင်နဲ့ အဓိက သရုပ်ဆောင်အဖွဲ့ နက်ဖြန်
လုပ်ခ အပြည့်နဲ့ နားရက် ကျွန်မပေးတယ်၊ ပြီးတော့ ကျွန်မ ချီးမြှင့်စရာရှိလို့
ကျွန်မအိမ်ကို မနက်(၉)နာရီ လက်ဖက်ရည်သောက် ကြွကြပါ၊ ပြီးတော့
လက်သည်းနီ အဖွဲ့ကို ကျွန်မထပ်ချိန်းပါမယ်၊ လက်သည်းနီတော့ မပျက်
ပါစေနဲ့...အတုဆိုးဖို့လည်း မကြိုးစားပါနဲ့၊ အဲဒီလက်သည်းဆိုးဆေးဟာ
မြန်မာပြည်မှာ မရှိပါဘူး၊ အားလုံးကို လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ဘယ်သူက စလိုက်သည်မသိ... တဖြောင်းဖြောင်း လက်ခုပ်သံ ထွက်လာအပြီး လက်ခုပ်ဩဘာသံကြီး ဘဝင်ညံ့သွားတော့သည်။

ထို့နောက်... အိုအောင်မင်းအောင်ပေါင်းရပါစေ ဟူသောအသံ ကြီးက ညံ့ထွက်လာသည်။ ဆက်တိုက်ပင် အတိုင်အဖောက်သံကြီး မစ တော့ပြီ။

“ဂျိတ်... ဂျိတ်”
ကားပေါ် ရောက်နေပြီ... စက်နှိုးနေပြီ၊ ကျော်ဒေးယျက မောင်း မထွက်။

“မောင်... မောင်းတော့လေ...”
“နားအရသာခံနေတာ မိန်းမရ ပြဿနာတွေလည်း ရှင်းသွားလို့”
“ဘာပျော်နေတာလဲ... ပြဿနာက အခုမှ စတာ၊ ပြီးတော့ လူကို မိန်းမတဲ့... ကဲဟယ်... ကဲ”

“အား... ဝိုက်ခေါက်မှာ အနာရှိတယ်ဗျ... မယားလေးရဲ့”
“ဟူး...”
အိုအောင်ရော မင်းအောင်ပါ နောက်မှာ ကျန်ခဲ့လေသည်။

ဦးဖေလေးမောင် ကား... ဆင်ဝင်အောက် ထိုးရပ်လိုက်၏။
Golf set ကို ဝန်ထမ်းတစ်ဦးက ရှိရှိသေသေ လာသယ်၏။ ပဲခူး
ဖိတ်ခေါ်ပြိုင်ပွဲတွင် ခုန်ကုန် ကုန်သည်ကြီးများအသင်းကိုယ်စား ဝင်ရိုက်

ပေးရာတွင် (hole in one) ရလာ၍ ကြည်နူးမဆုံးသေး။ ဖိနပ်နှင့်ခြေအိတ်
ချွတ်၍မှ မပြီးသေး။

ဘဏ္ဍာစိုးအန်တီမေ ပေးသောသတင်းကြောင့်... ခြေအိတ်တစ်
ဖက် တန်းလန်းနှင့် အိမ်ပေါ် ပြေးတက်ခဲ့လေသည်။
“ကလစ်”

စေ့ထားသောတံခါးကို တွန်းဖွင့်လိုက်သည်တွင် ပွင့်နေသော မီးခံ
သေတ္တာ... ပြန်ကြံနေသောငွေထုပ်များ၊ ပြီးတော့ ပွပြီနေသော စာချပ်
အပိုင်းအစများ။

“ဟာ... သွားပြီ... မိုးမီးလောင်ပြီ”
တံခါးကျည်းပေါင်ကို လှမ်းကိုင်လိုက်သော်လည်း ဒူးက အလိုလို
ညွတ်ကျလာသည်။ အန်တီမေက မနိုင်တနိုင် ဝင်ထိမ်းသည်။

“ဆရာကြီး... ဆရာကြီး...”
“သ... မီး... လေး ဖေဖေသမီးလေး... ငါဘာလုပ်ရမလဲ...
ငါဘာလုပ်ရင် ကောင်းမလဲ!!!”

“ဆရာကြီး... ဆရာကြီး... သူတို့ ဘာမှယူမသွားပါဘူး၊ သူတို့
လက်ထဲမှာ ဘာမှပါမသွားပါဘူး”

“ဪ... မတင်မေကလည်း အရေးထဲ... ကျုပ်ရှာထားတဲ့
စည်းစိမ်အားလုံး ယူသွားလည်း အကြောင်းမဟုတ်ဘူး၊ သမီးလေး စိတ်ဆိုး
သွားတာ၊ ပေါက်ကွဲသွားတာဗျ... ဒုက္ခပဲ... ဟိုသူငယ်ပါတာ သေချာ
တယ်နော်...”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့... ပါပါတယ်၊ သူ... သူပဲ၊ သမီးကို ဒီအ
ခန်းထဲက စွေကနဲ ဆွဲထုတ်လာတာ... ကျွန်မ ပွင့်နေတဲ့ တံခါးဘေးက
ချောင်းကြည့်နေလို့ အကုန်မြင်နေခဲ့ရပါတယ်ရှင်”

“ကျေးဇူးရှင် မောင်မင်းကြီးသားလေး၊ ငါ့... သမီးကို နိုင်...
ပါစေ၊ ငါက ဘာလုပ်ရင် ကောင်းမလဲ... ဟုတ်ပြီ... ငါသိပြီ၊ ဖယ်...
မတင်မေ၊ ငါလုပ်စရာ ရှိတယ်... ဆုတောင်းရမယ်”

“ဘုရားခန်းက ဟိုဘက်မှာလေ”

“အဲဒါထက် အရေးကြီးတာ ရှိတယ်”

တုန်းရုန်းထလိုက်သည်။ ခြေအိတ်တစ်ဘက်ကြောင့် ချော်ပြီး လဲပြီလို့ ဖြစ်သွား။ ကုန်းကုန်းကွကွနှင့် ခြေအိတ်ချွတ်၍ တဝုန်းဝုန်း အောက်ထပ်သို့ ပြေးဆင်းသွားသည်ကို ကြည့်ပြီး ဒေါ်တင်မေက နောက်က လိုက်ရင်း... ဘုရားထက် အရေးကြီးတာ ရှိတယ်တဲ့။ ဘာများပါလိမ့်ဟု သိချင်လွန်း၍ လှေခါးပေါ် ခပ်ဖွဖွ ခြေသံမကြားအောင် ဆင်းရင်း ဧည့်ခန်းထဲ လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ... သူ့မိန်းမ ဒေါ်တင်တင်စ၏ဓာတ်ပုံရှေ့မှူးထောက်၍ မိုးနတ်မင်းကို တ၊သလိုမျိုး လက်သီးနှစ်ဘက် ပူးဆုပ်၍ မျက်ရည်သံကြီးနှင့်...

“တင်တင်... တင်တင်၊ ကိုကြီးဘာလုပ်ရမလဲဟင်၊ သမီး... မင်းသမီးဟာ မင်းလိုပဲ အင်မတန် စိတ်ကြီးတာ... စိတ်ရှည်စရာရှိရင်လည်း သိုးမွေးချည်ခင်အရှုပ်ကိုတောင် ငုတ်တုတ်မိုးလင်း ထိုင်ဖြည်တာလေ... စိတ်တိုစရာရှိရင်တော့ ဖေဖေ အီးပါတာ ကြာတယ်၊ လက်နဲ့ဆွဲထုတ် မြန်မြန်လုပ် ဆိုတဲ့ အထဲကလေ... အဲဒါ မင့်ညာဉ် မင်းစရိုက်၊ မင်းလိုပဲ အရွဲက ခပ်တိုက်တိုက်၊ ကိုကြီးကိုက မိုက်ပါတယ်ကွယ်၊ သူမကြိုက်တာတွေ လုပ်လိုက်မိတယ်... ငွေကြည့်လိုက်ပါဦးကွယ် တင်တင်ရဲ့...”

မိုးနတ်မင်းနဲ့ ပျော်ပါးနေရာက အစ်ချက်ကလေး စောင်းငဲ့ကြည့်လိုက်ပါဦး၊ မင်းသမီးကို စောင့်ရှောက်လိုက်ပါဦး... ကိုကြီးကိုလည်း ခွင့်လွှတ်ပါတော့... သမီး မကြိုက်ပေမယ့် ကိုယ်ကြိုက်တာကို ကိုယ်လုပ်လိုက်မိတယ်၊ ဟယ်... ဒီကိစ္စ မင်းကို တိုင်တည်လို့မဖြစ်ဘူး၊ ကဲ... ကဲ ငွေမကြည့်နဲ့တော့၊ ပျော်သလိုနေပါတော့... ငွေမကြည့်နဲ့တော့... ဟော့!..”

ထိုစဉ် အိတ်ကပ်ထဲကို သူ့ကိုယ်တိုင် ပြန်ငဲ့ကြည့်ရမည့် အကြောင်းအရာပေါ်လာ၏။ အိတ်ထဲက ဟမ်းဖုန်းမြည်လာခြင်းဖြစ်သည်။

“တီ တီ... လ တီ တီ လ တီ”

“အရေးထဲကွာ”

“ဟဲလို... အာစရိ၊ ကျွန်တော် အုန်းမောင်ပါခင်ဗျ၊ မိုးထော့မီးစွဲပြီ အာစရိရေ...”

“ဟေ... ဘယ်နေရာက စမ္မတာလဲ... ! ဘယ်သူ ပါလဲ... ! ဘာတွေဖြစ်ကြလဲ!... မြန်မြန်ပြောစမ်း”

“အာစရိ မေးတာတွေ အကုန်ဖြေဖို့... ကျွန်တော့်မှာ ပါးစပ်တစ်ပေါက်ထဲလေ”

“အေး... အဲဒါဆို အဲဒီတစ်ပေါက်ထဲနဲ့ တောက်လျှောက်ပြောစမ်း”

“..... အဲဒါပါပဲ ခင်ဗျာ”

ငယ်မွေးခြံပေါက်... လူယုံ၊ ဒရိုင်ဗာ ကိုအုန်းမောင်က ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင် အစီရင်ခံအပြီး...

“ဟူး... သမီးလေး ငါ့ကို ဝမ်းနပ်ပေးထားတယ်ကွ၊ သမီး မလိုချင်သူအား ဇွတ်သော်လည်းကောင်း၊ အကွက်ချ စီစဉ်၍သော်လည်းကောင်း ချောင်ပိတ်၍ သော်လည်းကောင်း၊ အဓမ္မ ပေးစားလာပါက မိုးမီးလောင်မည်မှတ်တဲ့... ခက်ပြီ”

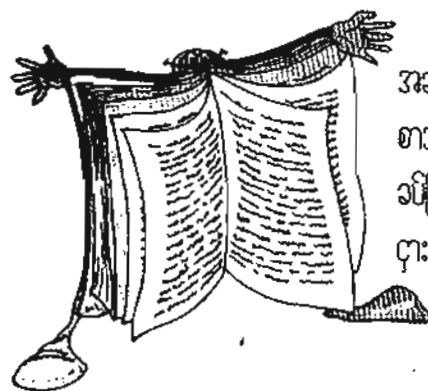
“အာစရိ... အဲဒါက သူ မကြိုက်သူ၊ မလိုချင်သူမှလေ၊ ခုဟာက ကြိုက်လိုက်... လိုချင်လိုက်တာမှ တမောင်မောင်နဲ့ကို တုန်လို့”

“မင်းမသိဘူး အုန်းမောင်၊ သူတုန်တဲ့ကိစ္စအပြင် ငါတုန်တဲ့ကိစ္စက နှိသေးတယ်ကွ၊ သမီးလေး ဘီလူးဆိုင်း တီးလို့ကတော့ ဇာတ်ပေါင်းခန်းမှာ သိကြားမင်း ဆင်းဖို့ခက်ပြီ... ခက်ကပြီကွ...”

ဤနေရာတွင် ရုပ်ရှင်တစ်ကားသာဆို နောက်ခံတေးအဖြစ် ဘီလူးဆိုင်း ခပ်ကြမ်းကြမ်း တီးပေးနေပြီး... ဆုံးခါနီးကျ စိန်အောင်မင်း ငိုချင်းချသံနှင့် ကဒ်ချိန်းရမည်ဖြစ်သော်လည်း... စာအုပ်တစ်အုပ်ဖြစ်နေ၍ လုပ်စရာတစ်ခုသာ ရှိပါသည်။

ဟုတ်ကဲ့... နောက်တစ်မျက်နှာ လှန်ရုံပင်။

အချစ်သည်...
စာအုပ်တစ်အုပ်နှင့် တူသည်။
ခပ်မြင့်မြင့် လှည့်နိုင်ဖို့ လိုသည်။
ငှားဖက်ခံတွေ ဈေးကြီးနေသည်လေ။

၁၁၁ (၁၁)

သု

မ ရွေးချယ်သော ကန်ဘေးက စားသောက်ဆိုင်လေးတွင်
ညဉ့်စာကို သူမပင် မှာထားပြီး စောင့်နေကြသည်။

သူမပြောလာပုံကို ကြည့်ဦး။

“မောင် ဘီယာလေးဘာလေး သောက်ချင်သောက်နော်၊ စန္ဒရာကို
အားမနာနဲ့”

သူခေါင်းခပ်ဖြည်းဖြည်း ခါရင်း ပြုံးပြီး...

“ဟိုကန်စပ်မှာ နှစ်ယောက်အိပ် တည်းခိုဆောင်တွေ ရှိတယ်။

မူးပြီးမှားတတ်တဲ့ ဝတ္ထုရှုပ်ရှင်တွေလည်း ရှိတယ်... မောင်က သောက်ရင်
သွေးဆိုးတယ်နော်၊ ရှုပ်ရှင်ထဲကလို ဖြစ်ကုန်ရင်... ဟုတ်ပေါ့!”

သူက ပခုံးတွန့်ရင်း ပြောခြင်းဖြစ်သည်။

“စန္ဒရာကိုယ်တိုင် သောက်ခွင့်ပေးနေတာလေ၊ ဟုတ်ပေ့ ဆိုတော့
လည်း... ဟင်းဟင်း...”

လှပသော ပခုံးလေး သုံးလေးချက်တွန့်ရင်း ပြောသမို့... ဖုတ်
ညစ်ပစ်ချင်စိတ်က ငယ်ထိပ်တက်ဆော့လာ၏။

“ဇာတက ပုံဝတ္ထုတစ်ပုဒ် စန္ဒရာ ကြားဖူးလားတော့ မသိဘူး”

“ပြောပါ... နားဆင်ပါ့မယ်ရှင်”

“ဇာတ်ကောင်ကို လမ်းနှစ်လမ်းပဲ ရွေးခိုင်းထားတယ်၊ သေရည်
သောက်မလား၊ ကျေးဇူးရှင်ကို စော်ကားမလားတဲ့၊ ဇာတ်ကောင်က
ကျေးဇူးရှင်ဆိုတာ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ မစော်ကားသင့်ပေဘူး... သေရည်ပဲ
သောက်မယ်ပေါ့၊ အဲ... သေရည်လည်း သောက်ပြီးရော ကျေးဇူးရှင်ကိုပါ
စော်ကားမိပါရော...”

“စန္ဒရာက နှစ်ရာတန် ကျေးဇူးရှင် ပမွှားလေးပါ...”

အစားအသောက်များ ရောက်လာသည်။

ထုံးစံအတိုင်း သူ့ကို ဦးဖယ်သည်။

“စန္ဒရာ... ထမင်းမမြင်ရတော့ဘူး၊ တော်ပြီ”

“ကိုယ့်ယောက်ျား ကိုယ်ချစ်လို့ ဦးဖယ်တာပဲ၊ ဟင်းတွေချည်း
စားလည်း ရသားနဲ့”

“ဟင်း... ဟင်း... ယောက်ျားတဲ့၊ ဘယ်တုန်းက လက်ထပ်
လိုက်ကြတာလဲ!”

“ကားဝင်းထဲမှာလေ... ဖိတ်စာမပါဘဲ ရောက်လာတဲ့နွဲ့သည်
တွေ ဝိုင်းဆုတောင်းပြီး အသိအမှတ် ပြုလိုက်ပြီးပြီလေ... အောင်မာ...
သူကတောင် မိန်းမတွေ၊ မယားတွေ ခေါ်ခဲ့ပြီးပြီဟာကို”

“အဲ့ဒါက နောက်တာကွ”

“ဟင့်အင်း... ချစ်ခြင်းမေတ္တာနဲ့ လင်ယူသားမွေးကိစ္စဟာ

နောက်စရာမှ မဟုတ်တာ မောင်ရဲ့ ကျွန်မကတော့ အတည်ပဲ... မပြန်ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးသား... လာမတားနဲ့၊ မောင်လဲမပြန်ရဘူး...

“ပြောမရရင် နားရင်းအုပ်မှာနော်”

“မောင် ကျွန်မအပေါ် အင်အားမသုံးဘူးလို့ ယုံတယ်”

“သုံးသင့်ရင် သုံးရမှာပေါ့ကွ၊ မင်း... ဟမ်းဖုန်းဖွင့်ထား၊ ခုချိန်ဆို မင်း... ဖေဖေ ဒေါင်းတောက်နေလောက်ပြီ”

“တမင်လုပ်ထားတာ... ဖေဖေဟာ စာချုပ်ဖောက်ဖျက်သူ အစစ်ပဲ၊ ဒါ သူ့အပြစ်နဲ့သူပဲ”

“မိဘစိတ်ပူအောင်လုပ်တာ ယဉ်ကျေးတဲ့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် သား သမီးအလုပ် မဟုတ်ဘူး၊ ပြောမရရင် အင်အားသုံးမှာနော်”

သူမ ဘာမှပြန်မပြော။ ကလေးဆိုးတစ်ယောက်လို ပြန်မပြော နားမထောင်ပုံစံ လုပ်၍ ထမင်းသာ ကုန်းတုတ်နေသည်။

“ချလွင်”

ထိုစဉ် သူမ၏ထမင်းပန်းကန်မှ ခက်ရင်းချော်ပြီး ဟင်းတုံးက သူမ စကတ်ပေါ်ကျ၍ ခရင်းက ကြမ်းပေါ် ကျသွားသည်။

“မောင် ဆော့ရိုး... ခဏနော်”

သူမ သန့်စင်ခန်း ထဲထွက်သွားသည်။ သူမ ဆာဆာနှင့် ဆက်စားနေသည်။ လိုအပ်သည်ထက် အနည်းငယ်ကြာပြီးမှ သူမ ပြန်လာသည်။ ခုမှပင် ကျနေသောခက်ရင်းကို ဝန်ထမ်းကောင်လေး လာကောက်ပြီး ဖွန်းခရင်းအသစ် ချပေးသည်။ ဝန်ဆောင်မှုသဘောအရ ချလွင် ဆိုတည်းက ရောက်လာရမှာ... ဒါဆို။

“စားလေ မောင်... ဘာထပ်မှာဦးမလဲ!”

“သန့်စင်ခန်း ဝင်တာ လိုအပ်တာထက် ကြာနေသလားလို့”

“ဂျွန့်ပ ကန်စပ်က ဘန်ဂလို ဘွတ်ကင်သွားလုပ်တာ မောင်... ကျွန်မ တစ်လက်မမှ နောက်မဆုတ်တတ်ဘူး”

အမူအယာမပျက် အတည်ပြောလျက်ရှိသော်လည်း သူမမျက်လုံးတွေ စောစောကထက် လင်းလက်နေသလားလို့။

“မင်းထင်ရာတွေ လျှောက်လုပ်မနေနဲ့၊ လိုအပ်ရင် မောင်... အင်အားသုံးမယ်လို့ ကြေညာထားတယ်နော်”

“သုံးချင်သုံးပေါ့... တချို့မိန်းကလေးတွေက သူတို့ယူမယ့်ချစ်သူ အင်အားဘယ်လောက်ရှိသလဲ သိချင်ကြတယ်”

“အေး... သိမယ်”

စားသောက်ပြီးသောအခါ...

“တစ်နေကုန် ပင်ပန်းပြီး ဗိုက်တင်းသွားလို့လား မသိဘူး၊ ကျွန်မ အရမ်းအိပ်ချင်လာပြီ မောင်”

တကယ်လည်း မျက်စိတွေ စင်းလာ၏။

ခေါင်းကလည်း ငိုက်တိုက်တိုက်။

“ခဏလေး စိတ်တင်းထား”

စားပွဲတိုးကောင်လေးကို လက်တို့ခေါ်၍ ခပ်တိုးတိုးမေးကြည့်သည်။

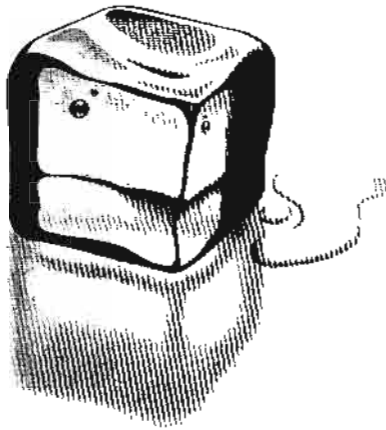
“ကောင်းပြီ... ဒါဆို အခု အစ်ကိုမှာတာကို လာပို့ပေး”

ကောင်လေးကို ငွေစက္ကူတစ်ရွက်ပေးရင်း သူ့အထူးလိုအပ်သော ပစ္စည်းမှာလိုက်သည်။ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ကွာ။

စားပွဲပြန်ရောက်တော့ စားပွဲပေါ် နဖူးကလေးတင်၍ အိပ်ပျော်နေသည်။ အိပ်ပျော်ချင်ဟန်ဆောင်တာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ သူ အညင်သာဆုံး အင်အားသုံး၍... ‘နဲ့သာတုံး’ ကလေးကို ပွေ့ယူလိုက်သည်။ ‘နဲ့သာတုံး’ ဟူသော အသုံးအနှုန်း သိပ်မထိရောက်ပါက... သူ့ ‘လက်ခုပ်’ ထဲသို့ အလိုလို ကျလာသော ‘သန့်စင်ရေးခဲတုံး’ လေးဟု သုံးနှုန်းနိုင်မည်ထင်သည်။ (လက်ခုပ်ထဲက ရေကို ပြောတာပါ...)

“အစ်ကို... အစ်ကိုမှာတဲ့ပစ္စည်း”

အချစ်သည်...
 ရေခဲတုံးနှင့် တူ၏။
 ရေခဲတုံးသည် အပူနှင့် တွေ့လျှင်
 အရည်ပျော်လွယ်သည်။
 အချစ်သည်လည်း
 ဂျာနှင့် တွေ့လျှင်.....

ပြော

ဖေလေးမောင် ဆောက်တည်ရာမဲ့ ဖြစ်နေသည်မှာ ကြာပြီ။
 ပဲခူးမှ ပြန်ရောက်ကတည်းက သမီးကို နည်းပေါင်းစုံ၊ တပည့်တပန်းပေါင်း
 စုံနှင့် ဒေါင်းတောက်အောင် ရှာခဲ့သည်။ ရှိသမျှ သိသမျှ ဖုန်းနံပါတ်တွေ
 လည်း အကုန်လှည့်ပြီး နှိပ်ပြီးပြီ။ နာရီက (၉:၂၀)ကို ပြနေသည်။

ထိုစဉ်...

“တိ တိ တိ လ တိ တိ”

အူယားဖားယား စားပွဲပေါ်က ဟမ်းဖုန်းကို ပြေးကိုင်လိုက်သည်။

“ဟဲလို... ဖေလေးမောင်ပါခင်ဗျာ”

“စိတ်အေးအေးထားပါ...!”

တစ်ဘက်က စိတ်အေးအေးထားပါ ပြောပြီး ခဏရပ်နေသည်။
 ကျော်ဒေးယျာက အန်ကယ်ခေါ်ရမလား ဦးခေါ်ရမလား... သို့မဟုတ်...

ဦးဖေလေးမောင်ကတော့... ထိုစကားသည် သတင်းဆိုးပြောခါ
 နီး ခင်းကျင်းသောစကားလေ... ပြီးတော့ ခဏရပ်နေ၍ အသည်းတုန်
 လာသည်။ ဘုရား... ဘုရား... ပြောဖို့ခက်နေလား။

“ပြောတတ်သလို ပြောပါ၊ ပြောချင်သလို ပြောပါ”

“စန္ဒရာ ရောက်နေပါပြီခင်ဗျာ”

ခဏရပ်နေပြန်၍...

“ဘယ်ကိုရောက်နေတာလဲ! မောင်ရင်က ‘ဘယ်သူလဲ!’

“ကျွန်တော့်ဘယ်သူလဲဆိုတာ သိလောက်ပါပြီ၊ ဖေဖေသမီး ခြံ
 ရောက်နေပါပြီ”

နောက်လဲ ခေါ်ရမယ့်အတူတူ ဆိုသည့်သဘောဖြင့် ဖေဖေခေါ်ချ
 လိုက်သည်။

“ဘယ်... ဘယ်လို!”

“ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ ကျွန်တော်ပြန်ခေါ်လာခဲ့ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဂိတ်ဝ
 က စန္ဒရာကို မတွေ့လို့ တံခါးမဖွင့်ပေးဘူး... ကျွန်တော် ကားကော
 ဖုန်းပါ ထားခဲ့တယ်၊ အိမ်မှာ မေမေတစ်ယောက်တည်း... ကျွန်တော်ပြန်ပြီ”

“သား... ဟောကောင်... လူလေး”

သူ ကားထဲ ဖုန်းပစ်ထည့်ပြီး ခြေလျင်လျှောက်ရင်း တက္ကစီ ရှာရ
 တော့သည်။

ဘာတွေလဲ!... သမီးကို ပြန်ဖို့တယ်၊ သမီးကို မတွေ့လို့ ဂိတ်ဝက
 မဖွင့်ပေးဘူး... ဘာတွေလဲ!။

ဦးဖေမောင်တင် ဂိတ်ဝသို့... အင်တာကွန်းနှင့် ပြောဖို့တောင်
 သတိမရ။ ဖိနပ်ပင် မပါဘဲ အပြေးထွက်လာသည်၊ အဝေးမှပင် ခြံပြင်၌

ကားလေး ရပ်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ လူရိပ်လူယောင် မတွေ့။
 “ဟေ့... ခိုင်ဝင်း... တံခါးဖွင့်စမ်း”
 ကားနောက်ခန်းတံခါး ဆွဲဖွင့်လိုက်သောအခါ...
 ခြေတွေလက်တွေ၊ ပါးစပ်တွေပါ... ပလာစတာ အပြားကြီးနှင့်
 ပတ်၍ ရှေ့ထိုင်ခုံ၏နောက်ကျောတွင် နောက်ပြန်ချည်နှောင်ထားသော
 သမီးဖြစ်သူ စန္ဒရာကို ဝမ်းသာအားရ တအံ့တဩ မြင်လိုက်ရ၏။
 “ဟား... ဟား... ဟား၊ ဒါမှ ဖေဖေသမက်ကွ... မယားနေစ
 ကြောင်သေမှ ဆိုတဲ့ အာဂယောက်ျားကွ...”
 ဟူ၍ ခပ်တိုးတိုး ကြိုးဝါးလိုက်ပြီး သကာလ...
 အိမ်ဆင်ဝင်အောက်အထိ ကိုယ်တိုင်မောင်းဝင်ခဲ့ပြီး အန်တီမေ
 ယုလာသော ကတ်ကြေးဖြင့် ပလာစတာတွေကို ဖြတ်တောက်ပေးလိုက်
 သည်။ အကျဉ်းသားဘဝမှ လွတ်မြောက်သည်နှင့် ဟီးချင့်ကြွေး၍...
 အိမ်ပေါ် ဝန်းဝိုင်းကြံ တက်ပြေးပြီး... အိပ်ခန်းသော့ ချလိုက်လေသည်။
 ဦးဖေမောင်တင် ခြေဖွနင်း တံခါးနား အသာကပ်ကာ ခပ်ဖွဖွ
 ခေါက်၍ တိုးတိုးလေး ခေါ်ကြည့်သည်။
 “ဒေါက်... ဒေါက်”
 “သမီးလေး... သမီးလေး၊ ဖေဖေသမီးလေး ခဏဖွင့်ပါဦး”
 “ဒေါက်... ဒေါက်”
 “ခွမ်း”
 တံခါးကို လာမှန်သော ပန်းအိုးသံကြောင့် တချိုးတည်း...
 နောက်လန် ပြန်ဆုတ်လိုက်ရလေသတည်း။

အချစ်သည်...
 ပန်းအိုးနှင့် တူ၏။
 ထိုးသမျှ ပန်းတွေသာ ပျိုးသွားမည်။
 သူကား ပျိုးလေ့မရှိ
 သတိ... ကွဲတတ်စွဲတတ်သည်။

အနီး (၁၁)

ဇော်

ဖေမောင်တင်၏ဂိတ်စောင့် ဦးခိုင်ဝင်းသည် ဝေလီဝေလင်း
 ကြီး အိမ်အတွင်းမှ... ဝင်းကနဲ ဝင်းကနဲ... အချက်ပြနေသော ကားမီး
 ရောင်ကြောင့် ငိုက်မျဉ်းနေရာမှ ပြူးကြောင်သွားသည်။

“ဘယ်သူ့ကားပါလိမ့်...! သူဌေးလား... သမီးတော်လား...!
 ဝက်ဝံနံ့ဟု သမီးတော်ကား”

အစောကြီး ဘယ်များသွားမှာပါလိမ့်။ သူဌေးကတော့ ဂိတ်ပိတ်
 ဟု မှာမထား... သို့သော် ညက ဖြစ်ပွားသော အရေးအခင်းကြောင့်...
 သူဌေးဆီ အင်တာကွန်းမှ အကြောင်းကြားသင့်သည်ဟု ဆုံးဖြတ်၍...

အင်တာကွန်းဖုန်းဆီ လက်အလှမ်း တန်းလန်းကြီးမှာပင်...

“ဦးခိုင်ဝင်း ရုပ်လိုက်ပါ။ ဟိုက ဝါယာကြိုးခွေအဟောင်း... ဒီကို ပစ်လိုက်... စားပွဲခုံပေါ် တက်ရပ်... ဘောင်းဘီချွတ်လိုက်”

“မသင့်တော်ပါဘူးကွယ်... မကြံကောင်းမစည်အပ်”

“မြန်မြန်လုပ်ပါ... ကျွန်မ ဒေါသထွက်နေတယ်...”

စားပွဲပေါ်တက်၊ ဘောင်းဘီတိုလေးသာကျန်သော ဦးခိုင်ဝင်း လက်နှစ်ဘက်ကို... ဝါယာနှင့် ပူးချည်၊ အပေါ်မီးဆိုင်းဆီ ကြိုးပစ်တင်၍ ကျလာသော အစကို မှန်ပြတင်း လက်ကိုင်ကွင်းတွင် တင်းအောင် ချည်သည်။ ပလာစတစ်နှင့် ပါးစပ်ပိတ်၊ ဂိတ်တံခါးဖွင့်၍ မောင်းထွက်သွားလေသည်။ မီးမပိတ်ခဲ့။ ဂိတ်တံခါး မှန်တံခါးတွေမို့ ဦးခိုင်ဝင်း ထင်းထင်းကြီး ကျန်ခဲ့လေသတည်း...

“ဒုန်း... ဒုန်း... ဒုန်း”

“ဆရာကြီး... ဆရာကြီး... ထပါဦး”

“ဘာဖြစ်တာလဲ မတင်မေ!”

“ကျ... ကျွန်မ မနက်ပို့တဲ့ နွားနို့ထွက်အယူမှာ... ဦး... ဦး ခိုင်ဝင်း၊ ဂိတ်... ဂိတ်တံထဲမှာ...”

အပြေးအလွှား သတင်းလာပို့ရသောကြောင့် အန်တီမေ မော့ဟိုက်နေသည်။

“ဟင်... ခိုင်ဝင်း သေပလား၊ မနွေကပဲ ဝိဇ္ဇာကာတွန်း ကြိုက်တယ်ဆိုလို့... အိပ်မငိုက်အောင် ငါထွက်သမျှ ဝယ်ပေးထားတာလေ... ညကတောင် ဖတ်ပြီး တဟားဟား ရယ်နေတာ အူတက်မတတ်ပဲ... ငါ အင်တာကွန်း ဖွင့်ကြည့်လို့ ကြားရသေးတယ်”

“သေမသေတော့... ကျ... ကျွန်မ မသိဘူး၊ ကြိုးတန်းလန်းနဲ့ တွဲလောင်းကြီး”

“ဟ... ကြိုးဆွဲချမှတော့ သေပြီပေါ့”

“သူ... သူနေပုံထိုင်ပုံက ဆန်းလို့ပါ”

“ဟာ... ဒီကောင် သေတာတောင် အနေအထိုင် မတတ်ဘူး”

လား!”

“ဒီ... ဒီလိုပါ၊ ဟို ဟို... တန်းလန်း... ပါး... ပါးစပ်ကြီးပိတ် နေလို့”

“ဟဲ့... သူများတွေ ကြိုးဆွဲချရင်... ပါးစပ်ပွင့်ပြီး လျှာထွက် သေတယ်ပဲ ကြားဖူးတာ...”

“လာပါ ဆရာကြီးရယ်၊ လိုက်သာကြည့်ပါတော့”

ထမင်းချက်တွေ၊ မာလီတွေ နှိုးမနေတော့ဘဲ ညဝတ်အင်္ကျီကြီး တဖားဖားနှင့် ဂိတ်တံဆီ အပြေးရောက်လာကြသည်။

“ဟေ့ကောင် ခိုင်ဝင်း၊ ဟေ့ကောင် ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ!”

“ဟာ... သူဌေးသမီးတော် မဟားတရား လုပ်သွားလို့”

“ဘာကွ... !!”

“ဒီ... ဒီအတိုင်း လုပ်ထားခဲ့တာကို ပြောတာပါ”

“ဟေ... သမီး”

ဦးဖေမောင်တင် အိမ်ဆီ အော်၍ပြန်ပြေးသည်။

“ဟာ... အာစရိ... ကျ... ကျွန်တော့်ကို ဒီအတိုင်း ထားခဲ့လားဗျာ၊ လုပ်... လုပ်ပါဦး ဒေါ်တင်မေ”

“ရှင်တန်းလန်းကြီးကို ကျွန်မလည်း ဘယ်လိုတက်ဖြုတ်မလဲ” ဒေါ်တင်မေလည်း အိမ်ဆီ ကယောင်ကတမ်း ပြေးလေပြီ။

ဖြစ်ချင်တော့ မာတုဂါမတွေကို စိတ်ကုန်ပြီး အာသဝေါ တရားတွေ လည်း ကုန်ခမ်းပါပြီဟု... သတိသံဝေဂနှင့် တဖွဖွ ပြောနေသော လူမျိုးသီးကြီး ခိုင်းလားရှိုး... ဒိုင်လျှိုလာဖွင့်ထားသော လမ်းထဲက ဆေးလိပ်ခုံသီး (ဆေးလိပ် ဘယ်ကို သွင်းသည်တော့မသိ) မိုးကုတ်စက်ဝိုင်းဟု ထင်ရသော အရပ်ဆီမှ ဆေးလိပ်သမအုပ်စု အင်နှင့်အားနှင့် ချီတက်လာနေလေပြီ

ဒန်း ဟပ် ဟပ် ဒန်း...

အားလုံး ဝရန်းသုန်းကား ဖြစ်ကုန်ကြလေပြီ။ သူတို့၏ ဟင်းလင်း ပြင်ကြီး မီးလောင်ချေပြီ။ ပထမဆုံး အတည်ပြုခံရသော သတင်းမှာ... ထောက်ကြန့်အလွန် လမ်းဘေး လယ်ကွင်းစပ်၌ စန္ဒရာ၏ဝက်ဝံ့နံ့ကားလေး ပက်လက် ဆိုသောသတင်း။

ထိုသတင်း အတည်ပြုသောအခါ... ကားကိုလည်း ပြန်ရသော အခါ... လူ ဘယ်ရောက်နေသနည်းဟု... သောက တဖွားဖွားနှင့် အုတ်အော်သောင်းနင်း သတင်းလည်ပင်းဆန့်ရပြန်ချေပြီ။

၅၀၀၀၀၅ ကြောင့် လူနာတင်ယာဉ်က ခေါ်သွားသော သတင်း ဝင်လာပြန်သည်။ ဘယ်ကို ခေါ်သွားသနည်း!... ဘာဒဏ်ရာတွေ ရ၍ အသက်ဘေးနှင့် ဘယ်လောက်နီးနေသနည်း! နောက်ဆုံး ရွှေရုံတိုင်... အထူးကုမှာတဲ့... လိုက်ဟ၊ နေမွန်းတိမ်းလေပြီ။

လောကကြီးသည် လူတစ်စု၏ ပူမှုကို မှုပုံမရေး။ အထူးခန်းတံခါးကို သူတုန်းဖွင့်ပေးပြီး အနည်းငယ် ကိုယ်ရုံ ပေးလိုက်သည်။ သူမ၏ဖခင်ကြီး အရင်ဝင်နိုင်ရန်ဖြစ်သည်။ ဖခင်တစ်ခု သမီးတစ်ခု မဟုတ်လား။ သမီး... ဟူသော နှလုံးသည်းပွတ် ကွဲအက် သံကြီးကို သူကြားလိုက်ရပြီးနောက် သူတံခါးကို အသာအယာ ပြန်စေကာ

တံခါးကို နဖူးနှင့်မိမိ၍ မျက်စေ့ စုံမှိတ်ထားမိသည်။ သူ့ခြေဖမိုး ခြေချောင်းများနှင့် ကတ္တီပါညှပ်ဖိနပ်၊ ပြောင်လက်နေ သော ကြမ်းခင်းကြွေပြား... ပိတ်ထားသော တံခါးအောက်ခြေ... တံခါးကို နဖူးထိထိချင်း... သူ့မျက်စေ့မှိတ်ခင် စက္ကန့်ပိုင်းလေး မြင်လိုက် ရသော မြင်ကွင်းတွေကို ပြန်မြင်ယောင်နေမိခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ဖျတ်ကနဲ မျက်စေ့ပြန်ဖွင့်၍ ထပ်ကြည့်မိသည်။ သူ့ခြေဖမိုး ခြေ ချောင်းများ၊ ပြောင်လက်နေသော ကြမ်းခင်းကြွေပြား... ပိတ်ထားသော တံခါးအောက်ခြေ... သူ့မျက်စေ့မှိတ်ထားတုန်းကအတိုင်း၊ သို့သော်... တစ်ပေါက်... နှစ်ပေါက်... သုံးလေးပေါက်၊ အစက်အပြောက်တွေ ကြမ်း ခင်းပေါ်မှာ... သူ့ဖိနပ်သံကြိုးပေါ်မှာ... သူ့ညာဘက် ခြေညှိုးလေးပေါ်မှာ အထင်းသား တိုးလာသည်။

ဘုရား... ဘုရား၊ ငါငိုနေမိခဲ့ပါလား!... ဘာလို့ ငိုတာလဲ! ဟောဒီ ပိတ်ထားတဲ့တံခါးရဲ့ဟိုဘက်မှာ ချစ်သူရှိနေသည်လေ။ တံခါးတို့ အလွယ်တကူ တွန်းဖွင့်၍ ခြေလှမ်း လေးငါးခြောက်လှမ်း ရွှေ့လိုက်ရုံနှင့် ချစ်သူကို တွေ့နိုင်သည်ပဲလေ။

သို့သော် မမြင်နိုင်သော... အလွယ်တကူ သူ့ဘယ်လိုမှ ဖွင့်မရ နိုင်သော... တံခါးတစ်ချပ်... ပြီးတော့ ခြေလှမ်းပေါင်း သိန်းသန်းကုသေ လှမ်းသော်လည်း ဘယ်လိုမှ တွေ့နိုင်မည် မဟုတ်သော... အကွာအဝေး တစ်ခုဆီ ချစ်သူရွှေ့ လေပြီလား!... ကြမ်းခင်းနှင့် သူ့ခြေထောက်အပေါ် အစက်အပြောက်တွေ တပေါက်ပေါက် ကျဆင်းလာပြန်သည်။

“ကလေး... တဆိတ်ကွယ်၊ သမားတော်ကြီး မင်းကို အားနာလို့ မင်းနောက်မှာ ရပ်နေတာ ငါးမိနစ်ကျော်သွားပြီ”

နာမိမသံဖြစ်သည်။

“ဗျာ... ကျွန်တော်တွေ့နေတာ စက္ကန့်ပိုင်းပဲ ရှိပါသေးတယ်”

“ယောက်ျားပဲ သားရယ်... အားတင်းမှပေါ့”

မျက်ရည်ကို လက်ဖမိုးနှင့် သုတ်ရင်း ငါ ဒီနေရာမှာ အဲဒီလောက် ကြာသွားလား တွေးရင်း သူဖယ်ပေးလိုက်သည်။

ဆရာဝန်ကြီးနှင့် နာဂ်နောက်က သူလိုက်ဝင်ရန် သူ၏ဘယ်ခြေလှမ်းကို နှိမ့်သမှု စွမ်းအင်အကုန်သုံး၍ ရွှေ့ယူရသည်။ ချစ်သူကို မကြည့်ရဲ၊ မကြည့်ရက် သေးတာပါ။ ကြမ်းခင်းမှာသာ အကြည့်ထား... ဘေးပြန် မသွားအောင် ထိန်းချုပ်ရသော အလုပ်ကပင် ခက်ခဲပင်ပန်းလွန်းပြန်သည်။

ဦးဖေမောင်တင် ကုတင်ပေါ် ခေါင်းတင်... တသိမ့်သိမ့် ကျောပြင်... မြင်ကွင်းထဲ တိုးဝင်လာသည်။ ဦးဖေမောင်တင် ဆုပ်ကိုင်ထားသော... ချစ်သူ လက်ကလေးကို စမြင်သည်။ ပျော့အိ၊ အံ့ဒီမှာတင်... တည်တန့်နေပါဦး အကြည့်ရယ်...။

ဦးဖေမောင်တင်၏ကျောပေါ် ဆရာဝန်ကြီး နှစ်သိမ့်လက်ဝါး တွေ့လာသည်။ ဦးဖေမောင်တင် ထိန်းသိမ်းလိုက်နိုင်ပုံရသည်။ မတ်တတ်ရပ်လာသည်။ ချစ်သူ၏ဦးခေါင်းထက်၌ ပတ်တီးဖြူဖြူတွေ... ဖွေးကနဲ မြင်လိုက်ရသည်။ ဦးဖေမောင်တင်၏ ကိုယ်လုံးနှင့် ချစ်သူ၏ဦးခေါင်းပိုင်း တွယ်သွားအောင် သူ တမင်ပင် နေရာရွှေ့လိုက်သည်။

“ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောပါ ဒေါက်တာရယ်၊ ကျ... ကျွန်တော် နားထောင်နိုင်ပါတယ်၊ ဘန်ကောက် ဒါမှမဟုတ် စင်္ကာပူ ပို့ဖို့လိုရင်လည်း ပြောပါ”

“ပေးရှင့်က ဖြစ်ဖြစ်ချင်း (Lucid interval) ရတယ်ဗျာ၊ ဖြစ်ဖြစ်ချင်း သတိမမေ့ဘူး... အဲဒါ ဝမ်းသာစရာပေါ့၊ ဓာတ်မှန် Screen မှာ ပြတာက (Extra-Dural Haemorrhage) ဦးနှောက်ပြင်ပ သွေးခဲမှုဆိုတော့... ဘယ်လိုပြောမလဲ၊ ပြန်သတိရမယ်... စကားပြောချင်မှ ပြောနိုင်မယ်၊ အကြာကြီးနေပြီးမှ ပြန်ကောင်းသွားတဲ့ ပေးရှင့်တွေလည်း ရှိပါတယ်... ရှားတယ်၊ အင်း... ဆုံးရှုံးတာလည်း ရှိပါတယ်... ငါးဆယ်... ငါးဆယ်ပဲ၊ ဘုရားသခင်ရဲ့အလိုတော် အတိုင်းပေါ့ဗျာ၊ ဘယ်မှ ပို့စရာမှ မလိုပါဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ အကောင်းဆုံး လုပ်ထားပါတယ်... ဦးဖေမောင်တင် လုပ်ရမှာက Prey.. Only Prey”

ဦးဖေမောင်တင် လုပ်ရမှာက ဆုတောင်းဖို့ပါပဲဟု ပြောပြီး... ဒေါက်တာ ထွက်သွားသည်။ ဦးဖေမောင်တင် ချက်စာအုပ်ကိုင်၍ နောက်

က လိုက်သွားသည်။

အခန်းထဲမှာ ချစ်သူနှင့်သူ နှစ်ယောက်တည်း။ အဆုတ်ထဲ လေအပြည့် ရှူသွင်း၍ ခေါင်းမော့ မျက်စေ့စုံမှိတ်လိုက်သည်။ အောင့်နိုင်သမျှ အသက်အောင့်ပြီး ရတနာသုံးပါး ဦးထိပ်ထား၍... ဟူးကနဲ မှုတ်ထုတ်ရင်း မျက်စေ့ဖွင့်လိုက်သည်။ အကြည့်ကို စိုက်လိုက်၏။

အိပ်ပျော်နေသော ချစ်သူမျက်နှာကို သူ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးခဲ့။ အိပ်ပျော်နေတာပါ ပြန်နိုးမှာပါ... အိပ်ပျော်နေတာပါ... ပြန်နိုးမှာပါ... အိပ်ပျော်နေတာပါ ပြန်နိုးမှာပါ... အိပ်ပျော်နေတာပါ ပြန်နိုးမှာပါ... အိပ်ပျော်နေတာပါ ပြန်နိုးမှာပါ... အိပ်ပျော်နေတာပါ ပြန်နိုးမှာပါ။

အင်မလီ ဗရွန်တီ၏ ကမ္ဘာကျော် လေထန်ကုန်း ဝတ္ထုထဲက ‘ပာတာလစ်’ လို့... ထိုအတိုင်း(ချစ်သူမျက်နှာပေါ် အကြည့်စိုက်ရင်း) နာရီပေါင်းများစွာရပ်နေခဲ့ကြောင်း သူများအပြောနှင့် သူသိရသည်လေ။ သူကိုယ်တိုင်ပင် မယုံတစ်ဝက် ယုံတစ်ဝက်။

Notes

ချစ်သူစိပ်ချိန်(၃၀)ရက် တစ်ဖက်

2:20 AM (ခေတ်ခရီး)

ပျော်ကန် ပျော်ကန်လှပသော...

ဝမ်းသာလှပသော နတ်နတ်...

သူ့ပျော်မှုတွေ ဆက်လက်ပျော်နေ...

မောင့်ကို မွေးလေးက နတ်နတ်...

မောင်ကို မွေးလေးက နတ်နတ်...

ပေမယ့်...

ပျော်လှပသော နတ်နတ်...

မုန့်ချစ်သူ မွေးချိန် 2:20 AM

ပျော်ကန် လှပသော...

ချစ်သူစိပ်ချိန်(၁၀)ရက်

11:45 PM (ခေတ်ခရီး)

ပျော်ကန်လှပသော...

ပျော်ကန်လှပသော...

ကလေးတစ်ယောက်...

ကလေးတစ်ယောက်...

ခန္ဓာ... မောင့်ကို မွေးလေး...

ပျော်ကန်လှပသော...

တစ်ချက်တစ်ချက်...

မောင့်ပျော်ကန်...

နောက်တစ်ချက်...

ခရီးခရီးခရီး...

နတ်ချစ်သူ...

Notes

နတ်ချစ်သူ(၁၀)ရက်တစ်ဖက်

1:35 AM (ခရီး)

ခေတ်ခရီးတစ်ဖက်...

ခန္ဓာ... မင်းလေး...

ကလေးတစ်ယောက်...

ခေတ်ခရီး...

ပျော်ကန်လှပသော...

မင်း... မင်း...

မင်း... မင်း...

ချစ်သူစိပ်ချိန်(၁၀)ရက်တစ်ဖက်

1:35 AM (ခရီး)

ခေတ်ခရီးတစ်ဖက်...

ခန္ဓာ... မင်းလေး...

မောင်ဆုပေးလေး...

မွေးပါကွာ...

ပျော်ကန်လှပသော...

မင်း... မင်း...

နတ်ချစ်သူ...

ကလေးတစ်ယောက်...

မောင်... မောင်...

ကလေးတစ်ယောက်...

ကလေးတစ်ယောက်...

ကလေးတစ်ယောက်...

ကလေးတစ်ယောက်...

ကလေးတစ်ယောက်...

ကလေးတစ်ယောက်...

ကလေးတစ်ယောက်...

Notes

ချစ်သူနိပ်ချိန် (၁၅) ဂျက်မြောက်နေ့။
8:30 AM (နိပ်)

ခန့်က... ခန့်က... ကန့်ကပ် မျက်လုံးပွင့်ပြီး မောင်
ကို ပျော်ပေးတယ်။ မောင်ဝမ်းသာတော့ ပါးစာလေးကို
နှိုးပေးတယ်လေ။ မောင်ပါးစာလေး ထိုးပေးတော့
မင်းငွေငွေလေး ပွင့်နှစ်ရင်း တိုးပေးလေး ပေးပေး
တယ်လေ။ မောင်ကရယ်ပိုနေပြီတဲ့။ မောင် ဝမ်းသာတော့
နတ်ဒုတ် ဓာတ်ပုံကနေတဲ့ မောင်မေမေကို ဘုရင်
တာ မျက်လုံးပွင့်ရတာ... ဒီ... ဒီဟာ မေမေကျောက်
နေပြီ။ မင်းကြိုက်တဲ့ ဓာတ်ပုံကနေ မယ်ဒီလေ...

ဘာကို ပြောပြီလဲ မေမေ မျက်လုံးပွင့်နေပြီ
မေမေ ကုန်ကုန်မှာ ချစ်သူ နိပ်တော့မယ်။ မေမေ
ပွင့်မယ် တဲ့။ မနော့ကိုပါနဲ့ ခန့်ကရယ်။
မောင်တောင်မန့်ပါတယ်။

ချစ်သူနိပ်ချိန် (၁၅) ဂျက်မြောက်နေ့။
(၁၇) ဂျက်မြောက်နေ့ (သမီးတော်များ ကျောက်လ)

မျက်တောင်ခတ်ပြီး (Yes, No) ပေးနိုင်ပြီဆို
ကျွန်တော်တို့ဘက် ဂုဏ် ကျောက်လတယ်။ ကင်မာနဲ့
ကောင်တိုက်လုပ်ပါ ဒီပေးမောင်တင်

မဟုတ်ဘူး မေမေ၊ သူပျော်ပွင့်တယ်။ ဓာတ်ပုံလည်း
ပေးတယ်။ လက်ကလည်း ဘာကို ပွင့်သွယ်တယ်

ဘဲဒါပေးတာပေါ့ ဒီပေးမောင်တင် ဒီသုလေကို
စိတ်ကျက်တော့ တစ်မောင်မောင်ကနဲ့ ပွင့်နေပြီကို

Notes

ဟေ့... ဟေ့... ခန့်က ပျော်ပျော်တာ သမီးတော်
ကြီး မပွင့်ပျော်ဘူးလားဟဲ့

ကစိပ်ကစား ဂျက်ကွပ်မျက်လက်... ခိပ်ချစ်တာ
လည်းပါတယ်။ မှတ်တတ်တဲ့ ချစ်ကလေးပေါ့။ ကျင့်
ပျောက်ပါတယ် တဲ့။

ခန့်က... မောင်ကို မသနားတော့ဘူးလားဟဲ့။

ချစ်သူသမီးချိန် (၁၇) ဂျက်မြောက်နေ့။
9:17 AM (နိပ်) (ပညာကွပ်မျက် ကျောက်လ)

ခေတ်မီကွပ်မျက်တော့... မင်းပြုသမျှမတ်တယ်
တင်မယ် ကလေးတော့ မောင်ကော့ ဆွေ လာခေါ်နေကြပြီ
ခန့်ကော့ ချစ်သူ... မင်း မောင်ကို လိမ်လျှာတော့ဘူး။
ဟဟ... ကျေးဇူးတင်ပါတယ်... မောင်ကသေတဲ့
မောကွပ်မျက်နဲ့ ပညာကွပ်မျက်တယ်။

ကျွန်တော် သူတော့မှ ခဏကစိပ်မယ်။ ခန့်က...
ကိပ်တယ် ဆိုတာ ဘယ်လိုမဟုတ်လဲ... ကျွန်တော်ကို
သူတို့ တစ်ခုခုလုပ်ပြီ တိုင်ပင်နေပုံပဲ။

ခေတ်မီမိန့်... မကြိုက်ဘူး။
ကွပ်မျက်ဘူးနော်။

(သူ့မှတ်တမ်းက ဒါပဲဖြစ်သည်။)

ပြောရင်း သူ ဆိုဖာရှည်ပေါ် နောက်ပြန်လဲကျသွားသည်။ နော်ဂဲ
သာ သက်ပြင်းချပြီး ထွက်ခွာသွားသည်နှင့် ကြမ်းပြင်ပေါ် ဆင်း၍ ခန္ဓာ
ကိုယ်အား လိုသလိုပြုပြင်၍ . . . ယောဂကျင့်စဉ်နည်းကို စတင်ကျင့်တော့
သည်။

ဓာတုဆေးဝါးများကို ဆန့်ကျင်သော ကျင့်စဉ်ဖြစ်သည်။ လည်
ဆစ်ရိုးထိပ်၊ ဦးနှောက်၏နောက်နားရှိ ပစ်ကျူထရီရယ်ဂလင်းမှ . . . လို
အပ်သော ဓာတုဓာတ်ပေါင်းတစ်မျိုး အလိုလို ထုတ်လုပ်၍ . . . ပြင်ပက
ဝင်လာသောအိပ်ဆေးကို ခုခံဓာတ်ပျယ်စေခြင်းဖြစ်သည်။

အိပ်ချင်စိတ်သည် ခန္ဓာကိုယ်ထဲ အရှိန်အဟုန်နှင့် တွားဝင်လာနေ
သည်။ တစ်ချက်တစ်ချက် စိတ်သည် ငိုက်ကနဲ ငိုက်ကနဲ၊ ပြတ်တောက်သွား
မလိုဖြစ်နေသည်။ မကြာခင် အိပ်ချင်စိတ်သည် ထုထည်နှင့် ပိကျနေရာမှ
တစ်စတစ်စ ပါးလျားလာနေပြီ။ လုံးဝကင်းစင်ကြည်လင်လာချေပြီ။ နှုတ်
ပင်ပန်းနွမ်းနယ်မှုတွေပါ ယူပစ်လိုက်သလို ဆွဲထုတ်သွားပြီ။ ရပြီ။

“ကျွန်မဆေးထိုးကျွမ်းလှပြီ ထင်ပြီး . . . လှည့်တောင်မကြည့်ဘဲ
ထားခဲ့တာ ဒေါက်တာရေ၊ နီးလာပြီ၊ ဘာဆေးလဲ! . . . ဘယ်သူ့အမိန့်လဲ!
ငေါက်ငမ်းနေသေးတာ၊ ဟယ်! . . . ကြမ်းခင်းပေါ် ရောက်နေပါလား။”

သားမက်အတွက် ရတက်မအေးသူ ဦးဖေမောင်တင် ခဏတာ
ကြောင်ငေးသွားပြီးမှ အပြေးလိုက်လာ၏။

နာစ်စကားသံနှင့်အတူ ကြမ်းခင်းပေါ် လူငါးယောက် မိနပ်သံများ
အတိုင်းသား ကြားနေရသည်။

သေချာသည် တွန်းလှည်းပါ တွန်းလာသည်။

“ဟင်း . . . ဟင်း . . . ငါ့ကိုအရူးဆိုပြီး စိတ္တဇဆေးရုံ ပို့ကြတော့မယ်
ပေါ့ . . . ဒါ ယောက္ခမကြီး အပူလွန်ကဲမှုပဲဖြစ်မယ် . . . ခက်ပြီ”

နာစ်က သူ့ရင်ဘတ်ပေါ် နားကြပ်ထောက်ရင်း လိုအပ်သလို
စစ်ဆေးနေသည်။ စိတ်ထဲက အော်၍မေးလိုက်မိသည်။

“မေမေ့ကို ဘာလို့ ခေါ်မလာကြတာလဲ”

“သူ့ကို ဒီလိုခေါ်သွားတာကို သူ့မေမေ့နဲ့ ကျွန်တော်သမီးလေး

ချစ်သူဘေးရှိ ဆိုဖာပေါ်တွင် မွေးကုန်း သူ့အိပ်ပျော်သွားသည်
ထင်သည်။ တင်ပါးတွင် စစ်ကနဲ ပုံကနဲ ဖြစ်သွားသဖြင့် . . . မျက်လုံးဖွင့်
ကြည့်လိုက်သောအခါ စန္ဒရာကို ပြုစုရန် ငှားရမ်းထားသည့် စပါယ်ရှယ်
နာစ် နော်ဂဲသာ . . . ရိပ်ကနဲ လှည့်ထွက်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။
ဇွတ်ကနဲ ထရပ်လိုက်ပြီး နော်ဂဲသာကို အော်ခေါ်လိုက်သည်။

“ဆရာမ . . . ကျွန်တော့်ကို ဘာဆေးထိုးတာလဲ!”

“အားဆေးပါ”

“ဘယ်သူ့ထိုးခိုင်းလို့လဲ!”

“ဖင်မလီဒေါက်တာပါ . . . ဦးဖေလေးမောင် သဘောတူညီချက်နဲ့”
စကားပြောရင်း နော်ဂဲသာ၏ပုံရိပ်သည် ဝေဝါးလာသလို မြင်နေ
ရသည်။

“ဟာ . . . အိပ်ဆေးတွေ”

“ဟုတ်တယ် . . . ရှင် ကောင်းကောင်းမအိပ်တာ ဘုံးပတ်ကျော်ပြီ
လေ”

“ဘာကွ . . . အိပ်ခြင်းဟာ သေခြင်းနဲ့ ညီအစ်ကိုအရင်း တော်
တယ်ကွ . . . ငါသေလို့မဖြစ်ဘူး . . . ငါအိပ်လို့မဖြစ်ဘူး၊ ငါ့ . . . ချစ် . . .
သူ . . . နီး . . . လာ . . . ရင် . . . ”

တော့ ကြိုက်မယ်မထင်ဘူး”

ဝန်ထမ်းနှစ်ယောက် ခေါင်းနှင့် ခြေထောက်က လာမသည်။
ဝန်ထမ်းနှစ်ယောက် အံ့အားသင့်သွားသည်။ အိပ်ဆေးမိထားသူ လူပုဂ္ဂိုလ်
နွေးနွေးက... ရေခဲခန်းထဲက အေးခဲနေသော အလောင်းတစ်လောင်းလို
တောင့်တောင့်ကြီး ပါလာသည့်အပြင်... ထင်ထားသည့်ထက် အများကြီး
ပေါ့ပါးနေသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

လေထဲ နှစ်ယောက်သား မထားရင်း...
“ဆရာကြီး... တစ်မျိုးပဲ”
“ဟင်... ဘာဖြစ်လို့လဲကွ!”
“တောင့်တင်းပြီး အလေးချိန် လျော့နေတယ်”
“ကျွန်မ စစ်ဆေးပြီးပြီ၊ မေ့နေတာပါ”
“ကဲ... တင်လိုက်... တင်လိုက်”
ဘီးကုတင်ပေါ် ရောက်သည်နှင့် ဖန်းကနဲ သူထ၍ ကုတင်စွန်း၌
ရပ်လိုက်သည်။ မျက်စေ့တော့ မဖွင့်သေး။
“ကျွန်တော်မလိုက်နိုင်ဘူး” ဟု ခပ်တိုးတိုး ပြောလိုက်သည်။
လန့်ဖျတ်၍ အားလုံး နောက်ရီသွားရင်း... သူ့စကားကို ကြား
လိုက်ကြရသည်တွင် အားလုံး ကြက်သေသေသွား၏။ သူ စိတ်ကိုလျော့ချ
လိုက်ပြီး ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။
“ဖမ်းချုပ်ကွာ...”

အရူးဖမ်းနေကျ ဗလကြီးနှစ်ယောက် သူ့ကို ဝိုင်းဖမ်းချုပ်တော့
သည်။ လူက အားနည်းနေသဖြင့် သူ အတင်းရုန်းလေ... ချုပ်လေ။
ကြက်ကလေး ငှက်ကလေးကို ဖမ်းသလို ဖမ်းချုပ်မိနေပြီး မတတ်သာပြီမို့
သူ အသံကုန် ကုန်းအော်လိုက်သည်။ ငိုသံကြီးလည်း ပါသွား၏။

“စန္ဒရာ... မောင့်ကို ကယ်ပါဦး”
“မောင့် ကို လွှတ် လိုက်”
“ဟင်!” “ဟာ!” “အို!” “ဂေါ်ဒါ!” “သမီးလေး!”
မျက်နှာတွေအားလုံး စန္ဒရာကုတင်ဘက် လည်ထွက်သွားကြ

သည်။ စန္ဒရာက... ကြည့်နေသည် ဦးဖေမောင်တင်ကို။
“ဖေဖေ... သမီးပြောနေတယ်၊ မောင့်ကို လွှတ်လိုက်”
“ဟေ့!... ဟေ့!... လွှတ်ပေးလိုက်”
ဦးဖေမောင်တင်က ဝမ်းသာအားရ သမီးနား ကပ်သွားသည်။
“သ... မီး... သ... မီး၊ ဖေဖေသမီးလေး သတိပြန်ရပြီ... ဖေဖေ
သမီးလေး ပြန်ရောက်လာပြီ၊ ဝမ်း... ဝမ်းသာလိုက်တာ သမီးရယ်”
ငိုသံပါကြီးနှင့် ပြောရင်း သမီးလက်ဖမိုးကို နမ်းမျက်ရည်နှင့်
သုတ်သည်။ အားလုံး ခဏတာ ဝမ်းသာငြိမ်သက်၍ ကြည့်နေကြသည်။
“သမီး မကြိုက်တာ ဘာမှမလုပ်တော့ဘူး... လောကမှာ သမီး
ကြိုက်တာလုပ်... နော်... သမီး”

“အဲဒါဆို သမီးလောလောဆယ် လုပ်ချင်တာက...”
“ပြောလေ... သမီး... ပြော”
“မောင်နဲ့ စကားပြောချင်တယ်... နှစ်ယောက်တည်း... ”
“ရတယ်... ရတယ်... သား... လာလေကွာ”
အားလုံးအပြင်ထွက်သွားကြမှ သူရပ်နေရာမှ ချစ်သူဆီ အနွေး
ဆုံး ခြေလှမ်းတွေနှင့် တစ်လှမ်းချင်း တစ်လှမ်းချင်း တစ်လှမ်းချင်း...
“စန္ဒရာရယ်... လွမ်းလိုက်တာ”

“မာ... ယာ... တွေ”
ချစ်သူ၏အသံက အေးခဲမည်းနက်နေခဲ့ပြီ။
ကျောခိုင်းပြီး ခိုင်းကနဲ သေနတ်ပစ်သံ ကြားသည့်နှင့် ကမ္ဘာ
တစ်ပတ် မရပ်မနား ပြေးခဲ့ရ။ ခုမှ မူလဆုံရပ်၌ ချစ်သူနှစ်ဦး ရင်ခွင်ချင်း
ပုံအပ်မိကြသလို... မျိုး။ ကျွတ်... ဂိုဏ်းပမာလည်း သိပ်မထိမိသေးပါဘူး
တစ်လုံးတည်း ကောင်းပါသည်။
“ဟူး...”

တစ်

ပတ်ကျော်လာပြီးသောအခါ...

အကောင်းပကတိ နေထိုင်စားသောက်သွားနိုင်ပြီဖြစ်သော...

စန္ဒရာကြောင့် ပတ်သက်သူ လူတစ်စု ဝမ်းသာနေကြသည်။ ဝမ်းနည်းကြေကွဲဖွယ် ကောင်းသည်မှာ စန္ဒရာသည် ဘယ်သူ့ကိုမှ စကားမပြောတော့ဘဲ ဝမ်းပိတ်ကို အသေပိတ်လိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ထို့အပြင် စန္ဒရာမျက်နှာပေါ်၌ ပြုံးခြင်း.. ရယ်ခြင်း.. ချစ်ခြင်း.. မုန်းခြင်း.. တစ်ခုခုခံစားခြင်းများ အလျဉ်းကင်းမဲ့နေခြင်းပင်။

ဘာဖြစ်သလဲ!.. ဘာအလိုမကျသလဲ!.. ဘာလုပ်ပေးရမလဲ! မေးမိလျှင် အိပ်ခန်းထဲ တန်းဝင်ပြီး ဂျက်ချပစ်လိုက်သည်ချည်းမို့၊ ကြာတော့ မပြောရဲ.. မမေးရဲကြတော့။

ဤသို့ဖြင့် ခမ်းနားကြီးကျယ်စွာကျင်းပတော့မည့် သူမ၏(၂၅)နှစ် မြောက်... ငွေရတုမွေးနေ့ပွဲ အခါသမယသို့ ချဉ်းကပ်လာ၏။ အဓိက ပြဿနာမှာ မွေးနေ့ရှင်ကိုယ်တိုင် ထိုပွဲသို့ တက်မတက် ပြဿနာဖြစ်သည်။ ဖခင်ကြီးကိုယ်တိုင်... အင်းမလုပ် အဲမလုပ် သမီးကို လက်လျှော့လိုက်ပြီး ကျော်ဒေးယျ အပေါ်သာ ပုံချလိုက်(အဲ)ပခုံးပြောင်းပေးလိုက်လေသည်။ သား... သားအရည်အချင်းကို ကြည့်မယ်ဟု မပြောရုံတမယ်ပင်။

ဧည့်ခန်းကြီးသည် အသံလုံစနစ်ကြောင့် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက် နေ၏။ ဒင်း(မ်)လိုက်(တ်)ခေါ် မီးဖျော့ဖျော့လေးဖွင့်၍ ဆိုဖာပေါ် စန္ဒရာ ထိုင်နေသည်။

နောက်နားက သူ ဖွဖွလေးချဉ်းကပ်သွားပြီ...

“ဒီနေ့တော့ စန္ဒရာ စကားပြောမှဖြစ်တော့မယ်၊ မောင်နောက်ဆုံး စကားပြောမှာပါ... နောက်ဆုံးမေးခွန်းပါ... စန္ဒရာ မောင်ကို ချစ်သေးရဲ့လားဆိုတဲ့ မေးခွန်းပါ... အဲဒါပါပဲ၊ စန္ဒရာ ပြန်မဖြေရင် စန္ဒရာမျက်နှာကို... မောင် နောက်ဆုံးအနေနဲ့ ကြည့်သွားမယ်”

ထိုစကားပြောပြီးမှ သူမမျက်ဝန်းကို စူးစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ ချစ်ခြင်းမေတ္တာတရားအပြည့်၊ ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ဆွဲဆောင်အားအပြည့်၊ အတွင်းအားအပြည့် ထိုအကြည့်ထဲထည့်၍ အကြာကြီး စိုက်ကြည့်နေလိုက်သည်။

စန္ဒရာက မသိမသာ သက်ပြင်းချ၍ ထတော့မည့်ဟန်ပြင်းပြီးမှ... သူ့ မျက်လုံးကို ဝှေ့ကနဲ တစ်ချက်ကြည့်ပြီး ကျော်ထွက်သွားသည်။ ပြီးမှ စက်ကွင်းပြင်းအားတစ်ခု ထိမှန်သူလို... လည်ပင်းလှလှပေါ်က မျက်နှာ နုနုလေး အခုန သူမ အထိခံလိုက်ရသော အကြည့်လမ်းကြောင်းပေါ် ပြန်ရောက်လာသည်။ စူးစိုက်၍ မလွှတ်တမ်း ပြန်ကြည့်နေပြီ... အရန် ပြင်သော တင်ပါးအကြွသည် ဆိုဖာပေါ် တအိအိ ပြန်ကျလာသည်။

ကြည့်ရင်း... ကြည့်ရင်း... တဖြည်းဖြည်း မဲ့မဲ့လာသည်...
မဲ့ပြီး... အမုန်း ဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်နေနိုင်သော အမဲ့။

သူမ နာနာကျင်ကျင် တံတွေးတစ်ချက် မျိုလိုက်ပြီးမှ...
“ကောင်းပြီလေ... ရှင်မမေးခင် ကျွန်မ မေးခွန်းကို အရင်ဖြေ

ပေးပါ”

“လင်ဖမ်းတဲ့ မာယာတွေလို့ အဲဒီပါးစပ်နဲ့ ရှင်ပြောခဲ့တယ်နော်”

“အဲဒါတွေ ပြီးသွားပြီလေ...”

“ကျွန်မဘက်က အခုမှ စမှာ၊ မဖြေရင် ကျွန်မထ၊တော့မှာ၊
ရှင်မေးခွန်းတောင် မေးမနေနဲ့...”

“ဟုတ်တယ်... မောင့်ပါးစပ်က ပြောဖူးတယ်၊ လင်ဖမ်းတဲ့...
မာယာတွေ... လို့”

“မာယာသည်က တကယ်တမ်းကျတော့ ရှင်ဖြစ်နေတယ်၊ ကျွန်မ
ဖေဖေကို... ရှင် ဘယ်လို ကျွဲအောင် ပေါင်းသလဲ!”

“ဘာ!!”

“နေဦး... ကျွန်မဆက်ပြောမယ်၊ သရုပ်ဆောင်တွေနဲ့ အကွက်ချ
စီစဉ်ထားတဲ့ ပြဇာတ်ဘတ်စ်ကားကြီးပေါ်ကို ဖခင်က ချောင်ပိတ်တင်လွှတ်
ပေးလိုက်တယ်... ကျွန်မကို ဇာတ်လိုက်မင်းသားက အုတ်ကျင်းမှတ်တိုင်
က အံဝင်ဝှင်ကျတက်ပြီး အကယ်ဒမီလျှော့နဲ့... ကျွန်မ ကျွဲအောင် သရုပ်
ဆောင်တယ်၊ ဟင်း... ဟင်း... မာယာတွေ... ကျွန်မ နှလုံးသည်းပွတ်
ကို ချွေတဲ့မာယာတွေ...”

“ခဏလေး... ခဏလေး၊ အဲဒါကို မင်း ဘာနဲ့ သက်သေပြမလဲ”

“ဟင်း... ဟင်း... ကျွန်မကိုရော ကျွန်မ ဖွင့်ပြထားလို့
သိနေတဲ့ ကျွန်မစည်းစိမ်ကိုရော... ရှင်ရနေလျက်သားနဲ့ ဇာတ်ဆရာ
ဖေဖေကို မျက်နှာလုပ်ဖို့ ကျွန်မကို ကြိုးတုတ်ပြန်ပို့ခဲ့တာလေ... အင်အား
သုံးတာ...”

“ဟာ... မဟုတ်ဘူး... မဟုတ်ဘူး... ငါ ဗုဒ္ဓဘာသာ...
ငါမစော်ကားရဲတာ... ချစ်တာ”

“ဒါဆို အဲဒီညမှာ ဖေဖေကိုယ်တိုင်က သမီးဖြစ်သူ အင်အားသုံး
အနိုင်ယူခံနေရတာတောင်၊ ဟားဟားဟား... ဒါမှ ဖေဖေသမက်ကွ...
မယားနေစ ကြောင်သေမှဆိုတဲ့ အာဂယောက္ခားကလို့ ဝမ်းသာအားရ
ကြိုးဝါးတာ ကျွန်မနားက အတိအကျ ကြားတယ်နော်... ရှင်ကလည်း
ဖုန်းထဲမှာ ဖေဖေလို့... သုံးတယ်၊ အဲဒါ သက်သေပဲ... အခု အဲဒီသက်သေ
ကို ခေါ်မယ်၊ ဖေဖေ... ဧည့်ခန်းကို ခဏကြွပါ...”

သူမ နောက်ပြန်လှည့်ခေါ်၏။

လေအေးစက်၏ တဒီဒီ အော်မြည်သံ ပါးပါးလေးမှလွဲ၍ ဧည့်ခန်း
ကြီးသည် ပကတိ အေးစက်တိတ်ဆိတ်နေ၏။

“ဖေဖေ... သမီး စကားပြောနေပြီ၊ ဖေဖေနဲ့ စကားပြောပါရ
စေ”

ဧည့်ခန်း၏ညင်ညင်သာသာအလင်းထဲ လက်ကနဲ တိုးဝင်လာ
သောအရိပ်က...

“အဓိက တရားခံက... မေမေပါကွယ်”

နုဖတ်လှပ အိန္ဒြေရနေသော ဒေါ်ခင်လေးမြတ်။

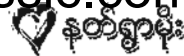
“ဟင်... မေမေ၊ မေမေက အဓိက တရားခံ... မေမေက
ဘယ်လို... ဘယ်လိုပါလာတာလဲ!”

စန္ဒရာလည်း ထင်မှတ်ထားပုံမရ၍ တအံ့တဩ လှမ်းကြည့်နေ
စဉ်... ဒေါ်ခင်လေးမြတ် သူတို့နှစ်ယောက်ရှေ့ရှိ ဆိုဖာရှည်တွင်...
တင့်တယ်စွာ ဝင်ထိုင်သည်။

“မေမေရေးတဲ့ ဇာတ်ညွှန်းပါကွယ်၊ အဲဒီမနက် သားဆေးဝယ်
ထွက်ဖို့အချိန်နဲ့... သမီး ဘတ်စ်ကား အုတ်ကျင်းမှတ်တိုင်ဝင်ချိန်...
ကွက်တိဖြစ်အောင် ရင်တမမ ဘုရား တ၊တတနဲ့... ချိန်ပြီး မေမေ သား
ကို လွှတ်လိုက်တာပါ”

“ဒါ... ဒါဆို... သားပိုက်ဆံအိတ်”

“ဟုတ်တယ်... ဟောဒီမှာ၊ သား... မေမေကို ကန်ခေါ်နေ
တုန်း ခါးပိုက်နှိုက် လုပ်လိုက်ရတာပါ”

သူပျောက်နေသော ပိုက်ဆံအိတ်လေး။

“သားတော့ ဘာမှန်းမလည်တော့ဘူး...”

“ကျွန်မလည်း ဘယ်လိုနားလည်ရမလဲရှင့်...”

အိမ်စီးဖိနပ်သံ တဖျတ်ဖျတ်နှင့်အတူ ဦးဖေလေးမောင် ဝင်လာပြီး... ဒေါ်ခင်လေးမြတ်နှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် ဝင်ထိုင်သည်။ ခပ်ကျိုကျို အမူအရာကို တမင်လုပ်ထားသည် ထင်သည်။

လက်ကို ပူး၍ ပေါင်ကြားညှပ်သည်။

“သမီးရော သားရော ဇာတ်ရည်လည်အောင် ပူးတွဲတရားခံဖေဖေ ဝင်လာရတာပါကွယ်။ သမီးကားကို ပလပ်ဖြုတ်... အစည်းအဝေးမရှိဘဲ တိုက်ပုံတွေဘာတွေ ဝတ်ခဲ့ပါတယ်... အုန်းမောင်တို့ဆင်ထားတဲ့ ကားဂိတ်ကို တိုင်ပင်ကိုက် လိုက်ပို့ခဲ့တဲ့ ဖေဖေဟာ ရင်တဒိတ်ဒိတ်နဲ့ပါကွယ်။ ဆုံပါစေလို့ ဆုတောင်းလိုက်ရတာ... အင်း... ဖေဖေနဲ့သားမေမေက ဆုတောင်းမပြု ခဲ့ကြတဲ့... ငယ်ချစ်တွေလေ”

“ရှန်... !!”

“ဗျာ... !!”

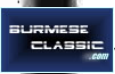
“ဖေဖေတို့ သိပ်ချစ်ခဲ့ကြပေမယ့် အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် တွဲခဲ့ကြတယ်”

ဖေဖေက ဆွေးမြေ့သံနှင့် ပြော၏။ ဖေဖေ၏ ပြောနေဟန်ကို စန္ဒရာ ရယ်ချင်ပက်ကျို ဖြစ်နေမိ၏။ အိုက်တင်ကြီး။

“အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့်လို့ ပြောတုန်းပဲလား ကိုကို၊ ကျွန်မဆင်းရဲလို့လွဲတာ... ကိုကိုမိဘက ချမ်းသာလို့ ခွဲတာ၊ ဝါပဲ မဟုတ်ဘူးလား၊ နောက်ကြောင်းမပြန်မနဲ့... ပေရှည်မယ်”

မေမေက နာကျင်ရိပ် တကယ်သန်းနေ၏။

“ဟုတ်... ဟုတ်ပါတယ် လေးရယ်၊ ကိုကိုက မိဘကို မလွန်ဆန်ရဲလို့ သတ္တိနည်းလို့ပါ။ သမီးလေးကလည်း အရွယ်ရောက်ကတည်းက ဖေဖေအထီးကျန်ဖြစ်နေမယ်... ကြိုက်တာယူ သမီးတည့်အောင်ပေါင်းမယ်လို့ ခွင့်ပြုခဲ့တာပါ။ ဒါပေမယ့် လေးတို့သတင်းကို နှစ်ချိုပြီး ဖေဖေ နားစွင့်နေ

ပေမယ့် မနှစ်ကမှ... ရွှေကျင်မှာလို့ သိရတယ်။ လိုက်သွားတော့ ပဲခူးဘုရားကြီးမှာတဲ့... အဲဒီကမှ အုတ်ကျင်းလိပ်စာ ရတာလေ”

“ကဲ!... ကိုကို ပေရှည်ပြန်ပြီ၊ အဲဒီတော့ ဖေဖေနဲ့မေမေ ဆေးပေးမီးယူ အတူတူ ကျောင်းကန်ဘုရား သွားချင်တယ်ပေါ့ကွယ်။ သံသရာက လွတ်မြောက်ဖို့ ကောင်းမှုကုသိုလ်လည်း အတူတူ လုပ်ပါရစေလို့ သားနဲ့ သမီးဆီက နားလည်မှု... အဲ... ခွင့်ပြုချက်...”

စကားပြောရင်း အားလုံးက စန္ဒရာကိုသာ အကဲခတ် အရိပ်ကြည့်နေခဲ့ကြသည်လေ။ နားထောင်ရင်း ကြည်ကြည်နူးနူး ပြီးလိုက်၊ လွမ်းမောလိုက်... ရှက်လိုက်... ရီမလို လုပ်လိုက်... မျက်နှာများစွာ ပြောင်းလဲသွားပြီးမှ... ဒေါ်ခင်လေး မြတ်စကားအဆုံး သားနဲ့သမီးဆီက ခွင့်ပြုချက်လည်းဆိုရော...

ဇက်ကနဲ ချက်ချင်း မျက်နှာကြီးတည်လိုက်သမို့ အားလုံး ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားကြသည်။

မျက်နှာခပ်တည်တည်အပြင် ခါးကိုပါ ဆန့်လိုက်သည်။

ပြဿနာပဲ... ပြဿနာပဲ...။

စန္ဒရာ သူ့ကို ခပ်တည်တည် လှည့်ကြည့်သည်။ ခပ်မော့မော့... မေးဆတ်ပြသည်။ ဘာမှန်းမသိ၍ သူ့ကြောင်ကြည့်နေစဉ်...

“ဟိတ်... ဘာကြောင်နေတာလဲ၊ လူကြီးမိဘပီပီ ဆုပေးလိုက်လေ”

သူ့ ခုမှပင် သဘောပေါက်သွားပြီး ခါးဆန့်သည်။ မျက်နှာတည်သည်... ပြီးတော့ စန္ဒရာ၏အကြည့်နှင့် တိုင်ပင်ခေါ်ပြီး ပြိုင်တူပင်...

“ဒီလင်... ဒီမယား... အိုအောင်မင်းအောင် ပေါင်းရပါစေသား”

တစ်ပြိုင်နက်၌ ဖြန်းကနဲ အိမ်ကြီးရှိ မီးပွင့်မှန်သမျှ လင်းချင်းပွင့်ထွက်သွားပြီး...

“ဒီလင်ဒီမယား အိုအောင်မင်းအောင် ပေါင်းရပါစေ”

လက်သည်းနီပါသော... လက်ညှိုးတထောင်ထောင်နှင့် ပြောင်ရောင်တောက်ပစွာ ဝတ်ဆင်ထားသော အဓိကသရုပ်ဆောင်များနှင့်...

တကယ့်ပရိသတ်များ ပျော်ရွှင်စွာ ပြေးဝင်လာကြပြီး အိုအောင်မင်းအောင်ကို သိချင်းလုပ်၍ ပတ်ကကြတော့သည်။

စန္ဒရာက မေမေ့ကို ဖက်ရင်း...

“နေပါဦး မေမေ... သူတို့အားလုံးကို ဘယ်လို... ဘယ်လို ချိန်းထားတာလဲ! သမီးနဲ့သူနဲ့ အခြေအနေက... လမ်းခွဲပြီး... လွမ်းခန်းလည်း ဖြစ်သွားနိုင်တာပဲဟာကို”

“ဒါက... သားအစီအစဉ်လေ... သမီးဖြစ်စဉ်ကို အကုန်သိနေတဲ့ သားရေးတဲ့ဇာတ်ညွှန်း၊ သားထည့်တဲ့သံစဉ်... ဟိုမှာ ဆိုနေကြတာ၊ သူက သူ့အချစ်ကို သူယုံတယ်... သမီးရဲ့အချစ်ကိုလည်း သူယုံတယ်တဲ့၊ ဖြူစင်တဲ့ချစ်ခြင်းမေတ္တာတရားဟာ ပျော်ရွှင်စွာ ပေါင်းဆုံမှုနဲ့ ဇာတ်သိမ်းရမှာ သေချာပါတယ်တဲ့”

“သမီး သူ့ကို အထင်လွဲပြီး ပစ်ပစ်ခါခါ ငြင်းလိုက်ရင်...”

“ဟုတ်တယ် စန္ဒရာ... မင်းတို့အားလုံး ပျော်နေတဲ့အချိန် ပရိသတ်တွေ ပျော်နေတဲ့အချိန်မှာပဲ အနာကျင်ဆုံးလူက ကိုယ်ပါ... ဖြူဖြူစင်စင် ငါ့အချစ်ကို မာယာတွေဆိုပြီး... ပယ်ပယ်နယ်နယ်ပြောပြီး နင့်နေအောင် အပြစ်ပေးခြင်း ခံရတာကို... ဟောဒီရင်ဘတ်ထဲက နာတယ်”

သူ၏မေးကြောများ တင်း၍ အသံသည် အေးခဲမာဆတ်နေ၏။

စန္ဒရာရော မေမေပါ အံ့သြသွား၏။

“ပျော်ရွှင်စွာ ပေါင်းဆုံရစ်ကြပါ... နာကျင်တဲ့ရင်နဲ့ ကျွန်တော်အားလုံးကို ကျောခိုင်းခဲ့ပါပြီ...”

ဖေဖေလည်း ကြားနေရ၍ ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်သွားသည်။

“မောင်” “သား” “လူလေး”

သူ့အပြေးထွက်သွားတော့သည်။

ပရိသတ်ကတော့ ဘာဖြစ်နေမှန်းမသိ... ပတ်က၍ကောင်းတုန်း၊

ဆူညံကာနေ၏။

တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်၍ ကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်ကျန်ရစ်ခဲ့သော မိသားစုသုံးယောက်ဆီ ဇော်ဝင်းတင့်ဝင်လာသည်။

“ဒီကောင်မှာ ဆိုက်ကိုရှိတယ် မစန္ဒရာ... ကျွန်တော် ခြံတံခါး အသေပိတ်ခိုင်းထားတယ် ထွက်လို့မရဘူး... ခင်ဗျားလိုက်သွား... ဒီကောင် သောက်နေကျ ဆေးရှိတယ်၊ ရော့... ရော့... သူ သောက်နေတဲ့ ဆေးနဲ့လက်နှိပ်ခါတ်မီး...”

မိုးလုံးလှမ်းပေးသော ကပ်ဗူးလေးနှင့် ခါတ်မီးလေး ယူ၍ စန္ဒရာ ခြံထဲ ပြေးထွက်ခဲ့သည်။ ခြံထဲကမီးတွေ မှောင်မည်းနေသည်၊ ဘာလို့ပါလိမ့်။ သူ... ခြံထဲ တစ်နေရာမှာပဲ ရှိနေလိမ့်မည်။

“မောင်... မောင်... မောင်...”

မီးကလေး အကွက်လိုက်ထိုး၍ စန္ဒရာ လိုက်ရှာသည်။ တွေ့ပြီး ရေကူးကန်ဘေးက ခြုံပုတ်တစ်ခုဘေးတွင် ငေါင်စင်းစင်းကြီး ရပ်နေသည်။

“မောင်... မာယာတွေ တော်ပြီကွာ... ဒီဆေးလေး သောက်လိုက်ရအောင်”

“ဘာဆေးလဲ...!”

သူမ ခုမှပင် လက်ထဲက ကပ်ဗူးလေးကို မီးထိုးကြည့်လိုက်သည်။

ဟုတ်ကဲ့... ပီကေထုပ်လေး ဖြစ်နေသည်လေ။

စွေကနဲ သူမ မြောက်တက်သွားသည်။

ရင်ခုန်သံ မြည်သွားသည်။ ဒုတ်... ဒုတ်။

“ဗျား”

ဆေးဆိုတာ ရေနဲ့ သောက်ရသည်လေ...

ရေထဲမှာ သောက်ကြည့်တော့ ပိုချိုနေသည်လေ...

စာရွက်အပေါင်း ပျော်ရွှင်ဖွယ်ရာ နေ့ရက်တို့ကို ပိုင်ဆိုင်နိုင်ပါစေ

